

Είναι απεργία!

Εργατική Πρωτομαγιά

Από τα τρία οκτώ
στη ζούγκλα 6-13-72

> σελ. 3, 5

Αιώνια τιμή
στους 200
κομμουνιστές
της 1^{ης} Μάρτ '44

> σελ. 21

Αντί για...
«αριστεία»,
ιδιωτική ιατρική
θέλει η CVC

> σελ. 20

► **Εφημερίδα της αντικαπιταλιστικής κομμουνιστικής Αριστεράς**

► www.prin.gr

€ 2

PRIN

► **ΣΑΒΒΑΤΟ 27 - ΚΥΡΙΑΚΗ 28 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2024**

ΕΤΟΣ 34° ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 1.665

Φοιτητική «Ιντιφάντα», προοίμιο νεανικού Μάη

**Αστυνομική
εισβολή
σε σπίτι
φοιτητών!**

Στις πέντε τα χαράματα της Παρασκευής στο Ρέθυμνο εισέβαλαν οχτώ ασφαλίτες, εισαγγελέας και αστυνομικός σκύλος σε σπίτι φοιτήτριας μέλους της νΚΑ και της Attack στα ΑΕΙ. Η καταδρομική επιχείρηση στήθηκε με πρόσχημα να βρουν ποιος έγραψε συνθήματα υπέρ της Παλαιστίνης στις 25 Μάρτη! Οι αστυνομικές δυνάμεις έψαξαν το σπίτι για... ενοχοποιητικά στοιχεία και προχώρησαν στην προσαγωγή της φοιτήτριας και του συγκατοίκου της. Το πρωτοφανές αμόκ καταστολής και η τρομοκράτηση αγωνιστών του φοιτητικού κινήματος έρχεται ως συνέχεια διώξεων φοιτητών του Πολυτεχνείου Κρήτης, ενώ γίνεται προσπάθεια ποινικοποίησης της αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη! Από την εποχή της χούντας είχαμε να δούμε συλλήψεις φοιτητών για αναγραφή συνθημάτων!

Συγκλονίζει η εξέγερση των φοιτητών/τριών σε μεγάλα πανεπιστήμια των ΗΠΑ. Καταλήψεις και στη Γαλλία. Τεράστιες κινητοποιήσεις στην Αργεντινή υπέρ της δημόσιας παιδείας.

Ενας ελπιδοφόρος άνεμος υψώνεται από τις κινητοποιήσεις της νεολαίας. Στις ΗΠΑ, παρά την καταστολή, εξαπλώνονται οι κατασκηνώσεις ελευθερίας και αλληλεγγύης στον λαό της Παλαιστίνης, που απαιτούν παύση της συνεργασίας των ιδρυμάτων με το κράτος-δολοφόνο του Ισραήλ. Γίνεται λόγος για αναβίωση του αντιπολεμικού κινήματος του 1968. Ήδη ξεκίνησαν καταλήψεις στη Γαλλία, ενώ στην Ιταλία έγιναν μαχητικές φοιτητικές διαδηλώσεις εναντίον των σχέσεων με το Ισραήλ. Κινητοποιήσεις και στην Ελλάδα. Μεγάλη έκταση έχει πάρει το κίνημα ενάντια στα σχέδια της κυβέρνησης Μιλίε για καταστροφικές περικοπές στην εκπαίδευση.

>>> σελ. 23, 24

Αφιέρωμα

Γράφουν: Δημήτρης Δεσύλλας, Αντώνης Δραγανίγος,
Βασίλης Μηνακάκης, Παναγιώτης Ξοπλίδης, Γιώργος Παυλόπουλος

ΕΕ: Η μεγάλη φυλακή των λαών

Γιατί η ΕΕ είναι εκ φύσης αντιδραστική και δεν μεταρρυθμίζεται; Ποιους μύθους καλλιεργεί; Το ρεύμα του ευρωκομμουνισμού και η διαχρονική στάση των ελληνικών κομμάτων. Η αναγκαιότητα της αντικαπιταλιστικής ρήξης και αποδέσμευσης.

>>> σελ. 9-16

editorial

Παραμονή σε ευρώ και ΕΕ σημαίνει φτώχεια

Σοκ προκάλεσε σε πολιτικούς και δημοσιογραφικούς κύκλους το δημοσίευμα των *Financial Times*, που με μια αφοπλιστική καμπύλη έδειξαν την κατακρήμνιση του επιπέδου ζωής στην Ελλάδα από το 2010 και μετά, κάνοντας τους εργαζόμενους στη χώρα μας τους δεύτερους πιο φτωχούς στην ΕΕ, πάνω μόνο από τη Βουλγαρία. Βεβαίως δεν είναι νέα τα στοιχεία· τα φωνάζουν χρόνια τώρα οι εργαζόμενοι, τα είχε βγάλει και η Eurostat πριν μερικές βδομάδες, το *Prin* το είχε αναδείξει με σχόλιο στην πρώτη σελίδα. Αλλά, άλλο να στο λέει η ναυαρχίδα του βρετανικού χρηματιστικού κεφαλαίου...

Αυτό που θέλουν όμως όλοι να ξεχνούν είναι πως 10-12 χρόνια πριν εκβίαζαν ωμά τον ελληνικό λαό, να μην τολμήσει να πάει σε πορεία ρήξης και εξόδου από το ευρώ και την ΕΕ γιατί θα έρθει η καταστροφή. Μας φόρτωσαν τα τρία μνημόνια (το πρώτο με υπογραφή ΠΑΣΟΚ, το δεύτερο με ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-ΛΑΟΣ και το τρίτο με ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ-ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-Ποτάμι) και το τέταρτο ευρωμνημόνιο διαρκείας μέχρι το 2060! Επέβαλλαν την «εσωτερική υποτίμηση» δηλαδή το τσεκούρι σε μισθούς και συντάξεις και λεηλάτησαν τις οικονομίες του κόσμου της δουλειάς, σώζοντας τις τράπεζες (ευρωπαϊκές και ελληνικές) και ανοίγοντας δρόμο κερδοφορίας για τις μεγάλες επιχειρήσεις σε βάρος του λαού. Το ελληνικό κεφάλαιο έμεινε στην ΕΕ, θυσιάζοντας τους εργαζόμενους.

Αυτή η πολιτική θα συνεχιστεί και τα επόμενα χρόνια, καθώς από φέτος επανέρχονται σε πλήρη ισχύ οι αυστηροί περιορισμοί του Συμφώνου Σταθερότητας της ΕΕ, ενώ σε λίγα χρόνια η εξυπηρέτηση του τεράστιου ελληνικού χρέους θα γίνει πάλι βραχνάς. Γι' αυτό είναι πολύ ζωτικής σημασίας η θέση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ για δημιουργία κινήματος με γραμμή ρήξης και εξόδου από τη φυλακή της ΕΕ. Η πολιτική αυτή πρέπει να ενισχυθεί και στο κίνημα και στις εκλογές.

Γιώτα Ιωαννίδου

«Αρνούμαι να κάνω τα στραβά μάτια όταν ο εργοδότης μου τροφοδοτεί την καταστροφή και τον θάνατο. Αρνούμαι να μην πω τίποτα ενώ οι συνάδελφοί μου είναι θύματα αντιποίνων. Αρνούμαι να σιωπήσω», φωνάζουν οι εργαζόμενοι της Google.

Όχι μόνο πόσο, αλλά και τι παράγουμε

Σε απόλυση 28 εργαζομένων, μέλη του κινήματος «No Tech for Apartheid», προχώρησε η Google, την προηγούμενη εβδομάδα μετά από τη συμμετοχή τους σε καθιστικές διαμαρτυρίες και καταλήψεις στα γραφεία της σε Σιάτλ και Ν. Υόρκη. «Οφείλουμε να ρωτήσουμε τους εαυτούς μας: θέλουμε να δίνουμε την τεχνολογία μας στους εθνικιστικούς στρατούς του κόσμου;» «Δεν θέλουμε η εργασία μας να δίνει δύναμη στη βία», δήλωσαν οι Γκάμπριελ και Σάιεντ, υπάλληλοι της Google και της Amazon. Το κίνημα αυτό δημιουργήθηκε από εργαζόμενους ενάντια στη συνεργασία των παραπάνω εταιρειών με το Ισραήλ στο «πρόγραμμα Nimbus», απαιτώντας να σταματήσει η παραγωγή τεχνολογίας που τροφοδοτεί τη γενοκτονία στη Γάζα.

«Αρνούμαι να κάνω τα στραβά μάτια όταν ο εργοδότης μου τροφοδοτεί την καταστροφή και τον θάνατο. Αρνούμαι να μην πω τίποτα ενώ οι συνάδελφοί μου είναι θύματα αντιποίνων. Αρνούμαι να σιωπήσω», φωνάζουν οι εργαζόμενοι της Google και δεν είναι η πρώτη φορά.

«Η εταιρεία ακούει τους εργαζόμενους της, αλλά δεν μπορεί να επιτρέψει την παρεμπόδιση της εργασίας...», δήλωσαν επιφανή της στελέχη, ανακοινώνοντας τις απολύσεις. Σίγουρα ο καπιταλιστικός κολοσσός προτιμά τη χειραγώγηση από την καταστολή, αλλά πάνω από όλα δεν θα διαστάσει μπροστά σε τίποτα που θα αμφισβητεί την άνοδο των κερδών του και την καπιταλιστική κυριαρχία. Και ο πόλεμος είναι τώρα το πεδίο ανάπτυξης και των δύο παραπάνω, με τα δικαιώματα των λαών στον Καϊάδα, τη ζωή των παιδιών της κάθε Γάζας αμελητέα και τον милитарισμό επίσημη κρατική ιδεολογία. Είναι αξιοθαύμαστο πώς μέσα σε αυτές τις συνθήκες ξεσπούν τέτοια κινήματα αμφισβήτησης και μάλιστα με τη

Η αντίδραση εργαζομένων σε τεχνολογικούς κολοσσούς στις ΗΠΑ στη συνεργασία με το Ισραήλ θέτει το ερώτημα για το περιεχόμενο της εργασίας

«άλλο δουλειά, άλλο ζωή». Δίνουμε χώρο στο πρώτο για να ζούμε το δεύτερο. Σε περιόδους κρίσης τα πράγματα αλλάζουν.

Αλλάζουν, ειδικά σήμερα σε μια περίοδο όπου η επιστήμη και η τεχνολογία έχουν γίνει αναπόσπαστα κομμάτια της παραγωγής και οι εργαζόμενοι είναι σε μεγάλο βαθμό πιο μορφωμένοι από ποτέ. Σε μια εποχή που οι απαιτήσεις της εργασίας είναι η συνεργασία, η δημιουργικότητα, η κριτική σκέψη, όσο κι αν η εκπαίδευση προσπαθεί να τα δίνει σε δοσομετρικές αναλογίες που να μην συνιστούν αμφισβήτηση του συστήματος, το ερώτημα όχι μόνο σχετικά με το πού πηγαίνει ο πλούτος που παράγουν οι εργαζόμενοι αλλά και τι είναι αυτός ο πλούτος γίνεται τραγικά επίκαιρο. Ειδικά όταν οι εργαζόμενοι το τοποθετούν με τον τρόπο τους, σε περίοδο πολεμικού παροξυσμού, στους εταιρικούς κολοσσούς των νέων τεχνολογιών και της τεχνητής νοημοσύνης, που βρίσκονται στην αιχμή της καπιταλιστικής ανάπτυξης. Δεν υπάρχει πια περιθώριο για αποστασιοποιήσεις με καθυστερημένες αντιλήψεις αναχώρησης από τα κοινωνικά δρώμενα, του τύπου: «τα προϊόντα που παράγω σκοτώνουν παιδιά αλλά... εγώ αγαπάω τα παιδιά μου...»

Το εργατικό κίνημα χρειάζεται να διεκδικήσει όλο τον πλούτο που παράγει αλλά και ταυτόχρονα να έχει λόγο στο τι παράγει. Να απαιτήσει η κατεύθυνση παραγωγής του να καλύπτει κοινωνικές ανάγκες σε μια αρμονική, ειρηνική συνύπαρξη ανθρώπου/ανθρώπων και φύσης. Να απαιτήσει με άλλα λόγια να χτυπήσει την ίδια την καρδιά του καπιταλιστικού τέρατος, την ατομική ιδιοκτησία και τον ατομισμό-φιλοτομαρισμό. Σήμερα αυτό αποκτά επείγοντα χαρακτήρα για όσους επιμένουν πώς: «*Ερχόμαστε από τον ορίζοντα. Όσο εσείς πιο ρηχά θα μας σέρνετε / Τόσο εμείς πιο βαθιά θα αρμενίζουμε*» (στίχοι Παύλος Παυλίδης).

συμμετοχή πολλών εργαζομένων εβραϊκής καταγωγής που δηλώνουν την αντίθεσή τους στην καταπίεση των Παλαιστινίων Εργαζομένων που εναντιώνονται στη σκληρή κυρίαρχη πολιτική της χώρας προέλευσής τους και ταυτόχρονα το κάνουν αυτό μέσα στην καρδιά του πολεμικού τέρατος, των ΗΠΑ που την καθοδηγεί.

Αλλά είναι και κάτι πιο βαθύ που συνδέει αυτά τα κινήματα ανεξάρτητα από το βαθμό συνειδητοποίησής του. Η τοποθέτηση ενός σκληρά ταξικού διλήμματος: Δικαιούνται οι εργαζόμενοι να έχουν αποφασιστικό λόγο για το προϊόν που παράγουν; Και μάλιστα όχι σε μια γενική συζήτηση ανταλλαγής ιδεών αλλά στον χώρο και τη διαδικασία παραγωγής του;

Ο καπιταλισμός στην άνοδό του με τη μερικοποίηση της συνολικής διαδικασίας της εργασίας σε απλές, επαναλαμβανόμενες κινήσεις κατόρθωνε να αποξενώνει τον εργαζόμενο από το προϊόν που παράγει. Προχωρώντας, παρείχε και το αντίτιμο για τη μη ενασχόληση του εργαζόμενου με αυτό. Καλύτερες αποδοχές, καταναλωτισμός, κοινωνικό κράτος εδραίωναν την αντίληψη

Ενάμιση αιώνα πίσω γυρνούν τον κόσμο της δουλειάς η κυβέρνηση και η ΕΕ με τα αλληπάλληλα αντεργατικά εκτρώματα που προωθούν στην υπηρεσία του κεφαλαίου, κάνοντας ακόμα πιο επίκαιρο το μήνυμα της Εργατικής Πρωτομαγιάς για πανεργατικό αγώνα με στόχο την απελευθέρωση της εργατικής τάξης από τα δεσμά της εκμετάλλευσης, για λιγότερη δουλειά και ριζικές αυξήσεις στους μισθούς, για να πάρουν οι εργάτες τον πλούτο που παράγουν και που λυμνιάζεται μια χούφτα βιομηχάνων, τραπεζιτών και μεγαλεμπόρων.

Ειδικά τα τελευταία χρόνια, η κυβέρνηση της ΝΔ ακολουθώντας πιστά τη διαχρονική στρατηγική της ΕΕ για την απασχόληση, από την περίφημη «απασχολησιμότητα» και «ελασताσφάλεια» μέχρι τις «δεξιότητες» και την «καλύτερη λειτουργία της αγοράς εργασίας», σηματοδότησε την πλήρη επιβολή της ευελιξίας του χρόνου εργασίας με σκοπό την επιμήκυνσή του, την κατάργηση της σταθερής και μόνιμης εργασίας με το χτύπημα του 5ήμερου/40ώρου και την επέκταση των ελαστικών μορφών απασχόλησης, με ταυτόχρονη καθίζηση του εργατικού μισθού που ακόμα παραμένει πολύ κάτω από τα προ μνημονίων επίπεδα.

Μπορεί το ιστορικό αίτημα του Σικάγου πριν από 140 περίπου χρόνια να ήταν τα «τρία 8», ωστόσο η κυβέρνηση σήμερα απαντά με το... «6, 13, 72»: Εξαήμερο συνεχούς εργασίας, 13 ώρες ημερήσια εργασία και δουλειά έως τα 72 έτη, όπως προκύπτουν από τους νόμους Χατζηδάκη και Γεωργιάδη, όσο και από την τελευταία έκθεση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής για το συνταξιοδοτικό.

Από 1^η Ιουλίου έρχεται και επισήμως η εξαήμερη εργασία, που δίνει τη δυνατότητα στον εργοδότη να ζητήσει από τον εργαζόμενο να εργασθεί και έκτη ημέρα με μια επιβάρυνση μόλις 40% επί του ημερομίσθιου, αντί νέων προσλήψεων. Το μέτρο, ισχυρίζονται, αφορά λίγους εργαζόμενους («ορισμένους ακόμα κλάδους όπου η παραγωγή είναι «συνεχούς ροής»», λέει το υπουργείο), όμως τα ίδια έλεγαν και για την κυριακάτικη αργία που πλέον έχει επεκταθεί από το εμπόριο και σε βιομηχανικούς κλάδους των τροφίμων, των ποτών κ.α. Να θυμίσουμε δε ότι ήδη από τον Αύγουστο του 2022, ο ίδιος ο Χατζηδάκης κήρυξε υποχρεωτική διάταξη στη ΣΣΕ τουρισμού και εστίασης, που προβλέπει εξαήμερη εργασία σε μπαρ και εστιατόρια.

Εκτός όμως από το 6ήμερο, οι εργοδότες έχουν κι άλλα αντεργατικά όπλα στη φαρέτρα τους για την «αξιοποίηση» κατά το δοκούν της εργατικής δύναμης: α) Το 45ωρο / 48ωρο (για 5ήμερη/6ήμερη εργασία αντίστοιχα), όπου οι επιπλέον ώρες υπερεργασίας αμειβονται με προσαύξηση μόλις 20%, β) την τετραήμερη εβδομάδα εργασίας, στο πλαίσιο της «ευέλικτης διευθέτησης του χρόνου εργασίας», που επιτρέπει έως και τη 10ωρη ημερήσια εργασία και μάλιστα με ατομική συμφωνία, χωρίς να προϋποτίθεται συλλογική σύμβαση ή συλλογική συμφωνία, γ) την παράλληλη απασχόληση σε πολλούς εργοδότες, που εκτοξεύει τις ώρες εργασίας έως και

Κυβέρνηση και ΕΕ μας γυρίζουν ενάμιση αιώνα πίσω

1^η Μάη

Δημήτρης Σταμούλης

► Από τα «τρία οκτώ»... στο «6, 13, 72»: Δουλειά επί 6 μέρες, 13 ώρες την ημέρα, έως τα 72 έτη!

στις 13 ημερησίως, στο όνομα δήθεν της «ελευθερίας» του εργαζόμενου να κάνει δύο ή και τρεις δουλειές την ημέρα... αφού βέβαια ο μισθός από τη μία δουλειά εξαντλείται στις πρώτες δύο εβδομάδες για πολλούς, δ) τις συμβάσεις κατά παραγγελία, όπου ο εργαζόμενος καλείται 24 ώρες πριν να δουλέψει και πληρώνεται μόνο για τις ώρες που εργάστηκε.

Η κυβέρνηση δεν δείχνει ανάλογη «κινητικότητα» όσον αφορά το θέμα των μισθών και των συλλογικών συμβάσεων. Μπορεί να αυτοεπαίρεται το υπουργείο Εργασίας ότι προχώρησε στην «τέταρτη αύξηση» στον κατώτατο μισθό, ωστόσο τα επιπλέον 39 καθαρά ευρώ δε φτάνουν ούτε για μια λαϊκή αγορά. Το εν λόγω μέτρο αφορά μόλις 500.000, ενώ περίπου δύο εκατομμύρια εργαζόμενοι είτε δεν έχουν πάρει ευρώ αύξηση (καθώς οι 3

στους 4 δεν καλύπτονται από συλλογικές συμβάσεις), είτε σε κλάδους όπου οι επιχειρήσεις σημειώνουν τεράστια κέρδη, οι οποίες ΣΣΕ υπογράφηκαν προβλέποντας αυξήσεις-ψίχουλα για το 2024: Οι τράπεζες έδωσαν 1%(!), τα ξενοδοχεία 5%, οι βιομηχανίες τροφίμων-ποτών 5%, οι τσιμεντοβιομηχανίες 4%, όταν ο μέσος (επίσημος) πληθωρισμός το 2022 ήταν 9,6% και το 2023 4,2%. Αψευδής μάρτυρας, το ύψος των μισθών για το 2023, καθώς 1 στους 7 αμείβεται με κάτω από 500 ευρώ, ενώ κάτω από 1.000 ευρώ λαμβάνει το 55% των εργαζομένων, όταν το 2022, τα συνολικά κέρδη ΕΒΙΤΔΑ των 500 πιο κερδοφόρων εταιρειών της χώρας αυξήθηκαν κατά 75,5%!

Η κυβέρνηση «καμαρώνει» που έχει μειώσει το «μη μισθολογικό κόστος» εργασίας, δηλαδή τις ασφαλιστικές εισφορές και ότι θα τις μειώσει περαιτέρω, ικανοποιώντας τις απαιτήσεις του κεφαλαίου. Κι όμως όπως δείχνει η Eurostat, η Ελλάδα, όσον αφορά στο ωριαίο κόστος εργασίας, κατατάσσεται στη δεύτερη «φθηνότερη» ζώνη των χωρών της Ευρώπης και 23η στην κατάταξη στην ΕΕ, πολύ πιο κάτω από τον μέσο ευρωπαϊκό όρο και κοντά σε Βουλγαρία και Ρουμανία! Επιπλέον οι εργαζόμενοι στην

Ελλάδα δουλεύουν τις πιο πολλές ώρες εργασίας, 41 την εβδομάδα, όταν ο μέσος όρος είναι 37,5 ώρες. Πώς να μην οδηγηθούμε στη μακάβρια στατιστική των εργοδοτικών εγκλημάτων που αυξάνονται κάθε έτος; Μόνο στις πρώτες 100 μέρες του 2024 μετράμε 33 νεκρούς και 60 σοβαρά τραυματισμένους εργάτες.

Αντί λοιπόν για λιγότερη δουλειά, με καλύτερες συνθήκες εργασίας και αξιοπρεπείς μισθούς, η κυβέρνηση και η ΕΕ αντιτείνουν με τον πιο κυνικό τρόπο το «όραμα» της δουλειάς μέχρι τα βαθιά γεράματα, και «καταδικάζουν» τους σημερινούς εφήβους σε εργάσιμο βίο 38-39 χρόνων και έξοδο στη σύνταξη στα... 72,5 έτη, με πολύ χαμηλότερες συντάξεις, αφού το ποσοστό αναπλήρωσης από 75% το 2022 θα περιοριστεί σε 53% το 2070.

Αυτός ο κοινωνικός μεσαίωνας δεν μπορεί να είναι το μέλλον μας. Οι εργαζόμενοι/ες, η νεολαία, οι άνεργοι σηκώνουν το γάντι και την 1^η Μάη, θα διαδηλώσουν απεργιακά διαμηνύοντας σε κυβέρνηση, ΕΕ, ΝΑΤΟ και κεφάλαιο ότι «δεν θα πεθάνουμε για τα κέρδη τους! Δε θα πολεμήσουμε για τα συμφέροντά τους!». Μας αξίζει μια άλλη ζωή, χωρίς εκμετάλλευση, πείνα και πολέμους, ελεύθερη και χειραφετημένη από κάθε είδους δεσμά.

«Δεν θα πεθάνουμε για τα κέρδη τους! Δε θα πολεμήσουμε για τα συμφέροντά τους!»

Από σπόντα

*** Στήνει γέφυρες και πάλι ο Μητσοτάκης με την εκκλησία, όπως δείχνουν τα «σούρτα-φέρτα» με τον Ιερώνυμο * Μόνο που η «Εκκλησία της Ελλάδος» δεν είναι μόνον ο επικεφαλής της * Όπως ακούγεται στο εσωτερικό της ιεραρχίας υπάρχουν και άλλες απόψεις * Πολύ ισχυρές μάλιστα όταν τις εκφράζουν μητροπολίτες με μεγάλη ισχύ (και πολλές μετοχές λένε σε εκκλησιαστικές μπίζνες).

*** Έτσι η εκλογική ζήμια στα δεξιά της ΝΔ δεν θα είναι τόσο εύκολο να «μπαλωθεί» * Από την άλλη βέβαια δεν είναι και ότι «σκάει» το Μαξίμου να βγει κάπως ενισχυμένη η ακροδεξιά * Αρκεί να μην ξεπεραστούν όρια * Δηλαδή να μην φτάσει το γαλάζιο ποσοστό κάτω από το 32%.

*** Τελικά η περίφημη «επιτολική ψήφος» δεν τους βγήκε και πολύ καλά * Μόλις 113.000 εγγεγραμμένοι κι από αυτούς μόλις το 30% από το εξωτερικό * Όπως όλα δείχνουν η ομογένεια δεν καιγόταν και τόσο να καθορίσει τις πολιτικές εξελίξεις στην Ελλάδα * Μάλλον κάποιιοι στην Ελλάδα είχαν άγχος να «φτιάξουν» τα ποσοστά τους.

*** Μακροπρόθεσμα βέβαια λειτουργεί το σύστημα αυτό * Όσο πιο... μακριά πάει ο ψηφοφόρος από την κάλπη τόσο το καλύτερο * Ελέγχονται καλύτερα οι διάυλοι και τα μηνύματα * Έχουμε μέλλον ακόμη με αυτή την ιστορία και γενικώς την «ψηφιοποίηση» των εκλογών.

*** Όπως και με τις γενικότερες συντηρητικές τάσεις των κομμάτων * Δέλεαρ η απολίτικη, δεξιά, ακόμα και ακροδεξιά ψήφος * Σύμφωνα με το exit poll του Μαΐου 2023 η ψήφος όσων είχαν ψηφίσει Χρυσή Αυγή το 2019 κατευθύνθηκε στην Ελληνική Λύση, τη ΝΔ και την Πλεύση Ελευθερίας, κατά σειρά ποσοστών * Παρά την αντιμνημονιακή ρητορική παλιότερων εποχών το κόμμα της Ζ. Κωνσταντοπούλου ήταν ο τρίτος μεγαλύτερος «υποδοχέας» ακροδεξιάς ψήφου, αποσιπώντας το 8,7% όσων είχαν ψηφίσει ΧΑ * Στο κοινό γκάλοπ του Ιουνίου περίπου το 8,6% όσων είχαν ψηφίσει Πλεύση Ελευθερίας τον Μάιο μετατοπίστηκαν στα τρία ακροδεξιά κόμματα της Βουλής * Ήταν υπερβολική (και μη ακριβής) η εκτίμησή μας πως η Πλεύση έλαβε το 30% των ψήφων της από την ακροδεξιά «δεξαμενή» * Εκλογική «όσμωση» ωστόσο υπήρξε.

Ακρίβεια

Δημήτρης Τζιαντζής

Πάρτι για τους «νονούς» της αγοράς, Σαρακοστή για τον λαό

► Γολγοθές ανατιμήσεων χωρίς Ανάσταση

Η εκτίναξη του κόστους διαβίωσης και στέγασης είναι το μεγαλύτερο πρόβλημα που αντιμετωπίζουν τα ελληνικά νοικοκυριά σήμερα. Αυτό παραδέχεται –στα λόγια– ακόμα και ο Κ. Μητσοτάκης στις προεκλογικές του εμφανίσεις ωστόσο επιχειρεί να γλυκάνει το πικρό χάπι, με το «καλάθι του νονού» και επικαλούμενος την πρόσφατη πενιχρή αύξηση του κατώτατου μισθού, η οποία ωστόσο δεν φτάνει ούτε για να καλύψει τις ανατιμήσεις στο τραπέζι του Πάσχα και σε βασικά αγαθά. Οι επικοινωνιακές «στρακαστρούκες» της κυβέρνησης, οι διαρκείς «επιθεωρήσεις» του ίδιου του πρωθυπουργού σε σούπερ μάρκετ και οι νουθεσίες ατομικών λύσεων των καναλιών, όπως π.χ μην αγοράζεις γλυκά, φτιάξε τα μόνος σου, μπορεί να προβάλλονται από τα ΜΜΕ της διαπλοκής, ωστόσο δεν μπορούν να κρύψουν την εφιαλτική πραγματικότητα που ζουν οι πολίτες και την απουσία ουσιαστικών μέτρων καταπολέμησης της ακρίβειας.

Η κυβέρνηση καλεί τους νονούς και τα νοικοκυριά να επιδοθούν σε... καταναλωτικό σαφάρι τις ημέρες του Πάσχα, με εφήμερες εκπτώσεις στα πιο βασικά, λαμπάδες, παιχνίδια

και σοκολατένια αυγά, «ψάχνοντας και συγκρίνοντας τιμές» μέσω ειδικών εφαρμογών.

Από 6% έως και 10% ακριβότερα θα πληρώσουν τα νοικοκυριά το πασχαλινό τραπέζι, σύμφωνα με το ΙΝΚΑ-Ομοσπονδία Καταναλωτών. Αντίστοιχη έρευνα του ΙΕΔΚΑ διαπιστώνει ότι μόνο ένας στους τέσσερις θα ταξιδέψει εκτός αστικών κέντρων (από 53% την περασμένη δεκαετία), ένας στους τρεις θα σουβλίσει αρνί (από 67%) ενώ οι περισσότεροι θα γιορτάσουν με λιγότερους καλεσμένους.

Ακόμα και αν οι τιμές του οβελία δεν είναι κατά πολύ μεγαλύτερες από τις –πολύ τσουχτερές– περσινές, αυτό δεν

ισχύει για τα υπόλοιπα προϊόντα που συνοδεύουν ένα εορταστικό τραπέζι όπως τα φρούτα, τα γλυκά, τα αλκοολούχα ποτά και τα αναψυκτικά.

Μέσα σε αυτό το ζοφερό σκηνικό με τον πληθωρισμό στην Ελλάδα τους τελευταίους πέντε μήνες να κινείται πολύ πάνω από τον ευρωπαϊκό μέσο όρο, αποδυναμώνοντας τον ισχυρισμό περί «εισαγόμενης ακρίβειας», ο Κυριάκος Μητσοτάκης έχει το θράσος να ζητάει από τους ψηφοφόρους να φροντίσουν να παραμείνει η ΝΔ πολιτικά κυρίαρχη το βράδυ της 9ης Ιουνίου. Μάλιστα, ενώ δηλώνει ότι «σαφώς δεν έχουμε αντιμετωπίσει το πρόβλημα

της ακρίβειας» χαρακτηρίζει τη δεύτερη θητεία ως «τετραετία σαρωτικών μεταρρυθμίσεων» με δέλεαρ τα χρήματα από το Ταμείο Ανάκαμψης παρά το γεγονός ότι η μερίδα του λέοντος από αυτά έχει ήδη μοιραστεί σε επιχειρηματικούς ομίλους και δεν προορίζονται για κοινωνικές πολιτικές.

Την πραγματική κατάσταση πίσω από τη «μαγική εικόνα» της κυβέρνησης παρουσιάζουν οι Financial Times που διαπιστώνουν ότι «η πρόσφατη ανάκαμψη έχει ανεβάσει ελάχιστα τις συνθήκες διαβίωσης των Ελλήνων σε σχέση με τον μέσο όρο της ΕΕ και δεν αρκεί για να τους απομακρύνει από τη θέση του φτωχότερου πληθυσμού στην Ευρωζώνη». Μάλιστα, σημειώνουν πως με τους σημερινούς ρυθμούς αναμένεται την Ελλάδα να την ξεπεράσει ακόμα και η Βουλγαρία και ο λόγος της συνεχόμενης φτωχοποίησης είναι οι πολιτικές λιτότητας που εφαρμόστηκαν την περασμένη δεκαετία.

Το μέγεθος της απόλυτης επιδείνωσης του βιοτικού επιπέδου στην Ελλάδα, όπως σημειώνεται, είναι πρωτοφανές για καιρό ειρήνης και οι επιπτώσεις μπορούν να συγκριθούν μόνο με τη Μεγάλη Ύφεση στις ΗΠΑ τη δεκαετία του 1930.

ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΟΣ

Οι «Σπαρτιάτες» εκτός κούρσας, σαφάρι ψήφων

Πολιτικό ντόμινο στο πολιτικό σκηνικό και πέρα του ακροδεξιού φάσματος δημιουργεί η απόφαση αποκλεισμού από τις ευρωεκλογές του νεοφασιστικού κόμματος «Σπαρτιάτες». Σύμφωνα με την απόφαση του Αρείου Πάγου πραγματικός αρχηγός του μορφώματος είναι ο καταδικασμένος νεοναζί Ηλίας Κασιδιάρης και το κόμμα είναι η συνέχεια της Χρυσής Αυγής με άλλο όνομα. Το σκεπτικό της απόφασης «προλέγει» ανάλογες δικαστικές αποφάσεις για ακύρωση της εκλογής των βουλευτών των «Σπαρτιατών». Βεβαίως, όπως έχει ήδη φανεί οι δικαστικές απαγορεύσεις κομμάτων δεν αντιμετωπίζουν τον φασισμό, ενώ

ανοίγουν κι επικίνδυνους δρόμους κατά της επαναστατικής Αριστεράς.

Όσο για το πού θα κατευθυνθεί το 4,63% των «Σπαρτιατών» στις εθνικές εκλογές, σε αυτό έχουν πέσει τα κοράκια των αστικών κομμάτων. Βεβαίως, ο Ηλίας Κασιδιάρης όπως είχε κάνει και στις προηγούμενες εκλογές έχει τοποθετήσει δικούς του ανθρώπους ως «δούρειους ίππους» σε άλλα ακροδεξιά μορφώματα, όπως τον Χαράλαμπο Γιώτη στους «Πατριώτες» του Πρόδρομου Εμφιετζόγλου. Πριν βγει η επίσημη γραμμή πάντως, υποψήφιοι της ΝΔ αλλά και της ΣΥΡΙΖΑ έσπευσαν να ψαρέψουν στα λασπώδη νερά της χρυσαυγίτικης ψήφου.

Ο υποψήφιος του ΣΥΡΙΖΑ και ξάδερφος του Στέφανου Κασσελάκη, Βασίλης έσπευσε να χαρακτηρίσει τις ψήφους των Σπαρτιατών «ευπρόσδεκτες». Ο Τάκης Θεοδωρικάκος απαντώντας σε σχετική ερώτηση αν «η ΝΔ θέλει τις ψήφους των “Σπαρτιατών”» απάντησε θετικά, ουσιαστικά απευθύνοντας κάλεσμα στους ψηφοφόρους τους. Στη συνέχεια ο Στέφανος Κασσελάκης ξεκαθάρισε ότι δεν θέλει καμία ψήφο των Σπαρτιατών, με τη ΝΔ να οδηγείται με τη σειρά της να δηλώσει μέσω του Π. Μαρινάκη ότι και «η κυβέρνηση δεν θέλει καμία τέτοια ψήφο». Ως «Σπαρτιάτης με γραβάτα» πάντως φιγουράρει και ο Κ. Βελόπουλος.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ - Ανατρεπτική Συνεργασία είναι η μόνη πολιτική δύναμη που λέει καθαρά «έξω από την ΕΕ» από τη σκοπιά των εργατικών συμφερόντων, διαλύοντας οποιαδήποτε αυταπάτη για βελτιώσεις εντός της ΕΕ, τόνισε στην παρέμβασή του στη συνέντευξη παρουσίασης του ψηφοδέλιου της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, ο Μιχάλης Ρίζος, μέλος του ΔΣ του σωματίου εργαζομένων στο νοσοκομείο «Αττικόν». Ήταν μία από τις παρεμβάσεις που ανέδειξαν πως η ΑΝΤΑΡΣΥΑ-Ανατρεπτική Συνεργασία δεν είναι ακόμα ένα ψηφοδέλτιο, αλλά ένα διαφορετικό ψηφοδέλτιο με εργατική αντικαπιταλιστική αντι-ΕΕ ουσία. Τα 42 μέλη του ψηφοδέλιου, εκ των οποίων 46% γυναίκες, είναι εργαζόμενοι/ες, νέες και νέοι, πρωτοπόροι αγωνιστές/στριες των κινημάτων και της μαχόμενης Αριστεράς, διανοούμενοι και καλλιτέχνες, όπως σημείωσε η Ελένη Βαφειάδου.

«Μας ρωτούν, γιατί κατεβαίνετε στις εκλογές, άλλοι καλοπροαίρετα κι άλλοι όχι», σημείωσε η Μαρία Μπικάκη, υποψήφια και μέλος του Συντονιστικού της ΚΕΔΔΑ, κι απάντησε: «Για να εκφραστεί πιο δυνατά και πιο καθαρά το μήνυμα καταδίκης της βάρβαρης πολιτικής που καταστρέφει τις ζωές μας, λεηλατεί τον δημόσιο πλούτο, τη φύση, το εργατικό εισόδημα, τις συντάξεις, τη λαϊκή κατοικία, τα χωράφια της φτωχής αγροτιάς. Για να εκφραστεί η θέληση της απειθαρχίας, ρήξης και της αποδέσμευσης από την ΕΕ από εργατικές, ταξικές διεθνιστικές θέσεις, σε αντιπαράθεση με τον ακροδεξιό εθνικισμό και την εγκληματική φασιστική μισαλλόδοξη δημιουργία. Για να εκφράσουμε το

ΑΝΤΑΡΣΥΑ-Ανατρεπτική Συνεργασία

Ντίνα Χαριτάτου

Να εκφραστεί το ρεύμα ανατροπής της κυβέρνησης κι εξόδου από την ΕΕ

► Ψηφοδέλτιο χωρίς τηλεαστέρες αλλά με εργαζόμενους/ες, νέες και νέους

ρεύμα που αντιτίθεται στην πολιτική της κυβέρνησης της ΝΔ, αλλά και στη συναίνεση επί της ουσίας σε αυτή την πολιτική από όλα τα κόμματα του κατεστημένου, που εξαντλούν τη διαμάχη τους για τις μεταγραφές μεταξύ τους». Ο Γιάννης Σηφακάκης, μέλος της ΚΣΕ της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και συντονιστής της *Συμμαχίας Σταματήστε τον Πόλεμο- Αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη*, τόνισε πως η ΑΝΤΑΡΣΥΑ θέτει τρεις στόχους: Να μαυρίσουμε την κυβέρνηση των δολοφόνων, να τσακίσουμε την ΕΕ του πολέμου, της φτώχειας και του ρατσισμού και να βγάλουμε ενισχυμένη την αντικαπιταλιστική Αριστερά. Και οι τρεις στόχοι είναι ρεαλιστικοί, σημείωσε, γι' αυτό δίνουμε με αυτοπεποίθηση τη μάχη. «Ιδιαίτερο στοιχείο για την ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι πως δεν σταματάμε τους αγώνες μέχρι τις εκλογές. Ίσα ίσα λέμε πως οι κατακτήσεις και οι νίκες θα έρθουν με μαζικό εργατικό κίνημα, που θα κλιμακώνει και δεν θα αναστέλλει».

Η Σάλμα Σάουα, υποψήφια με την ΑΝΤΑΡΣΥΑ και εκπρόσωπος της *Παλαιστινιακής Παροικίας στην Ελλάδα*, τόνισε πως όταν εξελίσσονται οι σφαγές στην Παλαιστίνη δεν μπορούσε να μην αποδεχθεί την πρόταση για συμμετοχή στο ψηφοδέλτιο, καθώς με τους αγωνιστές της

Παρέμβαση και στις ευρωεκλογές της ανεξάρτητης αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, από εργατικές διεθνιστικές θέσεις

ΑΝΤΑΡΣΥΑ οι Παλαιστίνιοι έχουν δώσει πολλούς κοινούς αγώνες.

«Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ εκφράζει την ανεξάρτητη αντικαπιταλιστική Αριστερά, την Αριστερά που δεν έχει δεσμεύσεις απέναντι στο σύστημα και λέει τα πράγματα με το όνομά τους», είπε ο Μάνος Σκουφόγλου, μέλος της ΚΣΕ. «Η ΕΕ είναι το καρτέλ του κεφαλαίου στην Ευρώπη», τόνισε, «με αυτή την ιμπεριαλιστική μηχανή δεν θέλουμε να έχουμε καμία σχέση». «Εδώ δεν θα βρείτε

τηλεαστέρες και άτομα κατάλληλα για προσέλκυση ψήφων, αλλά αγωνιστές/στριες για συγκρούσεις και μάχες με την κυβέρνηση, την ΕΕ και το σύστημα», υπογράμμισε ο Πέτρος Κωνσταντίνου, συντονιστής της ΚΕΕΡΦΑ.

Παρεμβάσεις έκαναν ακόμα οι υποψήφιοι Θεοδωρής Μεγαλοοικονόμου, μέλος της *Πρωτοβουλίας για ένα πολύμορφο κίνημα στην Ψυχική Υγεία και Δημήτρης Ζώτος, Πολιτική Αγωγή του αντιφασιστικού κινήματος σε δίκες της Χ.Α.*

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Απεργία την 1^η Μάη, ταξική συγκέντρωση στα Προπύλαια

Στο κενό πέφτει η προκλητική προσπάθεια της κυβέρνησης να καταργήσει φέτος την Εργατική Πρωτομαγιά και με πρόσχημα πως πέφτει... μεγάλη Τετάρτη και δήθεν διαταράσσει την αγορά να τη μεταφέρει, ως αργία πια, την Τρίτη 7/5 μετά το Πάσχα. Η υπουργός Εργασίας Δ. Μιχαηλίδου νομίζει πως μπορεί με μια υπουργική απόφαση να κανονίσει τότε θα γίνουν οι εκδηλώσεις της παγκόσμιας μέρας της εργατικής τάξης και μάλιστα με κριτήριο τις ανάγκες του κεφαλαίου, «προκειμένου να μη διαταραχθεί η οικονομική δραστηριότητα της αγοράς σε μια περίοδο σημαντική

για το εμπόριο και τους καταναλωτές».

Η 1^η Μάη όμως δεν είναι αργία, είναι απεργία! Και η κυβερνητική πρόκληση κινητοποιεί το ταξικό εργατικό κίνημα για μια απεργιακή κινητοποίηση που θα φέρει στο προσκήνιο την πάλη κατά της εκμετάλλευσης και της φτωχοποίησης, τον διεθνιστικό αγώνα της εργατικής τάξης κατά του πολέμου, για την αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη, για την απελευθέρωση από τα δεσμά του κεφαλαίου. Ήδη πρωτοβάθμια σωματεία, εργατικές κινήσεις και συλλογικότητες καλούν σε ταξική πρωτομαγιάτικη συγκέντρωση στα Προπύλαια στις 11 π.μ. και στη Θεσσα-

λονίκη την ίδια ώρα στην Καμάρα. Το ΠΑΜΕ καλεί στο Σύνταγμα, ενώ ακόμα και η ΓΣΕΕ υποχρεώθηκε να κηρύξει απεργία και καλεί μαζί με την ΑΔΕΔΥ στην Κλαυθμώνος.

Η απεργιακή προετοιμασία Εργατικών Κέντρων, Ομοσπονδιών και σωματείων βρίσκεται σε εξέλιξη, κόντρα στην πάγια τακτική των κυβερνήσεων να αντιμετωπίζουν την Πρωτομαγιά ως αργία και ειδικότερα στην απόφαση του υπ. Εργασίας να τη μεταφέρει φέτος την Τρίτη 7 Μάη. Η απόφαση αυτή, όπως έχει ανακοινώσει το υπουργείο ήδη από τον Φλεβάρη, «ελήφθη προκειμένου να μη διαταραχθεί η οικονομική δραστηριότητα της αγοράς».

Καρπαζιά προς... δεδομένους

Ενώ η ελληνική κυβέρνηση δίνει γη και ύδωρ στον στρατό των ΗΠΑ, το Στέιτ Ντιπάρτμεντ στην ετήσια έκθεσή του διαπιστώνει «σοβαρές παραβάσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων» στην Ελλάδα, κάνοντας λόγο για «σκληρή, απάνθρωπη ή υποτιμητική μεταχείριση ή τιμωρία κρατούμενων, μεταναστών και αιτούντων άσυλο», με ξεχωριστή αναφορά στην υπόθεση των υποκλοπών, στο Predator. Το ελληνικό ΥΠΕΞ έσπευσε να απολογηθεί απαντώντας ότι οι αναφορές του Στέιτ Ντιπάρτμεντ αποτελούν μια «αδιάκριτη καταγραφή» καταγγελιών από ΜΚΟ χωρίς να έχει προηγηθεί ανεξάρτητος έλεγχος. Το συμπέρασμα είναι ότι όντως κάτι πολύ σάπιο επικρατεί στο κυβερνητικό «βασιλείο» αλλά και πως οι υποτελείς πρέπει πού και πού να δέχονται και καμιά καρπαζιά.

Σχόλια στο ημίφως

► Ένα «όλοι μαζί» που σκοτώνει

Παροιμιώδης θα μείνει η απάντηση της υποψήφιας ευρωβουλευτήρας της ΝΔ Βίκυς Φλέσσα, όταν σε μια δημόσια εκδήλωση ρωτήθηκε για τα Τέμπη: «Το κράτος όλο νοσεί. Τα παιδιά τα σκοτώσαμε όλοι και όλες μαζί. Αυτή είναι η γνώμη μου... Όπως και στο Μάτι τούς κάψαμε όλοι και όλες μαζί. Δεν έχει σχέση με κανένα πρωθυπουργό και καμία κυβέρνηση». Όταν όλοι είναι ένοχοι, τότε κανένας δεν είναι ένοχος! Για αδυναμίες στην «επικοινωνιακή διαχείριση» της υπόθεσης των Τεμπών μίλησε πρόσφατα ο Κυρ. Μητσοτάκης που, κατά τα άλλα, βρήκε τους κυβερνητικούς χειρισμούς άψογους. Προφανώς το να τσουβαλιάζει κανείς θύτες και θύματα αποτελεί λαμπρό δείγμα ορθής επικοινωνιακής διαχείρισης.

► Καπέλο ΜΕΡΑ25 σε φοιτητική κινητοποίηση

Κινητοποίηση έξω από τα γραφεία του πολυεθνικού ομίλου CVC πραγματοποιήσαν την Πέμπτη φοιτητικοί σύλλογοι της Αθήνας, καταγγέλλοντας την προσπάθεια να ανοίξει την πρώτη ιδιωτική ιατρική σχολή. Το ίδιο απόγευμα σε μέσα ενημέρωσης, όπως η efsyn.gr, υπήρχε η είδηση πως την κινητοποίηση την έκανε το ΜΕΡΑ25 και η νεολαία του, με τίτλο «ΜΕΡΑ25: Κινητοποίηση στα γραφεία της CVC»! Στο «ρεπορτάζ» υπήρχε η ανακοίνωση του κόμματος του

Βαρουφάκη και δήλωση καθηγήτριας υποψήφιας στις ευρωεκλογές. «Ξέφυγε» όμως και μια φωτογραφία με πανό με υπογραφή «Φοιτητικοί Σύλλογοι Αθήνας». Στη συνέχεια, για να καλυφθούν τα προσχήματα, ο τίτλος άλλαξε κι έγινε «ΜΕΡΑ25: Συμμετοχή στην κινητοποίηση...».

► Μαγνήτης για ακροδεξιούς ο Μπελέρι

Τη σκοπιμότητα και τα κριτήρια της υποψηφιότητας του εθνικιστή από την Αλβανία Φρέντι Μπελέρι, επιβεβαίωσε η υποψήφια ευρωβουλευτής της ΝΔ Εύη Χριστοφιλοπούλου σε τηλεοπτική της συνέντευξη. Σύμφωνα με την εξήγησή

της η υποψηφιότητα Μπελέρι ενσωματώνει την ακροδεξιά πλευρά της ΝΔ σε αντίθεση με τη δική της που στοχεύει στο «προοδευτικό κέντρο». Σε ερώτηση του δημοσιογράφου αν η επιλογή Μπελέρι «φρενάρει τη διαρροή ψήφων προς την ακροδεξιά», παραδέχτηκε κυνικά: «Ναι, γιατί είναι κακό αυτό;». Σύμφωνα με τη λογική της πρώην βουλευτήρας του ΠΑΣΟΚ, ο «καλός ο μύλος» της εξουσίας της ΝΔ όλα τα αλέθει, ακροδεξιούς και ακροκεντρώους.

► Ακροδεξιά μπουνίδια στη βουλή

Οσμή υποκόσμου στη Βουλή με τραμπουκισμούς, χυδαιότητες

και βιαιοπραγίες μεταξύ του -προερχόμενου από τους «Σπαρτιάτες»- ανεξάρτητου βουλευτή Κ. Φλώρου και του βουλευτή της Ελληνικής Λύσης Β. Γραμμένου. Η αντιπαράθεση που μετέτρεψε τον «ναό της δημοκρατίας» σε ριγκ δεν είχε πολιτικό έναυσμα αλλά χαρακτήρα ξεκαθαρίσματος λογαριασμών μαφιόζικου τύπου στην «ακροδεξιά πολυκατοικία» με αφορμή τη μήνυση που κατέθεσε ο πατέρας του Κ. Φλώρου στον Κ. Βελόπουλο. Οι τραμπουκισμοί, οι απειλές και ο χυδαίος σεξιστικός λόγος, δεν είναι μόνο δείγμα «κασιδιτισμού» στη βουλή αλλά και έκφραση της κουλτούρας του μίσους και της ευρύτερης σήψης του πολιτικού συστήματος.

Βασίλης Παπαγεωργίου

Σπύρος Ανδριώτης*

ΕΚΠΑ: Επιτυχία της Πρωτοβουλίας Εργαζομένων

Οι εκλογές στο ΕΚΠΑ για εκλογή νέου ΔΣ στις 23/4 διεξήχθησαν σε μια πολιτικά εχθρική συγκυρία – όπως όλα τα τελευταία χρόνια, άλλωστε. Με πρόσφατα ψηφισμένο τον νόμο για την ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημίων και με μια κυβέρνηση που κάνει ολομέτωπη επίθεση σε όσα δικαιώματα και κατακτήσεις έχουν μείνει σε όλο το εύρος της κοινωνικής, οικονομικής και εργασιακής πραγματικότητας.

Στις εκλογές ψήφισαν 306 (336 το 2022), άκυρα 3 (10), λευκά 6 (8). Έλαβαν: *Ανεξάρτητη Ενωτική + Πανεπιστημιακή Παρέμβαση* 133 ψήφοι και 4 έδρες (από 63+157 ψήφους και 2+5 έδρες), *Πρωτοβουλία Εργαζομένων* 89 και 3 (46 και 1), *ΔΑΣ* 75 και 2 (52 και 1).

Ζητώ τον λόγο

Η *Πρωτοβουλία Εργαζομένων Πανεπιστημίου Αθηνών* αναδείχθηκε δεύτερη δύναμη μέσα στο ΕΚΠΑ, αύξηση είχε και η *ΔΑΣ*, ενώ καταβαραθρώθηκε η πλειοψηφία του τέως ΔΣ, που αποτελούνταν από δύο συνεργαζόμενες παρατάξεις που ενοποιήθηκαν και το αποτέλεσμα τους ήταν οικτρό.

Είμαστε όμως σε κρίσιμο σταυροδρόμι, δύομιση περίπου μήνες μετά τη συνδικαλιστική δράση στο Κέντρο

Λειτουργίας και Διαχείρισης Δικτύου (ΚΛΕΙΔΙ), στις 12/2. Η αυτονόητη στήριξη απόφασης γενικής συνέλευσης του σωματείου, όντως πολιτικά φορτισμένη και αντίθετη με την πρωταγία και την κυβέρνηση, πυροδότησε την απόλυση του Δ. Αντωνίου και τη διενέργεια ΕΔΕ για 13 συνδικαλιστρι(ρι)ές (το προεδρείο της ΓΣ, όλο το ΔΣ και δυο μέλη του ΚΣ της ΟΔΠΤΕ). Παράλληλα, ενεργοποιήθηκε εισαγγελική έρευνα για τα γεγονότα και μνηύθηκε από τον αρμόδιο αντιπρότανη ο Π. Βαϊνάς, μέλος ΕΕ της ΑΔΕΔΥ.

Οι εργαζόμενοι-ες έκαναν ένα σημαντικό βήμα απομάκρυνσης από τον συμβιβασμένο συνδικαλισμό, που ενίοτε κάλυπτε διοικήσεις και κυβερνήσεις. Καταδίκασαν αντιλήψεις κομπρεμί και

κλεισίματος του ματιού στα «θέλω» της όποιας εξουσίας. Άρχισαν να κατανοούν και να πιστεύουν πως μπορούν να διεκδικούν και να εναντιώνονται στο άδικο και το παράλογο.

Μένει όμως ένα κρίσιμο ερώτημα. Υπάρχει βούληση να αφήσουμε για πάντα πίσω το αποτυχημένο μοντέλο που πριόριζε διεκδικήσεις και το ίδιο μας το δίκιο; Που έβαζε πλάτη σε όσα αντεργατικά, αντεκπαιδευτικά μέτρα έπαιρνε η κυβέρνηση και το μακρύ της χέρι εντός ιδρύματος, η διοίκηση του ΕΚΠΑ; Ας αναλάβει ο καθένας και η καθεμία τις ευθύνες τους.

*Μέλος Πρωτοβουλίας Εργαζομένων Πανεπιστημίου Αθηνών και μέλος ΔΣ ΣΔΠ ΕΚΠΑ

Κέρδη και αίμα

Γιάννης Ελαφρός

ΗΠΑ: Τρομερή ενίσχυση του πολέμου στην Ουκρανία και της σφαγής στη Γάζα

► Ωμές πιέσεις για ακόμα μεγαλύτερη εμπλοκή της Ελλάδας

Λάδι στη φωτιά του πολέμου στην Ουκρανία και στη σφαγή στη Γάζα έριξε η απόφαση της Βουλής των Αντιπροσώπων των ΗΠΑ να «ξεπαγώσει» το πακέτο στρατιωτικής βοήθειας ύψους 95 δισ. δολαρίων για Ουκρανία, Ισραήλ και Ταϊβάν. Με υποκρισία ο Τζο Μπάιντεν δήλωσε πως «είναι μια καλή μέρα για την παγκόσμια ειρήνη»! Δίγο αργότερα αποκαλύφθηκε πως οι ΗΠΑ είχαν δώσει ήδη μυστικά στο καθεστώς Ζελένσκι πυραύλους ATACMS μεγάλου βεληνεκούς, οι οποίοι μάλιστα χρησιμοποιήθηκαν σε επίθεση σε ρωσική αεροπορική βάση στην Κριμαία. Οι πυραυλοι μεγάλου βεληνεκούς, που μπορούν να πλήξουν στόχους σε ρωσικό έδαφος, θεωρούνται πρόκληση για τη Ρωσία, που ήδη δηλώνει πως θα κτυπά πιο βαθιά στην Ουκρανία.

Παρά τους πανηγυρισμούς Ζελένσκι και φον Ντερ Λάιεν το αμερικανικό πακέτο δύσκολα θα ανατρέψει τη δυσχερή για το Κίεβο πορεία του πολέμου. Θα συντηρήσει ωστόσο την αιματοχυσία χιλιάδων ανθρώπων και από τις δύο πλευρές, καθώς και τον κίνδυνο επέκτασής της. Καμιά πρωτοβουλία ειρήνευσης ή έστω ανακωχής δεν εκδηλώνεται, ενώ κέρδη υπάρχουν μόνο για το ΝΑΤΟ και για τις βιομηχανίες όπλων. Είναι αποκαλυπτικό

το στοιχείο πως από τα 60,7 δισ. δολάρια που προορίζονται για την Ουκρανία, τα 20 δισ. θα πάνε απευθείας σε εταιρείες των ΗΠΑ για αγορά όπλων: Τα 14 δισ. στο Ταμείο βοήθειας στην Ουκρανία, απ' όπου το Πεντάγωνο προμηθεύεται όπλα από το εσωτερικό, και τα υπόλοιπα για την αναπλήρωση των στρατιωτικών αποθεμάτων των ΗΠΑ. Επιπλέον «βοήθεια» 500 εκ. λιρών θα δώσει στην Ουκρανία και η Βρετανία, ανεβάζοντας το συνολικό ποσό για φέτος στα 3 δισ., κάνοντας καθαρό πως το ΝΑΤΟ θέλει να συνεχιστεί ο πόλεμος μέχρι τον τελευταίο... Ουκρανό!

Όπως αποκάλυψε η βρετανική εφημερίδα *Financial Times*, κατά την πρόσφατη σύνοδο της ΕΕ, Κ. Μητσοτάκης και Π. Σάντσεθ δέχθηκαν προσωπικές πιέσεις ώστε Ελλάδα και Ισπανία να δώσουν πυραυλικά συστήματα Patriot στην Ουκρανία (μόνο ΗΠΑ και Γερμανία έχουν δώσει). Επιπλέον, το Κίεβο ενδιαφέρεται ιδιαίτερα και για τους ρωσικούς S-300, που διαθέτει η Ελλάδα, σύστημα που χρησιμοποιεί ήδη ο ουκρανικός στρατός. Ο κυβερνητικός εκπρόσωπος Π. Μαρινάκης είπε πως δεν θα αδυνατίσει η ελληνική αεράμυνα, χωρίς να διαψεύσει ευ-

θέως το δημοσίευμα. Ας σημειωθεί πως η Ελλάδα έχει στείλει ήδη μια συστοιχία Patriot για την άμυνα των πετρελαϊκών της... Σαουδικής Αραβίας. Η κυβέρνηση της ΝΔ εμπλέκει όλο και περισσότερο τη χώρα στον πόλεμο της Ουκρανίας, στη Μέση Ανατολή και γενικότερα στα επιθετικά σχέδια ΗΠΑ/ΝΑΤΟ και ΕΕ κι αυτό είναι το πιο σημαντικό. Απεναντίας, η ανάδειξη κυρίως του «αδυνατίσματος της άμυνας των νησιών», όπως κάνει και το ΚΚΕ, όχι μόνο ενισχύει την εθνικιστική αντιπαράθεση με την Τουρκία, αλλά είναι ανοικτή σε νέα εξοπλιστικά πακέτα που «θα οχυρώσουν τα νησιά μας». Κι ενώ αποκαλύπτονται διαρκώς ομαδικοί τάφοι Παλαιστινίων (πιο πρόσφατα στο νοσοκομείο «Νάσερ» στη Χαν Γιούνις) και οι νεκροί Παλαιστίνιοι έφτασαν τους 34.262 (77.229 είναι τραυματίες), όπως ανακοίνωσε το υπουργείο Υγείας στη Γάζα, οι ΗΠΑ αποφάσισαν να δώσουν ένα τεράστιο πακέτο ενίσχυσης-επιβράβευσης για την εθνοκάθαρση στο Ισραήλ, ύψους 26 δισ. δολαρίων! Με τον τρόπο αυτό ανάβουν πράσινο φως στη δολοφονική επιχείρηση στη Ράφα, όπου έχουν καταφύγει έως και 1,5 εκατομμύριο Παλαιστίνιο πρόσφυγες. Τα χέρια του Μπάιντεν και όσων ψήφισαν αυτό το πακέτο, εν μέσω γενοκτονίας, είναι βαμμένα με αίμα...

ΓΙΑ ΤΙΣ ΨΗΦΟΥΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Γεράσιμος Λιβιτσάνος

Ευρωεκλογές... με τον σταυρό στο χέρι

Ο συνδυασμός της επιχείρησης της Νέας Δημοκρατίας να περιορίσει τις απώλειες «από τα δεξιά» της, η επιχείρηση της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ να προσεταιριστεί αυτούς τους ψηφοφόρους μαζί με την -αυτονόητη- προσπάθεια των κομμάτων της ακροδεξιάς να «καρπωθούν» εκλογικά το ίδιο κοινό, δημιουργούν μια τραγελαφική προεκλογική συνθήκη: ευρωεκλογές «με τον σταυρό στο χέρι»!

Η κοινή επίσκεψη την Παρασκευή του Κυριάκου Μητσοτάκη μαζί με τον αρχιεπίσκοπο Ιερώνυμο σε δομή φροντίδας ηλικιωμένων της Αρχιεπισκοπής στην Βοιωτία, μόνο τυχαία κίνηση δεν ήταν. Αντιθέτως, είναι πλήρως ενταγμένη στην τακτική της ΝΔ να επαναφέρει τις γέφυρες με την ακραία συντηρητική και την ακροδεξιά ψήφο. Γέφυρες που «δοκιμάστηκαν» όταν ο πρωθυπουργός με συγκε-

κριμένες επιλογές του θέλησε να οικοδομήσει το «προφίλ» ενός «δυτικού ηγέτη».

Η Νέα Δημοκρατία φέρεται να βρίσκεται σε καθεστώς ζυμώσεων με την Εκκλησία της Ελλάδας προκειμένου να περιορίσει την εκλογική «ζημιά» της σε ένα πολιτικό ακροατήριο που έχει συμβάλει αποφασιστικά να δημιουργηθεί. Είτε στο πρόσφατο, είτε στο απώτερο παρελθόν. Γιατί φυσικά η διεύρυνση αυτού του κοινού δεν είναι άσχετη με την πολιτική των «σκληρών συνόρων» και του «φράχτη στον Έβρο», τα εθνικιστικά συλλαλητήρια για το Μακεδονικό, το δόγμα «Νόμος και Τάξη», τις «πατριωτικές» κορώνες. Δηλαδή συστατικά στοιχεία της πολιτικής της ΝΔ είτε επί προεδρίας Μητσοτάκη, είτε τα προηγούμενα χρόνια.

Από την άλλη, τα κόμματα της ακροδεξιάς (Ελληνική Λύση, Νίκη κ.α) είναι φανερό ότι προκρίνουν προεκλογικά

ανάλογη ατζέντα. Μόνιμη είναι η κριτική τους για τα ζητήματα που αφορούν τους μετανάστες, την αστυνομοκρατία και φυσικά τα ΛΟΑΤΚΙ δικαιώματα. Η επίθεση στελέχους της Νίκης σε εκκλησία στην Καβάλα στην τοπική βουλευτική της ΝΔ αλλά και οι προειδοποιήσεις του βουλευτή Ν. Παπαδόπουλου (Νίκη) ότι «έρχονται χειρότερα» είναι ενδεικτικές αυτού του κλίματος. Δεν αποκλείεται μάλιστα, ανάλογα φαινόμενα να εμφανιστούν και από την πλευρά της Ελληνικής Λύσης εξαιτίας του έντονου ανταγωνισμού που καταγράφεται ανάμεσα στα ακροδεξιά κόμματα. Ιδίως στη Βόρεια Ελλάδα όπου -για ευνόητους λόγους- τα ποσοστά του χώρου έχουν αποτυπωθεί αυξημένα.

Μέσα σε αυτό το κλίμα και ο πρόεδρος του ΣΥΡΙΖΑ, Στέφανος Κασσελάκης, εμφανίζεται να επιδιώκει σθεναρά

να «μπει στο παιχνίδι». Ο ενστερνισμός του «Πατρίδα-Θρησκεία-Οικογένεια» που επιχειρεί ο επικεφαλής της Κουμουνδούρου τις τελευταίες εβδομάδες με αναφορές σε «κολυμβήθρες» και «σταυρούς» μόνον... «αυθόρμητες δηλώσεις» δεν ήταν.

Είναι εμφανές πως από το κλίμα που έχει δημιουργηθεί ευνοημένες θα είναι οι... αντιλήψεις και τα προτάγματα της ακροδεξιάς. Αφού -όπως έχει συμβεί και στο πρόσφατο παρελθόν- φαίνεται να βρίσκουν γόνιμο έδαφος σε πολύ μεγαλύτερο εύρος του πολιτικού φάσματος. Σε μία περίοδο μάλιστα που η ακροδεξιά φαίνεται να ανακάμπτει συνολικά στην Ευρώπη, ως αρνητικό αποτέλεσμα των πολιτικών σκληρής λιτότητας και ξηλώματος κατακτήσεων για μεγάλα τμήματα της παραγωγικής βάσης και των εργαζομένων των χωρών-μελών της ΕΕ.

Στα «μαλακά» ο αστυνομικός που ευθύνεται για τον θάνατο του Ιάσονα Λαλαούνη

ΠΟΙΝΗ τριετούς φυλάκισης με αναστολή επέβαλε την Παρασκευή 26/4 το Τριμελές Πλημμελειοδικείο στον αστυνομικό, οδηγό του βουλευτικού αυτοκινήτου της Ντόρας Μπακογιάννη, καθώς τον έκρινε ένοχο για ανθρωποκτονία από αμέλεια για το τροχαίο έξω από τη Βουλή στις 12 Μαρτίου 2021, με θύμα τον 23χρονο Ιάσονα Λαλαούνη. Το δικαστήριο υιοθέτησε την πρόταση του εισαγγελέα, ο οποίος ζήτησε την ενοχή του αστυνομικού χαρακτηρίζοντας «βαρύτατη και σωρευτική» την αμέλεια του αστυνομικού. Παράλληλα, αρνήθηκε στον κατηγορούμενο την αναγνώριση του ελαφρυντικού του πρότερου σύννομου βίου. Ο πατέρας του Ιάσονα σχολίασε ότι νιώθει θυμό και αηδία. «Ο θυμός για την επιείκεια της απόφασης και η αηδία για το θέατρο του παραλόγου που ζήσαμε αυτές τις δύο ημέρες από ανθρώπους που θεωρητικά υπηρετούν τον νόμο στην προσπάθειά τους να καλύψουν το έγκλημα», είπε. «Έτσι λειτουργεί η ελληνική δικαιοσύνη. Δεν υπάρχει! Ούτε το δίπλωμα δεν του αφαίρεσαν. Είμαι τόσο θυμωμένη, τόσο απογοητευμένη!», επισήμανε η μητέρα.

«Πράσινο φως» στο αντιπεριβαλλοντικό νομοσχέδιο του ΥΠΕΝ

ΣΤΗΝ ΨΗΦΙΣΗ του πολυνομοσχεδίου του υπουργείου Περιβάλλοντος και Ενέργειας, στο όνομα αντιμετώπισης της κλιματικής αλλαγής, αναμενόταν να προχωρήσει την Παρασκευή 25/4 η κυβερνητική πλειοψηφία στη βουλή. Την Πέμπτη 24/4, με συνοπτικές διαδικασίες απορρίφθηκε η ένσταση αντισυνταγματικότητας που κατέθεσαν ΣΥΡΙΖΑ και Νέα Αριστερά σχετικά με τις διατάξεις για τον Οργανισμό Διαχείρισης Υδάτων Θεσσαλίας (ΟΔΥΘ ΑΕ). Μεταξύ άλλων, με το νομοσχέδιο προωθείται ουσιαστικά η ιδιωτικοποίηση της διαχείρισης των υδάτων της Θεσσαλίας μέσω της ανάθεσής τους στον ΟΔΥΘ ΑΕ, η εκχώρηση της διαχείρισης και της εκμετάλλευσης των δημοσίων δασών σε ιδιωτικά Υβριδικά Συνεργατικά Σχήματα και η ιδιωτικοποίηση του ελέγχου της αυθαίρετης δόμησης.

Πρέβεζα: Συνεχή εργατικά «ατυχήματα» με διανομείς

ΝΕΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ «ατύχημα» με διανομείς στην Πρέβεζα, ο οποίος έσπασε το πόδι του εν ώρα εργασίας κατηγορεί η Συνέλευση Συντονισμού Εργαζόμενων-Ανέργων Πρέβεζας. Μάλιστα, ο εργαζόμενος διακομίστηκε αρχικά στο νοσοκομείο Πρέβεζας και από εκεί στη Δευκάδα, καθώς δεν υπήρχε ορθοπεδικός. Μόλις πριν από λίγες μέρες, ένας διανομέας είχε χάσει τη ζωή του στην περιοχή του Ακτίου. «Ο αγώνας για τα εργασιακά μας δικαιώματα και την καλύτερη των συνθηκών εργασίας συνδέεται άμεσα με τον αγώνα για αποκλειστικά δημόσια δωρεάν υγεία και την ενίσχυση του νοσοκομείου της πόλης με προσωπικό και ιατροτεχνολογικό εξοπλισμό», σημειώνει η Συνέλευση απαιτώντας εντατικοποίηση των ελέγχων από τις αρμόδιες υπηρεσίες.

Ακροβασίες | Βασίλης Παπαγεωργίου

Με ένα ...κλικ

ΡΕΜΠΕΤΙΚΗ ΒΡΑΔΙΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΝΤΑΡΣΥΑ ΣΕΡΡΩΝ

► Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ Σερρών διοργανώνει το Σάββατο 27/4 στις 8 μ.μ. στον νέο της χώρο (Δυτικής Θράκης 9) ρεμπέτικη βραδιά με μαγκάλι και κρασί. Θα παίξουν ο Γιάννης Γεώργας και ο Σάκης Τζαχρήστας.

ΓΛΕΝΤΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΕΝΙΣΧΥΣΗΣ ΣΤΗ ΛΑΜΠΗΔΟΝΑ

► Το Σάββατο 27/4 στις 8 μ.μ. στο Κοινωνικό Πολιτιστικό Κέντρο Βύρωνα (Άλσος Αγ. Τριάδας - Βύρwanas) θα πραγματοποιηθεί γλέντι οικονομικής ενίσχυσης της Συνέλευσης για το δικαίωμα στη Στέγαση με τη συμμετοχή της Λαϊκής Ορχήστρας Λαμπηδόνας (ΛΟΛΑ).

ROSA NERA: ΕΚΔΙΚΗΤΙΚΗ ΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΕΛΑΣ

► Στην καταστροφή της δανειστικής βιβλιοθήκης της κατάληψης Rosa Nera, όπου φιλοξενούνταν εκατοντάδες βιβλία για κάθε Χανιώτη και Χανιώτισσα, προχώρησαν οι αστυνομικές δυνάμεις. Ως γνωστόν, μετά από αστυνομική επιχείρηση η κατάληψη εκκενώθηκε και φρουρούνταν από την ΕΛΑΣ για λογαριασμό της εταιρείας Belvedere. Πριν λίγες ημέρες οι αστυνομικές δυνάμεις αποχώρησαν και ο κόσμος της κατάληψης, μαζί με αλληλέγγυο κόσμο, ανακατέλαβε το κτίριο, αντικρύζοντας μεταξύ άλλων κόπρανα, ούρα και συνθήματα στους τοίχους.

ΠΕΝΕΝ: ΕΙΚΟΝΕΣ ΝΤΡΟΠΗΣ ΣΤΗ ΓΡΑΜΜΗ ΚΕΡΚΥΡΑ-ΗΓΟΥΜΕΝΙΤΣΑ

► Στην καταγγελία ότι τα σκουπίδια που συλλέγονται κατά την διάρκεια των δρομολογίων της γραμμής Κέρκυρας - Ηγουμενίτσας - Λευκίμης παραμένουν στα πλοία μέχρι και τέσσερις μέρες, αποτελώντας μια επικίνδυνη εστία μόλυνσης, προχώρησε η ΠΕΝΕΝ. Μέχρι και τα περασμένα Χριστούγεννα τα σκουπίδια των πλοίων μεταφέρονταν σε ειδικούς κάδους στο λιμάνι της Ηγουμενίτσας και από εκεί στην ανακύκλωση. «Αυτή η απαράδεκτη κατάσταση εξελίσσεται εν γνώσει των λιμενικών υπηρεσιών, αλλά και των αρχών της περιφέρειας και των δήμων», σημειώνει. Η ΠΕΝΕΝ απαιτεί την άμεση παρέμβαση του υπουργείου Ναυτιλίας, της υγειονομικής υπηρεσίας, της Περιφέρειας Δυτικής Ελλάδος και των αρχών του λιμανιού.

Συντονισμός τοπικών κινήσεων: Αλληλεγγύη στους εκπαιδευτικούς

Την αλληλεγγύη του στις/τους απεργούς εκπαιδευτικούς, οι οποίοι αγωνίζονται για δημόσιο σχολείο για όλα τα παιδιά ενάντια στην αξιολόγηση, κατηγοριοποίηση και υποταγή, εκφράζει ο Συντονισμός Αριστερών-Ριζοσπαστικών-Αντικαπιταλιστικών Κινήσεων Δήμων και Περιφερειών. «Η απεργία δε διώκεται. Νικά! [...] Καλούμε τους εργαζόμενους, τη νεολαία, τους γονείς και τις/τους μαθήτριες/τές να σταθούμε στο πλευρό τους», σημειώνει μεταξύ άλλων.

Εμπόριο: Πρωτοβουλία Εργαζόμενων για εορταστικό ωράριο

Το κλείσιμο όλων των καταστημάτων νωρίς το απόγευμα την Μ. Παρασκευή και το Μ. Σάββατο ζητάει η Πρωτοβουλία Εργαζόμενων στο Εμπόριο και τα Σούπερ Μάρκετ. Παράλληλα, απαιτεί να δοθούν πίσω όλες οι τριετίες και τα χρήματα που αντιστοιχούν και να υπογραφούν Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας με αυξήσεις στους μισθούς, και με βασικό μισθό 1.200 ευρώ. «Καμία ανοχή στα ωράρια εξόντωσης των εργαζομένων, στις ελαστικές μορφές απασχόλησης και στις απλήρωτες υπερωρίες», σημειώνει η Πρωτοβουλία Εργαζόμενων μεταξύ άλλων.

Στις ευρωκλογές του Ιουνίου τα διλήμματα είναι σαφή: Με την ΕΕ του κεφαλαίου και του πολέμου και τα κόμμάτα της ή με το αντικαπιταλιστικά αντισυστημικό και ταξικά διεθνιστικό ρεύμα της ανατροπής; Με τον αγώνα σήμερα για ρήξη και αποδέσμευση από τα κάτω και από τα αριστερά ή με τη λογική του θα λογαριαστούμε μετά και κάποτε;

Ο «δράκος» της ενωμένης Ευρώπης

Στην κάλπη με «σημαία» τη ρήξη και την αποδέσμευση

Γιώργος
Παυλόπουλος

Η καπιταλιστική ολοκλήρωση της Ευρώπης αποτελούσε εξαρχής αντικειμενική ανάγκη του κεφαλαίου και των αστικών της τάξεων, ενώ ανταποκρινόταν και στις συνθήκες που επικρατούσαν μετά το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Έτσι, από τις ιδρυτικές πράξεις της ΕΚΑΧ (Ευρωπαϊκή Κοινότητα Άνθρακα και Χάλυβα) και της ΕΟΚ (Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα) μέχρι το Μάαστριχτ, τη μετονομασία σε Ευρωπαϊκή Ένωση και την εισαγωγή του κοινού νομίσματος, του ευρώ, η «ενωμένη Ευρώπη» ήταν πάντα ένα φρούριο που φρόντιζε πρωτίτως για την προστασία και την ασφάλεια αυτών που την εμπνεύστηκαν και τη δημιούργησαν. Γι' αυτό και δεν μπορεί να μεταρρυθμιστεί και να γίνει μια «ΕΕ των λαών» (σελ.10-11).

Όπως ήταν αναμενόμενο, βεβαίως, οι «πατέρες» της και οι διαδοχικές κυβερνήσεις των κρατών-μελών, μαζί με τους ευρωπαϊκούς θεσμούς και τα κάθε λογής

επιτελεία, φρόντισαν εξαρχής να ντύσουν το οικοδόμημά τους με ωραία και φανταχτερά λόγια. Και ταυτόχρονα, να το πλασιώσουν με μια σειρά μύθους για το πόσο φιλολαϊκό, δημοκρατικό, αδιάφθορο, ανοιχτό στον υπόλοιπο κόσμο και τους κατατρεγμένους του και ειρηνικό είναι (σελ.12-13). Προσδίδοντάς του, φυσικά, και μια ισχυρή οικονομική διάσταση, η οποία μπορεί να συμπυκνωθεί στο κυρίαρχο, ακόμη και σήμερα, δόγμα «η ΕΕ δίνει λεφτά» – τα οποία στην πράξη αποδεικνύονται κάλπικες... δεκάρες (σελ.16).

Αυτό που προκαλεί τη μεγαλύτερη εντύπωση, ωστόσο, δεν είναι πόσο «αγκάλιασαν» εξαρχής αυτό το εγχείρημα τα κόμματα που αποτελούσαν τους πολιτικούς εκφραστές των κυρίαρχων τάξεων, αλλά πόσο «σίμπησαν» στους παραπάνω μύθους οι εκπρόσωποι της Αριστεράς, ακόμη και κομμουνιστικής προέλευσης. Απόδειξη αποτελεί το γεγονός ότι –με ελάχιστες εξαιρέσεις– υπέκυψαν από νωρίς και πρακτικά άνευ όρων στη γοητεία

του ρεύματος του «ευρωκομμουνισμού», που σταδιακά γινόταν όλο και λιγότερο διακριτό από τα υπόλοιπα, καθαρά αστικά ρεύματα, της χριστιανοδημοκρατίας και της σοσιαλδημοκρατίας (σελ.14).

Η αλήθεια είναι ότι σήμερα, μετά τις αλληπάλληλες κρίσεις που βίωσε και εξακολουθεί να βιώνει ο ευρωπαϊκός και ο παγκόσμιος ολοκληρωτικός καπιταλισμός, τα περιθώρια για «μασκαρέματα» έχουν περιοριστεί. Τα άλλοτε φανταχτερά ρούχα έχουν πλέον παλιώσει και ο Ευρωπαίος «βασιλιάς» τείνει να μείνει πλέον γυμνός, αποκαλύπτοντας το αποκρουστικό του πρόσωπο και σώμα. Τα επιχειρήματα των πάσης φύσης φιλοευρωπαϊκών στερεούσαν μπροστά στην αμείλικτη πραγματικότητα, που βρίσκει την Ευρώπη-φρούριο να γίνεται ολοένα πιο φιλοπόλεμη και ρατσιστική, αντιδημοκρατική και ανελεύθερη, εχθρική προς τον κόσμο της δουλειάς και τη νεολαία.

Σε αυτό το φόντο διεξάγονται στις αρχές Ιουνίου οι εκλογές για τα νέα μέλη της

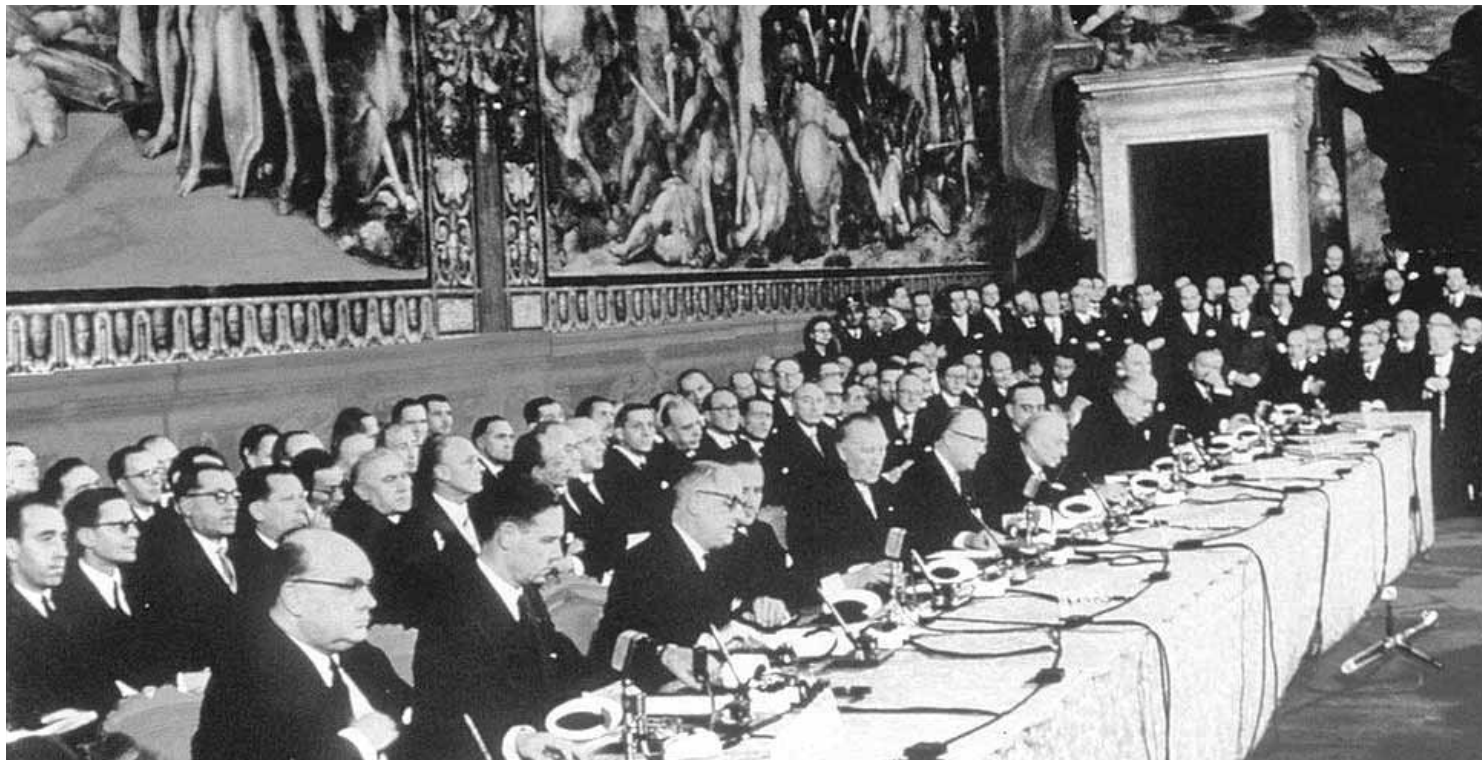
Ευρωβουλής και, εμμέσως, της Κομισιόν. Είναι περισσότερο αναγκαία παρά ποτέ η ύπαρξη μιας ισχυρής, ανεξάρτητης, ταξικά διεθνιστικής και αντικαπιταλιστικά αντισυστημικής φωνής, που θα λέει τα πράγματα με το όνομά τους και δεν πνίγεται στις αυταπάτες, που δεν θα διστάζει να προβάλλει αποφασιστικά το σύνθημα «Εξω τώρα από την ΕΕ του κεφαλαίου» χωρίς να... πετά διαρκώς την μπάλα στην εξέδρα – ή σε ένα ακαθόριστο κόκκινο μέλλον, όπως το ΚΚΕ. Μιας φωνής όπως αυτή που αποτυπώνεται στο μαχητικό ψηφοδέλτιο της ΑΝΤΑΡΣΥΑ-Ανατρεπτική Συνεργασία, με τη συμμετοχή πρωτοπόρων αγωνιστών, το οποίο στηρίζεται αποφασιστικά από το ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση και τη ΝΚΑ (σελ.15).

Στην εποχή του ατομικισμού και της ΤΙΝΑ, της συλλογικής απογοήτευσης και μελαγχολίας, αντιτάσσουμε το σύγχρονο «έναν για όλους, όλοι για έναν!». Και στις ευρωεκλογές και στους αγώνες μας και στις ζωές μας και παντού!

Η... αρπαγή της Ευρώπης από τον ταύρο του κεφαλαίου

Υπάρχουν ορισμένοι – ιδιαίτερα στην Ελλάδα – που για να δείξουν ότι η ιδέα της «ενωμένης Ευρώπης» έχει βαθιές ρίζες στον χρόνο, προσφεύγουν στον μύθο της αρπαγής της Ευρώπης από τον μεταμορφωμένο σε ταύρο Δία. Άλλοι προσφεύγουν στον Ουγκό, κορυφαίο του ρομαντισμού και συγγραφέα –μεταξύ άλλων– των *Αθλιών*, ο οποίος οραματίστηκε τις «Ηνωμένες Πολιτείες της Ευρώπης» ως έναν χώρο ειρήνης. Οι περισσότεροι, πάντως, συνδέουν τη γέννηση της ιδέας αυτής με τον Γάλλο Ζαν Μονέ και την τοποθετούν χρονικά στο μεταίχμιο των δεκαετιών του 1940-1950. Τις απόψεις του Μονέ μετέτρεψε σε δημόσια και διεθνή πολιτική πρόταση εξ' ονόματος της γαλλικής κυβέρνησης ο υπουργός Εξωτερικών, Ρομπέρ Σουμάν, στις 9 Μαΐου 1950. Έναν χρόνο αργότερα, υπογραφόταν η συνθήκη που οδήγησε στην ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Άνθρακα και Χάλυβα (τέθηκε σε ισχύ το 1952). Ήταν η ληξιαρχική πράξη γέννησης των διαδικασιών της ευρωπαϊκής ενοποίησης.

Σε αυτή τη γέννηση τίποτα δεν ήταν τυχαίο. Δεν ήταν τυχαίο το πεδίο εκκίνησης: η οικονομία, γεγονός που έρχεται να μας θυμίσει ότι το πρωταρχικό δεν ήταν, ούτε φυσικά είναι, ο ρομαντικός οραματισμός περί ενοποίησης της Γηραιάς Ηπείρου ή οι διορατικοί πολιτικοί, αλλά οι ανάγκες της οικονομίας. Δεν ήταν τυχαίο ούτε οι κλάδοι που αποτέλεσαν τον βαθύρα εκκίνησης των ενοποιητικών διαδικασιών: ο άνθρακας και ο χάλυβας, κλάδοι καθοριστικοί για τη γοργά αναπτυσσόμενη καπιταλιστική οικονομία και για τα αντιπροσωπευτικά για εκείνη την περίοδο προϊόντα της μαζικής παραγωγής. Τυχαίο δεν ήταν και οι πραγματικοί πρωτεργάτες της «ενοποιητικής διαδικασίας»: τα πολυεθνικά εμβέλεια μονοπώλια.

Η τάση υπέρβασης των στενών ορίων του έθνους-κράτους από σημαντικές μερίδες του κεφαλαίου ήταν το στοιχείο που αποτέλεσε την κινητήρια δύναμη πίσω από το εγχείρημα της καπιταλιστικής «ευρωπαϊκής ενοποίησης». Αποτέλεσε τον αποφασιστικό παράγοντα ώστε η τάση αυτή να πάρει προβάδισμα έναντι του ανταγωνισμού, χωρίς ωστόσο να τον καταργεί.

Βαθιά ταξικό εξαρχής το DNA της ΕΟΚ/ΕΕ Ανιστόρητη ουτοπία: ΕΕ με προοδευτικό πρόσημο

Βασίλης Μηνακάκης

Ανάμεσα στο 1916, που ο Λένιν είχε γράψει τον *Ιμπεριαλισμό*, και το 1950 είχαν μεσολαβήσει δύο Παγκόσμιοι Πόλεμοι, ένας ταραγμένος Μεσοπόλεμος, η εμφάνιση του φασισμού και του ναζισμού. Μια περίοδος δηλαδή, κατά την οποία έριχνε τη σκιά του στην Ευρώπη όχι το ενοποιητικό αλλά το –ενίοτε αιματηρά– συγκρουσιακό στοιχείο.

Είχε, όμως, μεσολαβήσει και κάτι άλλο: η κορυφή της πυραμίδας του κεφαλαίου, τα μονοπώλια για τα οποία είχε μιλήσει ο Λένιν, είχαν εδραιώσει έτι περαιτέρω τον ρόλο τους και είχαν γιγαντωθεί – φυσικά μέσα από ανταγωνισμούς, οι οποίοι αποτελούν την άλλη όψη της τάσης μονοπώλησης.

Αυτό ίσχυε πρωτίστως για εκείνες τις μερίδες του κεφαλαίου οι οποίες βρίσκονταν στη φάση εκείνη –δηλαδή στις απαρχές της «χρυσής τριακονταετίας»– στην «καρδιά» του κυρίαρχου μοντέλου κεφαλαιακής συσσώρευσης-κερδοφορίας. Ήταν μερίδες που πρωτοπορούσαν στη μαζική τείλορική παραγωγή και χρειάζονταν τον άνθρακα ως βασική πηγή ενέργειας και τον χάλυβα ως βασική πρώτη ύλη, και οι οποίες –καθόλου τυχαία– έβαλαν τη σφραγίδα τους στην έναρξη της διαδικασίας ευρωπαϊκής ενοποίησης.

Γι' αυτές τις μερίδες του κεφαλαίου, ο χώρος του έθνους-κράτους ήταν πλέον πολύ περιοριστικός, φάνταζε σαν στενός κορσές. Η τάση διευρυμένης αναπαραγωγής-κερδοφορίας του κεφαλαίου απαιτούσε-επέβαλλε να σπάσουν-υπερβούν τα εθνικά σύνορα, είτε για να προμηθευτούν ενεργειακούς πόρους

είτε για να πουλήσουν τα μαζικά παραγόμενα προϊόντα τους είτε για να εξασφαλίσουν φτηνό εργατικό δυναμικό κ.λπ. Αυτή ακριβώς η τάση, σε εκείνη ακριβώς τη φάση, πήρε ένα ορισμένο προβάδισμα και –χωρίς να καταργεί τον ανταγωνισμό– έθεσε τις βάσεις για την εκκίνηση της διαδικασίας ευρωπαϊκής ενοποίησης. Παράλληλα δε, σφράγισε καταλυτικά τον χαρακτήρα της ήδη από τη γέννησή της.

Δεν επρόκειτο δηλαδή για μια φυσική εξέλιξη, για μια αντικειμενική τάση διεθνοποίησης εκ φύσεως προοδευτική, η οποία όμως έγινε αντιδραστική επειδή τη χειραγώγησαν «εξωτερικά», πολιτικά αντιδραστικές δυνάμεις και ισχυροί κεφαλαιοκράτες-πολυεθνικά μονοπώλια. Επρόκειτο για την τάση καπιταλιστικής διεθνοποίησης, η οποία είχε εξαρχής εγγεγραμμένο στο DNA της ΕΟΚ/ΕΕ, στον τρόπο συγκρότησης, λειτουργίας

και ενδεχόμενης μετεξέλιξής της, τα ταξικά συμφέροντα του πολυεθνικού κεφαλαίου. Μαζί και την τριπλέτα κερδοφορία-ιδιωτική ιδιοκτησία-καταπίεση, που αποτελεί την αντιδραστική «ψυχή» εν γένει των καπιταλιστικών σχέσεων, καθώς και της ιδιαίτερης μορφής-έκφρασής τους, που είναι η καπιταλιστική ενοποίηση-ολοκλήρωση. Επρόκειτο, με άλλα λόγια, για την ίδια τάση η οποία σε προγενέστερες εποχές οδήγησε από τις πόλεις-κράτη και τις τοπικές εξουσίες στα έθνη-κράτη, χωρίς προφανώς να καταργεί τους ανταγωνισμούς μεταξύ των κεφαλαίων που δρούσαν εντός του εθνικού κράτους ή είχαν ως βάση εκκίνησης διαφορετικά κράτη.

Η ευρωπαϊκή ενοποίηση, συνεπώς, δομήθηκε εξαρχής σε συγκεκριμένη ταξική βάση, με συγκεκριμένο πλαίσιο σχέσεων (εκμεταλλευτικές-καταπιεστικές) και είχε

ως οδικό χάρτη για την εξέλιξη της συγκεκριμένες ταξικές ορίζουσες. 74 χρόνια μετά τη διακήρυξη Σουμάν, αυτό έχει επιβεβαιωθεί πλήρως και ενισχυθεί στο έπακρο. Η μετάβαση από την ΕΚΑΧ στην ΕΟΚ, από την ΕΟΚ των 6 σε εκείνη των 12 και της «ελεύθερης κίνησης κεφαλαίων, προσώπων και υπηρεσιών», από τις 300 οδηγίες, τη «Δευκή Βίβλο» και το Μάαστριχτ το 1992 στα κριτήρια σύγκλισης, στην ΕΕ και το ευρώ, κι από εκεί στα Προγράμματα Σταθερότητας και τους ισοσκελισμένους προϋπολογισμούς – όλα αυτά αποτελούν διαδοχικές φάσεις της ίδιας διαδικασίας καπιταλιστικής ενοποίησης-ολοκλήρωσης. Φέρουν εγγαγραμμένα τα ίδια ακριβώς ταξικά χαρακτηριστικά, απαντούν στις ίδιες ταξικές ανάγκες, όπως αυτές τροποποιούνται σε κάθε φάση της καπιταλιστικής εξέλιξης και υπό την επίδραση των καπιταλιστικών ανταγωνισμών μεταξύ κεφαλαίων που δρουν στο εσωτερικό της ίδιας χώρας ή του ίδιου κλάδου, διαφορετικών χωρών ή μονοπωλιακών και μη μονοπωλιακών μερίδων.

Το ότι η εν λόγω διαδικασία «υπηρετήθηκε» πολιτικά στα 74 αυτά χρόνια από μια πληθώρα κυβερνήσεων – παραδοσιακών δεξιών, νεοφιλελεύθερων, σοσιαλιστικών ή σοσιαλδημοκρατικών, «αριστερών», με συμμετοχή οικολόγων κ.ά.– επιβεβαιώνει τόσο τα πρωτεία της οικονομικής βάσης όσο και τον ίδιο τον χαρακτήρα της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης. Καθιστά δε ουτοπική και άνευ νοήματος κάθε άποψη που υποστηρίζει ότι είναι δυνατόν αυτή η διαδικασία να αποκτήσει προοδευτικό πρόσημο σε επιμέρους ή γενικότερα ζητήματα. Μάλιστα,

τούτη η άποψη ή η παρεμφερής της, πως δήθεν μπορεί να υπάρξει αντιμετώπιση ορισμένων λαϊκών προβλημάτων (μισθοί, ακρίβεια, κοινωνικά και δημοκρατικά δικαιώματα, δημόσια αγαθά κ.ά.) με αξιοποίηση των ευρωπαϊκών θεσμών ή του λεγόμενου «ευρωπαϊκού κεκτημένου», είναι πολύ πιο ουτοπική από την άποψη που

Πακέτου Ντελόρ παλιότερα, των ΕΣΠΑ στη συνέχεια, του Μηχανισμού Στήριξης στην εποχή της κρίσης και του Ταμείου Ανάκαμψης πιο πρόσφατα (περίοδος COVID-19). Όλα αυτά έδιναν και δίνουν μια ανάσα, αποδεικνύουν ότι η ΕΕ έχει και «άλλο πρόσωπο», ότι κάτι στην ΕΕ και στη σχέση με αυτήν μπορεί να αλλάξει προς

δώρο κάποιων φιλάνθρωπων καπιταλιστών ή Ευρωπαίων γραφειοκρατών. Έχουν προέλθει από τη φορολογία των ευρωπαϊκών λαών – και του ελληνικού. Όσα επιστρέφουν είναι μικρό ποσοστό όσων αποσπάστηκαν με τη φοροληστεία. Πρώτον, διότι ένα τμήμα των αποσπασθέντων διατίθεται για τη συντήρηση του χιλιδάτου μηχανισμού και των θεσμών της ΕΕ. Δεύτερον, διότι και τα κονδύλια που υποτίθεται πως επιστρέφουν στον λαό με τα ΕΣΠΑ, Ταμεία Ανάκαμψης, Πράσινη Ανάπτυξη κ.λπ., στην πραγματικότητα τα καρπώνονται κατά μείζονα λόγο οι μεγαλοκεφαλαιούχοι. Επιπλέον, τα πεδία και οι όροι διάθεσης αυτών των κονδυλίων εμφορούνται από τα «κριτήρια επιλεξιμότητας» – δηλαδή τις προτεραιότητες – των οργάνων της ΕΕ και του πολυεθνικού κεφαλαίου. Τα προγράμματα στήριξης μετά το 2010 είναι χαρακτηριστικά – χωρίς να είναι τα μόνα: η παροχή χρηματοδότησης συνδέεται με το δόγμα «πέντε φεύγουν ένας μπαίνει» στο δημόσιο, τη φοροληστεία, τις μειώσεις μισθών, τις αποκρατικοποιήσεις, το ψαλίδισμα της ασφάλισης κ.ά. Στην πραγματικότητα, οι χρηματοδοτήσεις αυτές δεν αποτελούν μηχανισμό «στήριξης» ή «ανάκαμψης» των εργαζομένων και των νέων, αλλά έναν ακόμη μηχανισμό ανακατανομής του πλούτου υπέρ των ισχυρότερων – κυρίως πολυεθνικών – μερίδων του κεφαλαίου και, παράλληλα, αναδιάρθρωσης της οικονομίας υπέρ τους. Φυσικά, ένας τέτοιος βαθιά αντιλαϊκός μηχανισμός, χρειάζεται και κάποιες «χάντρες προς τους ιθαγενείς», ώστε να τεθεί σε εφαρμογή με τις λιγότερες δυνατές αντιδράσεις.

Ενιαία και αδιαίρετη παραμένει η τριπλέτα κερδοφορία-ιδιωτική ιδιοκτησία-καταπίεση, η οποία και αποτελεί την αντιδραστική «ψυχή» εν γένει των καπιταλιστικών σχέσεων

υποστηρίζει ότι αυτή η αντιμετώπιση θα έρθει σε σύγκρουση με την ΕΕ, από και με ένα κίνημα που έχει στην προμετωπίδα του την αντικαπιταλιστική αποδέσμευση από την ΕΕ.

Ναι αλλά, θα πουν αρκετοί, η συμμετοχή στην ΕΟΚ/ΕΕ σημαίνει ότι στη χώρα (άρα στον λαό) επιστρέφουν χρηματοδοτήσεις με τη μορφή των ΜΟΠ (Μεσογειακών Ολοκληρωμένων Προγραμμάτων) και του

το καλύτερο – και ότι μια κυβέρνηση με πιο ισχυρό λόγο και παρουσία στους ευρωπαϊκούς θεσμούς θα μπορούσε να μεγιστοποιήσει αυτές τις χρηματοδοτικές ροές επ' ωφελεία των λαϊκών στρωμάτων. Το αφήγημα αυτό ακούγεται από πολλές πλευρές, γιατί όσο η σχέση του με την πραγματικότητα είναι ανύπαρκτη.

Πρώτα από όλα, τα χρήματα αυτά δεν αποτελούν

Το δόγμα «ο σώζων εαυτόν σωθήτω!»

Οι υποστηρικτές της ΕΕ διατείνονται ότι ένα από τα δομικά χαρακτηριστικά της είναι η αλληλεγγύη, θέλοντας να πείσουν τους εργαζόμενους πως η ΕΕ λειτουργεί προστατευτικά για όποιον βρεθεί αντιμέτωπος με μια κακοτοπιά. Ουδέν ψευδέστερον. «Κοινοτική αλληλεγγύη» δεν υπάρχει, αλλά κι όταν παίρνονται πρωτοβουλίες στο όνομά της υποκρύπτονται συγκεκριμένα ταξικά συμφέροντα. Το είχε, άλλωστε, καταστήσει σαφές ο «εθνάρχης» Κ. Καραμανλής κατά την είσοδο της Ελλάδας στην ΕΟΚ: «Αυτοί μας βοήθησαν στην εδραίωση της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας κι εμείς τους δώσαμε σαν προίκα τον ορυκτό μας πλούτο».

Η τελευταία δεκαπενταετία προσέφερε άπειρα δείγματα γραφής για το πως η ΕΕ αντιλαμβάνεται την «αλληλεγγύη». Με το ξέσπασμα της κρίσης χρέους, χαρακτήρισαν ΡΙΙGS τις χώρες που βρέθηκαν στην αιχμή της και προσφέρθηκαν να τις «βοηθήσουν». Γιατί; Για να διασωθούν, μεταξύ άλλων, οι γαλλικές, γερμανικές κ.ά. τράπεζες που είχαν επενδύσει σε ομόλογα των χωρών αυτών, αλλά και για να μη γενικευτεί η κρίση και κλονιστεί συνολικά ο οικονομικός μηχανισμός-πλαίσιο της ΕΕ εντός του οποίου κερδοφορεί το πολυεθνικό κεφάλαιο. Και πως «βοηθήσαν»; Με έναν τρόπο που έπληττε τους εργαζόμενους (μνημόνια) και άνοιγε διάπλατα τον δρόμο στις πολυεθνικές (ιδιωτικοποιήσεις, προγράμματα στήριξης, εργασιακές ρυθμίσεις κ.ά.).

Η πανδημία, οι συγκρούσεις για τις μάσκες, τα τεστ και τα εμβόλια, η αρπαγή στο αεροδρόμιο από μια χώρα της ΕΕ των υλικών μιας άλλης ήταν ακόμη ένα δείγμα. Αλλά κι ο τρόπος που αντιμετωπίστηκαν τα προβλήματα στον τομέα της ενέργειας που προέκυψαν με τον πόλεμο στην Ουκρανία, περισσότερο παραπέμπει στο «ο σώζων εαυτόν σωθήτω», παρά στην αλληλεγγύη.

«Στρατηγός» του κεφαλαίου στην ταξική πάλη

► Επιτελεί αναβαθμισμένα τις λειτουργίες των αστικών εθνικών κρατών

Η ΕΕ τις τρεις τελευταίες δεκαετίες έχει εξελιχθεί δομικά-πολιτικά. Ήταν αναμενόμενο: καθώς εξελίσσονταν οι διαδικασίες ολοκλήρωσης σε οικονομικό επίπεδο, ήταν φυσικό να δρομολογηθούν και οι διαδικασίες ενοποίησης σε πολιτικό επίπεδο (και αυτές, επίσης, μέσα από μια πορεία στην οποία είναι διαρκώς παρόντες οι ανταγωνισμοί). Το τελευταίο «επεισόδιο» αυτής της πορείας είναι η συζήτηση για την επιτάχυνση της στρατιωτικής ενοποίησης μετά τον πόλεμο στην Ουκρανία. Ωστόσο, δομικά-θεσμικά η ΕΕ απέχει ακόμη πολύ από να αποτελεί ενιαία κρατική οντότη-

τα, η οποία ακυρώνει τον ρόλο των κρατών-μελών της.

Προκύπτει εύλογα το ερώτημα: σε αυτήν την ΕΕ δεν έχει άραγε επίδραση η ταξική πάλη; Δεν μπορεί να αποτυπωθεί σε επιμέρους ή γενικότερα ζητήματα ένας συγκεκριμένος και πιο ευνοϊκός για τα λαϊκά στρώματα και τη νεολαία πολιτικός συσχετισμός; Η απάντηση είναι κατηγορηματικά όχι. Αν ισχύει μία φορά για το εθνικό κράτος ότι δεν αποτελεί συμπύκνωση της ταξικής πάλης, αλλά μηχανισμό που παρεμβαίνει σε αυτήν με κριτήριο τα οικονομικά και πολιτικά συμφέροντα του ενός πόλου της, του κεφαλαίου,

το ίδιο ισχύει σε πολλαπλάσιο βαθμό για την ΕΕ. Κι αν, επίσης, το σύγχρονο αστικό κράτος, το εθνικό κράτος στην εποχή του κοινοβουλευτικού ολοκληρωτισμού, είναι μία φορά θωρακισμένο απέναντι στις λαϊκές διεκδικήσεις, το ίδιο και σε πολλαπλάσιο βαθμό ισχύει για την ΕΕ. Την ΕΕ η οποία την ίδια στιγμή που είναι απολύτως αποστειρωμένη απέναντι στις λαϊκές ανάγκες και την πάλη για αυτές, είναι απολύτως –και μάλιστα θεσμικά– «ανοιχτή» στο πολυεθνικό κεφάλαιο και τους λομπίστες του, όπως έδειξαν η περίπτωση της Καϊλή και πιο πρόσφατα το σκάνδαλο φον ντερ Λάιεν με τα εμβόλια.

«Ταυτότητα»

Γιώργος Παυλόπουλος

Πέντε συν ένας μύθοι και πραγματικότητες για την ΕΕ

Στους στόχους της ΕΕ, όπως διατυπώνονται στην επίσημη ιστοσελίδα της, περιλαμβάνονται η «προώθηση της ειρήνης και της ευημερίας για τους πολίτες της», όπως και «της ελευθερίας, της ασφάλειας και της δικαιοσύνης». Επίσης, γίνεται ρητή αναφορά στην «καταπολέμηση του κοινωνικού αποκλεισμού και των διακρίσεων», καθώς και στην προώθηση «της κοινωνικής δικαιοσύνης και προστασίας», ενώ υπογραμμίζεται «η ενίσχυση της οικονομικής, κοινωνικής και εδαφικής σύγκλισης και αλληλεγγύης ανάμεσα στα μέλη» της. Όσον αφορά στη διεθνή θέση της, γίνεται ειδική αναφορά στη «συνεισφορά στην ειρήνη και ασφάλεια» στον κόσμο, στην «εξάλειψη της φτώχειας και την προστασία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων», καθώς και στην «αυστηρή τήρηση του διεθνούς δικαίου». Στις δε αξίες της Ένωσης, τις οποίες μπορεί κανείς να βρει στην ίδια σελίδα, ενώ αποτυπώνονται στη Συνθήκη της Λισαβόνας και στην Χάρτα των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, αναφέρονται κατά σειρά οι εξής: Ανθρώπινη αξιοπρέπεια, ελευθερία, δημοκρατία, ισότητα, κράτος-δικαίου και ανθρώπινα δικαιώματα.

Όστόσο, η καθημερινή και διαχρονική εμπειρία δεκάδων εκατομμυρίων ανθρώπων που ζουν στα 27 κράτη-μέλη, κυρίως εκείνων που τοποθετούνται από τη μέση και κάτω της «πυραμίδας», μαρτυρά ότι σε όλα τα παραπάνω υπάρχουν μύθοι και «εγγυήσεις» που δεν συνάδουν με την πραγματικότητα. Πρόκειται για μύθους οι οποίοι συχνά καλύπτουν τον σκληρό (από κάθε άποψη) πυρήνα της ΕΕ, ενώ έχουν «χτιστεί» μεθοδικά και επί δεκαετίες από τις αστικές τάξεις και το πολιτικό προσωπικό τους, από το εκπαιδευτικό σύστημα, από τα μίντια, αλλά και την πολιτιστική βιομηχανία. Έχουν, παράλληλα, χρηματοδοτηθεί αδρά μέσα από τα γενναιόδωρα «κοινωνικά προγράμματα» τα οποία, εκτός των άλλων, έχουν καταφέρει να συγκροτήσουν και ισχυρές κοινωνικές συμμαχίες, με πολυπληθή μεσοαστικά στρώματα «νοικοκυραίων» που, μετά και την πάροδο τόσων γενιών, αρνούνται ή αδυνατούν να δουν ότι μπορεί να υπάρξει ζωή και εκτός της ΕΕ.

1 Η ΕΕ αποτελεί εγγύηση ελευθερίας και δημοκρατίας

Σε θεσμικό επίπεδο, η Ευρωβουλή –ο μοναδικός θεσμός που εκλέγεται άμεσα από τους πολίτες– αποτελεί τον πιο αδύναμο και υποβαθμισμένο πυλώνα της ΕΕ, σε σύγκριση με το Συμβούλιο και την Κομισιόν, αποδεικνύοντας το μικρό βάρος που δίνεται στην (αστική) δημοκρατία. Η ουσία, ωστόσο, βρίσκεται αλλού: Στον συστηματικό βιασμό, σε ευρωπαϊκό και εθνικό επίπεδο, κάθε έννοιας δημοκρατίας και ελευθερίας.

Με το ξέσπασμα του πολέμου στην Ουκρανία, για του λόγου το αληθές, μια από τις πρώτες ενέργειες των «27» ήταν να απαγορεύσουν ομόφωνα όλα σχεδόν τα ρωσικά ΜΜΕ στην Ευρώπη – κάτι που δεν έχει συμβεί στις ΗΠΑ, ενώ δεν έχει να ζηλέψει τίποτα από την πρακτική του Πούτιν εντός Ρωσίας. Μετά την 7^η Οκτωβρίου και την έναρξη της σφα-

γής των Παλαιστινίων από το Ισραήλ στη Γάζα, επίσης, Γερμανία και Γαλλία έχουν ουσιαστικά απαγορεύσει την εμφάνιση παλαιστινιακών συμβόλων σε δημόσιους χώρους, προχωρώντας σε βίαιη καταστολή όταν οι εντολές παραβιάζονται, βαφτίζοντας κάθε κριτική στο Ισραήλ και την κυβέρνησή του ως αντισημιτισμό. Ειδικά στη Γαλλία του «ευρωπαϊστή» Μακρόν, η κυβέρνηση παρακάμπτει ολοένα πιο συχνά την κοινοβουλευτική διαδικασία σε νομοσχέδια μείζονος σημασίας, εγκρίνοντάς τα με προεδρικά διατάγματα. Επίσης, έχει ενσωματώσει στο σύνταγμα της διατάξεις που σχετίζονται με κατάσταση έκτακτης ανάγκης.

2 ΕΕ σημαίνει ευημερία και δικαιώματα για όλους

Μια από τις βαρύγδουπες υποσχέσεις που συνοδεύουν την ένταξη μιας χώ-

ρας στην ΕΕ, η σύγκλιση του βιοτικού επιπέδου ανάμεσα σε πλούσιους και φτωχούς, αποδεικνύεται απάτη. Ενδεικτικά: Το μέσο (μικτό) ωριαίο κόστος της εργασίας –που προκύπτει κυρίως από τους μισθούς– για πολλές χώρες της νότιας και ανατολικής Ευρώπης ήταν το 2023 περίπου στο μισό ή και ακόμη χαμηλότερα του μέσου ευρωπαϊκού. Επίσης, το μέσο κατά κεφαλή ΑΕΠ στη Βουλγαρία και την Ελλάδα (σε μονάδες αγοραστικής δύναμης) ήταν κατά 36% και 33% αντιστοίχως χαμηλότερο από το μέσο ευρωπαϊκό –και πολύ χαμηλότερο για την πλειοψηφία– την ώρα που η ακρίβεια καλπάζει. Σημειώνεται, επίσης, ότι στο εσωτερικό των «big 3», Γερμανίας, Γαλλίας και Ιταλίας, οι ανισότητες είναι τεράστιες, καθώς το 10% που βρίσκεται στην κορυφή της πυραμίδας κατέχει, αντιστοίχως, το 63%, το 55% και το 54% του συνολικού πλούτου. Όσο για τα δικαιώματα, για την ΕΕ και

Οι αξίες και οι στόχοι της ΕΕ, με τον τρόπο που αποτυπώνονται στις επίσημες συνθήκες της, δεν έχουν σχέση με την πολιτική που συστηματικά ακολουθείται από την ίδρυση της ΕΟΚ μέχρι και σήμερα

στενές σχέσεις με το αφεντικό της Pfizer την περίοδο της Covid-19, προσφέροντάς του πολλά δισ. για εμβόλια που αποδείχθηκαν άχρηστα, ενώ έχει στήσει και ένα μηχανισμό διορισμού ημετέρων στο οικοδόμημα της ΕΕ.

4 Τα κράτη-μέλη είναι ισότιμα

Θεωρητικά, με βάση τις Συνθήκες, τα μέλη της ΕΟΚ αρχικά και της ΕΕ αργότερα είναι ισότιμα, είτε πρόκειται για τη Γερμανία των σχεδόν 85 εκατομμυρίων κατοίκων είτε για το Λουξεμβούργο, τη Μάλτα ή την Κύπρο των μερικών εκατοντάδων χιλιάδων. Στην πράξη τα πράγματα είναι εντελώς διαφορετικά. Άλλωστε, ο όρος «γαλλογερμανικός άξονας» δεν επινοήθηκε τυχαία, καθώς οι αποφάσεις που λαμβάνουν Βερολίνο και Παρίσι σε όλα τα σημαντικά ζητήματα επιβάλλονται και στα υπόλοιπα κράτη-μέλη.

Η περίοδος των μνημονίων που ακολούθησε την παγκόσμια χρηματοπιστωτική κρίση του 2008-'09 απέδειξε ότι το «διευθυντήριο» διαθέτει τα εκβιαστικά εκείνα μέσα που του επιτρέπουν να περνά την πολιτική του. Οι κατά περιόδους «συνασπισμοί των προθύμων» φανερώνουν, επίσης, ότι το ταμπό της ομοφωνίας έχει ξεπεραστεί στην πράξη προ πολλού. Σε θεσμικό δε επίπεδο, μετά την καθιέρωση των αρχών της «ενισχυμένης πλειοψηφίας» και της «αναστέλλουσας μειοψηφίας», που εφαρμόζονται εδώ και χρόνια (πλην διεύρυνσης, προϋπολογισμού, εξωτερικής πολιτικής ορισμένων άλλων ζητημάτων), η επικείμενη μεταρρύθμιση πρόκειται να καταργήσει πλήρως το δικαίωμα του βέτο, καθιερώνοντας επισήμως την «ΕΕ των πολλών ταχυτήτων».

5 Η ΕΕ είναι «πράσινη»

Η εντύπωση που κυριαρχεί είναι ότι η ΕΕ αποτελεί την παγκόσμια πρωτοπορία της «πράσινης οικονομίας». Πράγματι, το ευρωπαϊκό κεφάλαιο θεωρεί ότι αυτό το μοντέλο του δίνει τη δυνατότητα να διατηρήσει ή και να ενισχύσει την ανταγωνιστικότητά του σε ένα διεθνές επίπεδο ολόένα πιο άγριο. Δεν είναι τυχαίο ότι το μοναδικό ζήτημα στο οποίο έχει εγκριθεί η έκδοση ευρωομολόγων, δηλαδή κοινού χρέους, είναι για τη χρηματοδότηση του Ταμείου Ανάκαμψης, που ουσιαστικά αποτελεί ένα μνημόνιο για τη διασφάλιση της μετάβασης.

Μόνο που τα «αλλά» είναι πολλά. Πέρα από το γεγονός ότι αφορούν συνολικά το μοντέλο του «πράσινου» καπιταλισμού, έχουμε κάθε λόγο να αμφισβητούμε πολλές επιμέρους πλευρές. Όπως, για παράδειγμα, κατά πόσο το νέο μοντέλο αγροτικής παραγωγής, υπό το δόγμα «από το χωράφι στο πιάτο», είναι επί της ουσίας φιλικό για το περιβάλλον. Ή, ακόμη, τα κριτήρια με βάση τα οποία η ατομική ενέργεια επελέγη ως αποδεκτή – μετά από σκληρό «παζάρι» με τη Γαλλία και το λόμπι των συνολικά 12 κρατών-μελών οι οποίες διατηρούν ενεργούς πυρηνικούς αντιδραστήρες, που απείλησαν να τινάξουν στον αέρα την αποκαλούμενη «Πράσινη Συμφωνία».

«Ένωση πολέμου» και... αντί ειρήνη με το νέο δόγμα των «27»

Η ΕΕ και τα κράτη-μέλη της έχουν διαθέσει ήδη περίπου 35 δισ. ευρώ για τον εξοπλισμό της Ουκρανίας, με τον λογαριασμό να συνεχίζει να αυξάνεται όσο ο πόλεμος συνεχίζεται. Η Γερμανία, από την πλευρά της, αποτελεί τον δεύτερο μεγαλύτερο (μετά τις ΗΠΑ) προμηθευτή οπλικών συστημάτων και πυρομαχικών για το Ισραήλ, ενώ γαλλικά αεροσκάφη απογειώθηκαν το περασμένο Σάββατοκύριακο για να αναχαιτίσουν τους πυραύλους και τα drones του Ιράν που είχαν εκτοξευτεί εναντίον του.

Η «Ευρώπη της ειρήνης», λοιπόν, μετέχει ήδη ενεργά στα δύο μεγαλύτερα πολεμικά μέτωπα της περιόδου – με τον κίνδυνο περαιτέρω εμπλοκής της να είναι ορατός, όπως δείχνουν και οι δηλώσεις Μακρόν υπέρ της αποστολής χερσαίων στρατευμάτων στην Ουκρανία. Για να μην ξεχνιόμαστε δε, είναι αυτή που πρωταγωνίστησε τη δεκαετία του '90 στη βίαιη διάλυση της Γιουγκοσλαβίας, ενώ το 2011 βομβάρδισε μαζί με τους Αμερικανούς τη Λιβύη. Ταυτόχρονα, έχει έντονη στρατιωτική παρουσία στην Αφρική, εμπλεκόμενη ενεργά στις εμφύλιες και διακρατικές συγκρούσεις.

Φυσικά, τα αφεντικά της ισχυρίζονται πως όλα γίνονται για καλό σκοπό. Si vis pacem, para bellum (αν θέλετε ειρήνη, προετοιμαστείτε για πόλεμο) – αυτή τη γνωστή λατινική ρήση επικαλέστηκε πρόσφατα ο πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου, Σαρλ Μισέλ,

προκειμένου να αιτιολογήσει τη στροφή που θεωρεί ότι πρέπει να κάνει η ΕΕ προς την «πολεμική οικονομία». Μάλιστα, προκειμένου αυτή η προτροπή να μην μείνει στα λόγια, ο επίτροπος Τιερί Μπρετόν έχει ζητήσει από τους «27» να δημιουργήσουν ένα ειδικό πολεμικό ταμείο και να το εφοδιάσουν με 100 δισ. ευρώ σε πρώτη φάση. Παρά το γεγονός ότι στην παρούσα φάση είναι εξαιρετικά δύσκολο να γίνει δεκτή η εισήγηση του Μπρετόν, καθώς οι «frugals» της ΕΕ... ανατριχιάζουν στην ιδέα ενός νέου πακέτου κοινού χρέους (μετά το Ταμείο Ανάκαμψης), σε εθνικό επίπεδο τα βήματα που γίνονται προς αυτή την κατεύθυνση είναι αλματώδη – απόδειξη το γεγονός ότι μόνο η Γερμανία έχει ανακοινώσει ένα δικό της «πακέτο» 100 δισ. για να ενισχύσει τις ένοπλες δυνάμεις τους.

Σημαίνουν, άραγε, τα παραπάνω ότι η ΕΕ έχει βάλει μπροστά το σχέδιο απεξάρτησης από τις ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ; Το αντίθετο. Οι αστικές τάξεις της Ευρώπης, ειδικά μετά τον πόλεμο στην Ουκρανία, παραμένουν στενά δεμένες στο «άρμα» των ΗΠΑ και δεν θα είναι αυτές που θα διαλύσουν το στρατόπεδο της Δύσης απέναντι στις ανερχόμενες εξ Ανατολών απειλές της Κίνας, της Ρωσίας και του «παγκόσμιου Νότου». Αυτό, όμως, δεν θα τις εμποδίσει να διεκδικήσουν αναβαθμισμένο ρόλο στο υπάρχον οικοδόμημα.

Η ΕΕ έχει επενδύσει πολλά για να «πουλήσει» τους μύθους της

>>>>>

τις κυβερνήσεις των «27» είναι μία έννοια που αφορά τους «γηνεείς». Διότι απέναντι στους πρόσφυγες και μετανάστες συντελείται ένα δι-αρκές έγκλημα – που θα ενταθεί με το νέο σύμ-φωνο για τη μετανάστευση και το άσυλο.

3 Η ΕΕ είναι δίκαιη και αδιάφορη

Μπορεί αρκετοί να επικαλούνται συστηματικά τους θεσμούς της ΕΕ και να προσφεύγουν σε αυτούς για την αντιμετώπιση των σκανδάλων και την απόδοση δικαιοσύνης, στην πραγματικότητα όμως οι Βρυξέλλες αποτελούν την «πρωτεύουσα της διαφθοράς»: Επίτροποι βουτηγμένοι στο «μέλι» που εξυπηρετούν τα συμφέροντα μεγάλων επιχειρήσεων (ποιοι δεν θυμούνται την παραίτηση της Κομισιόν του Ζακ Σαντέρ το 1999). Χιλιάδες λομπίστες (τουλάχιστον 25.000) που έχουν έδρα την πρωτεύουσα της ΕΕ και του Βελγίου και αλωνίζουν διαρκώς στα κτίρια και τα γραφεία επιτρόπων, ευρωβουλευτών, διοικητικών στελεχών και άλλων αξιωματούχων. Και πολλά ακόμη. Το πρόσφατο σκάνδαλο του «Κατάρ-γκέιτ», όπως και το παλαιότερο με τον «βασιλικό μέτοχο» (αμφότερα με ελληνική εμπλοκή), είναι δύο μόνο από όσα έχουν γίνει γνωστά. Το ίδιο και οι αποκαλύψεις των τελευταίων εβδομάδων για τα έργα και τις ημέρες της Ούρσουλα φον ντερ Λάιεν –της εκλεκτής του ΕΔΚ για δεύτερη θητεία στην προεδρία της Κομισιόν και στενής φίλης του Μητσοτάκη– η οποία είχε αναπτύξει ιδιαιτέρως

Παναγιώτης
Ξοπλίδης

Η αβάσταχτη γοητεία του ευρωκομμουνισμού

► Οι απόγονοι αυτού του ρεύματος είναι οι πιο ένθερμοι θιασώτες όλων των βασικών επιλογών της ΕΕ

Η στάση της ευρωπαϊκής Αριστεράς απέναντι στην ΕΕ είναι κριτήριο για τη γενικότερη θέση της απέναντι στην αστική πολιτική και στο εσωτερικό κάθε χώρας. Ιστορικά, το ρεύμα του ευρωκομμουνισμού συνόδευσε τον ταξικό συμβιβασμό του με την ιδεολογική επένδυση στον «ευρωπαϊσμό». Ειδικότερα στις χώρες της περιφέρειας, που είχαν ισχυρά κομμουνιστικά κόμματα, στηρίχθηκε η «ευρωπαϊκή προοπτική» ως προϋπόθεση για τον «εκσυγχρονισμό» της χώρας. Από τη δεκαετία του '90 και μετά, αυτή η στρατηγική επιλογή διολίσθησε στην απόλυτη ενσωμάτωση στο αστικό πολιτικό πλαίσιο, με την περίπτωση της Ιταλίας -κοιτίδας του ευρωκομμουνισμού- να είναι η πλέον τραγική, καθώς μετέτρεψαν το πιο μαζικό ΚΚ της Ευρώπης σε ένα κόμμα που σταδιακά αποκλήρυξε ακόμα και τη σοσιαλδημοκρατία! Σε όλη την Ευρώπη, οι απόγονοι αυτού του ρεύματος είναι σήμερα οι πιο θερμοί υποστηρικτές των βασικών επιλογών της ΕΕ, στηρίζοντας ακόμα και πολεμικές επιχειρήσεις στο όνομα των «ευρωπαϊκών αξιών».

Ακόμα όμως και δυνάμεις με αναφορά στην επαναστατική, αντικαπιταλιστική ή κομμουνιστική Αριστερά υιοθέτησαν το επιχείρημα ότι η ΕΕ στάθηκε το αντίβαρο στις ιστορικές αντιπαραθέσεις των εθνικισμών της κάθε χώρας. Στο αστικό στρατόπεδο αυτή η θέση διαμόρφωσε έναν «συλλογικό ευρωπαϊκό εθνικισμό», που σε κάποιο βαθμό υποκατέστησε τους «μικρούς». Σήμερα, καλεί στη στρατικοποίηση και την πολεμική αναβάθμιση της Ευρώπης απέναντι στην «απολυταρχία» που πρεσβεύει το αντίπαλο γεωπολιτικό μπλοκ. Ο εκφυλισμός μεγάλης μερίδας της Αριστεράς στην Ευρώπη έχει προχωρήσει σε τέτοιο βαθμό, ώστε και πάλι να αρνείται να πάρει θέση ενάντια στην ΕΕ, στο όνομα της αντίθεσης στον ακροδεξιό «ευρωσκεπτικισμό». Συμπαρασύρει μαζί της ένα πλέγμα κοινωνικών οργανώσεων, κινημάτων, ακόμα και μεγάλου τμήματος της αυτονομίας, που τελικά υποτάσσεται στις βασικές επιλογές της αστικής πολιτικής, προτάσσοντας χωρίς ταξική αναφορά τα ζητήματα της «δημοκρατίας», της «συμπερίληψης» και των «ατομικών δικαιωμάτων».

Η περίπτωση του δημοψηφίσματος για το Brexit είναι αποκαλυπτική για τα όρια που έχει αυτή η Αριστερά. Όταν οι εσωτερικές αντιθέσεις μιας ηγεμονικής (αν και σε πορεία παρακμής) καπιταλιστικής χώρας οδήγησαν σε μια ιστορι-

Η περίπτωση του δημοψηφίσματος για το Brexit είναι αποκαλυπτική για τα όρια που έχει αυτή η Αριστερά

Πετούν
την... μπάλα
στην εξέδρα

Στις κρίσιμες καμπές, όπως οι συνθήκες προϋποθέσεων λαϊκής εξέγερσης στις χώρες του Νότου (Ελλάδα 2010-12) ή η κρίση της αστικής πολιτικής (ορόσημο το δημοψήφισμα του 2015), τα κόμματα αυτά αντί να οξύνουν την ταξική πάλη, προτίμησαν να μουν στο περιθώριο των πρωτοφανών κοινωνικών διεργασιών, ακόμα και να συνταχθούν με τη βασική επιλογή των αστικών τάξεων, την παραμονή πάση θυσία στην ΕΕ.

Η γραμμή «ούτε έξοδος, ούτε παραμονή αλλά σοσιαλισμός» ή το επιχείρημα «και με έξοδο, καπιταλισμό θα έχουμε» είναι εσκεμμένη φυγή που χρησιμοποιούν και οργανώσεις που αυτοπροσδιορίζονται ως επαναστατικές, με ιστορική αναφορά σε τροτσκισμό και μαοϊσμό, όπως το γαλλικό NPA ή το βελγικό Εργατικό Κόμμα. Αιτία είναι κυρίως η *λαθμενής ανάλυση και εκτίμηση για τον σύγχρονο καπιταλισμό και τη φύση των καπιταλιστικών ολοκληρώσεων*.

Άλλοτε, οι θολές αναφορές στη θέση του Λένιν για τις «Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης» γίνονται απλά μια διακήρυξη που καμία σχέση δεν έχει με την αναγκαία επαναστατική γραμμή σήμερα. Καταλήγουν έτσι είτε στην ενσωμάτωση στο ρεφορμισμό, είτε στο δρόμο της «καθαρότητας», χωρίς να ενισχύουν την αδύναμη, αλλά υπαρκτή και αναγκαία γραμμή για μια πραγματικά μαχόμενη Αριστερά σε όλη την Ευρώπη που θα παλέψει σήμερα για διεθνιστική αντικαπιταλιστική αποδέσμευση από την ΕΕ.

κών διαστάσεων κρίση, το μεγαλύτερο κομμάτι της Αριστεράς, που πιστεύει σε μία καλύτερη ΕΕ μέσω της μεταρρύθμισής της, επέλεξε να στηρίξει την παραμονή σε αυτήν λέγοντας ότι δεν θέλει να ταυτιστεί με τον εθνικιστικό και ρατσιστικό λόγο της επίσημης καμπάνιας για την έξοδο.

Όμως, για πολλά χρόνια πριν το Brexit, η εργατική τάξη ζούσε την εργασιακή ανασφάλεια, τη χειροτέρευση των συνθηκών ζωής, την υποβάθμιση των δημόσιων κοινωνικών υπηρεσιών. Έτσι, όταν της δόθηκε η ευκαιρία, ψήφισε μαζικά ενάντια στην ΕΕ, όπως έκανε και σε όλες τις περιπτώσεις δημοψηφισμάτων που αφορούσαν Συνθήκες της ΕΕ σε διάφορες χώρες (Γαλλία, Ιρλανδία, Δανία, Ολλανδία). Παρ' όλα αυτά, η Αριστερά και το οργανωμένο εργατικό κίνημα (η συνδικαλιστική γραφειοκρατία) έσπευσαν να κουνήσουν το δάχτυλο στους εργάτες της Βρετανίας που ψήφισαν ενάντια στους δυνάστες τους. Ο Τζέρεμι Κόρμπιν, που ακόμα και σήμερα θεωρείται ως ηγετική μορφή της «αριστερής στροφής» και της «νέας σοσιαλδημοκρατίας», μπήκε στο χρονοντούλαπο της βρετανικής πολιτικής καθώς η νεοκεϋνσιανή πρότασή του συνεντρίβη στα βράχια του Brexit, αδυνατώντας έστω να αμφισβητήσει πλευρές του καπιταλιστικού πλαισίου.

Με την εμπειρία του Brexit, αλλά και της ελληνικής κρίσης, στο χώρο της ευρωπαϊκής ρεφορμιστικής Αριστεράς αναπτύσσονται κριτικές, όχι όμως προς το συνολικό χαρακτήρα της ΕΕ αλλά ως προς τις «συνέπειες» των πολιτικών της. Το δίκτυο του DiEM25 διεκδικεί κάποιες διορθώσεις με στόχο την «πολιτική ενοποίηση με όρους δικαιοσύνης» και την χρήση θεσμών της ΕΕ (ακόμα και της ΕΚΤ!) ως εργαλείων «προοδευτικής» πολιτικής. Ως «ιδεολογικό» μόνο θέμα θεωρούν την ΕΕ ο Μελανσόν και η Βάγκενκνεχτ, σε Γαλλία και Γερμανία, διεκδικώντας «εξαιρέσεις» σε διάφορα πεδία υπό το πρίσμα ουσιαστικά μιας εθνικής πολιτικής που σε καμία περίπτωση δεν αμφισβητεί θεμελιώδεις αρχές της καπιταλιστικής ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης. Αλλά και τα «ορθόδοξα» ΚΚ (με πιο μαζικό το ΚΚΕ), αν και αναθεματίζουν τον ρεφορμισμό των παραπάνω εγχειρημάτων, πρακτικά ταυτίζονται μαζί τους στο θέμα της θεώρησης της ΕΕ ως «ιδεολογικού» ζητήματος και αρνούνται να θέσουν ως πολιτικό στόχο την έξοδο από αυτήν. Κινδυνολογώντας, μάλιστα, για τους «κινδύνους που αυτή θα έχει σήμερα»...

Στρατηγική

Δημήτρης Δεσούλλας

Τα ελληνικά κόμματα και η Αριστερά απέναντι στην ΕΕ

► Αντιδραστική μετάλλαξη του πολιτικού συστήματος και σταδιακή ενσωμάτωση – Η «δευτέρα παρουσία» του ΚΚΕ

Μπροστά στην κρίσιμη πολιτική μάχη των ευρωεκλογών, δυνάμωνει η ιδεολογική πολιτική αντιπαράθεση για το ρόλο της ΕΕ, τη στάση των κομμάτων και της Αριστεράς απέναντί της. Ως ΝΑΡ συμμετέχουμε στην αντιπαράθεση από ταξική σκοπιά, με κριτήριο τα υλικά-ταξικά συμφέροντα της εργατικής τάξης, των εργαζομένων και της νεολαίας. Θεωρούμε ότι η καπιταλιστική-ιμπεριαλιστική ολοκλήρωση της ΕΕ αποτελεί την πιο προωθημένη και πιο αντιδραστική σχέση εθνικού-διεθνικού του κεφαλαίου. Το «εθνικό» καπιταλιστικό κράτος εκχωρεί λειτουργίες του στους υπερεθνικούς θεσμούς της ΕΕ και μ' αυτή την έννοια αποδυναμώνεται. Από την άλλη μεριά, μέσω της ΕΕ, ενισχύεται απέναντι στον «εσωτερικό εχθρό του», την εργατική τάξη, τους εργαζόμενους και τα πλατιά λαϊκά στρώματα, ενώ ταυτόχρονα διεκδικεί κομμάτι «της λείας» και από την εκμετάλλευση εργαζομένων άλλων χωρών (ανάλογα με τη θέση και τη δύναμή του στο συσχετισμό της ολοκλήρωσης).

Αυτή η διπλή διαδικασία της ολοκλήρωσης, με βάση το δόγμα «να σκέφτεσαι παγκόσμια – να δρας εθνικά», οδηγεί σε διπλή έξαρση του κοσμοπολιτισμού αλλά και του εθνικισμού. Τροφοδοτεί τις αντι-ΕΕ εργατικές και διεθνιστικές διαθέσεις αλλά και τον ακροδεξιό και φασιστικό «ευρωσκεπτικισμό» - κάλπικο αντισυστημισμο. Επομένως, η ΕΕ δεν είναι μια εξωτερική απειλή, επιβουλή, επιβολή σε βάρος της χώρας μας. Αποτελεί εθνική καπιταλιστική επιλογή, στρατηγική γραμμή της ελληνικής αστικής τάξης και των κομμάτων της.

Ως ΝΑΡ απαντάμε και παλεύουμε με την πολιτική γραμμή του αντιΕΕ-εργατικού διεθνισμού, από τώρα μέχρι το τέλος: απειθαρχία – ρήξη – ανατροπή – έξοδος τώρα από την ΕΕ, ως ταξική εθνική συμβολή στο διεθνιστικό καθήκον για τη διάλυση της ΕΕ και τη συγκρότηση άλλης διεθνοποίησης, εργατικής και σοσιαλιστικής-κομμουνιστικής στην περιοχή μας, στην Ευρώπη, στον κόσμο. Ο πολιτικός στόχος της άμεσης εξόδου από την ΕΕ δεν σημαίνει επιστροφή «στο καβούκι» του εθνικού καπιταλισμού. Είναι όρος για την άμεση επιβίωση του λαού μας, γιατί σε κάθε λαϊκό πρόβλημα και αντιλαϊκό μέτρο «όποια πέτρα κι αν σηκώσεις, από κάτω θα βρεις την ΕΕ». Αποτελεί βασικό πολιτικό στόχο-κρίκο ενός αντικαπιταλιστικού προγράμματος πάλης, δρόμο προσέγγισης και πραγματοποίησης της επανάστασης.

Η ΝΔ πανηγυρίζει για την ένταξη της χώρας στην ΕΟΚ το 1981, ότι έφερε τάχα «ανάπτυξη, ειρήνη και δημοκρατία»! Σήμερα πρωταγωνιστεί στην ακρίβεια, τις σαρωτικές ιδιωτικοποιήσεις, τις υποκλοπές και τους

τεράστιους πολεμικούς εξοπλισμούς της ΕΕ. Συμμετέχει ενεργά στον βρόμικο πόλεμο ΕΕ-NATO σε Ουκρανία, Μέση Ανατολή, Δυτικά Βαλκάνια, Αφρική. Στις 9 Μαΐου θα γιορτάσει τη χυδαία, επίσημη πλαστογράφηση από την ΕΕ της ημέρας της μεγάλης αντιφασιστικής νίκης, ως «Ημέρα της Ευρώπης κατά του ναζισμού και του κομμουνισμού»!

Η γραμμή του ΠΑΣΟΚ, από το «ΕΟΚ και NATO το ίδιο συνδικάτο» και το «Όχι στην ΕΟΚ των μονοπωλίων», μεταλλάχθηκε σταδιακά από τον Ανδρέα Παπανδρέου σε «Έξω από την ΕΟΚ και φόρμουλα τύπου Νορβηγίας ή Γιουγκοσλαβίας», και «έξω με δημοψήφισμα». Μετά το 1981 μετατράπηκε σε «μέσα στην ΕΟΚ με ειδική σχέση ή ειδικό καθεστώς ή ειδικές ρυθμίσεις ή απλώς Μεσογειακά Ολοκληρωμένα Προγράμματα - ΜΟΠ». Στη συνέχεια έγινε από τον Κ. Σημίτη «Ναι στην

ΕΟΚ των εργαζομένων και των λαών». Κατέληξε σήμερα στο «μοιράστε αναπτυξιακά και δίκαια τα λεφτά του Ταμείου Ανάκαμψης», που ζητάει ο Ν. Ανδρουλάκης!

Ο ΣΥΡΙΖΑ, με τον Αλ. Τσίπρα και τους «αριστερούς» ψαλτάδες του, καθιέρωσε ως γραμμή το «Ναι στην ΕΕ- Όχι στο Μνημόνιο» και το «καμία θυσία για το Ευρώ – πρώτα ο λαός και μετά το Ευρώ». Μετέτρεψε το 61,3% «Όχι» στο δημοψήφισμα του 2015 σε κατάπτυστο «Ναι» και σε πλήρη υποταγή στον Σόϊμπλε και την ΕΕ. Κατέληξε στην υπογραφή του τρίτου και χειρότερου Μνημονίου ως το 2060, που ψήφισαν στη βουλή, τον Μάιο του 2016, έντε κόμματα – ΣΥΡΙΖΑ, ΑΝΕΛ, ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, Ποτάμι, συνολικά 222 βουλευτές! Τα «απόνερα» αυτής της φιλο-ΕΕ γραμμής είναι η χρεοκοπία, η συντριβή και οι διασπάσεις του ΣΥΡΙΖΑ. Με τη Νέα Αριστερά να υπερασπίζεται τώρα αυτή την ολέθρια κυβερνητική πολιτική. Με τον Γ. Βαρουφάκη να ρίχνει «φαιινές» ιδέες, όπως «εντός της ΕΕ – εναντίον αυτής της ΕΕ» και «Ελλάδα και ΕΕ να φύγουμε μαζί από το NATO». Ενώ είναι γνωστό ότι «ΕΕ και NATO, πόλεμος συνδικάτο» ή αλλιώς «ΕΕ και NATO, μας άδειασαν το πιάτο»!

Το ΚΚΕ αρχικά υποστήριζε τη γραμμή της ΕΔΑ «Όχι στην ένταξη στο λάκκο των λεόντων της ΕΟΚ». Αργότερα, αυτή η γραμμή έγινε «Όχι στην ένταξη στην ΕΟΚ, πάλη κατά των συνεπειών της ένταξης, αντιστροφή της ενσωμάτωσης, έξω από την ΕΟΚ, αυτοδύναμη ανάπτυξη νέου τύπου, πραγματική αλλαγή με κατεύθυνση τον σοσιαλισμό». Σήμερα, ενώ καταγγέλλει συχνά την ΕΕ, παλεύει ανεπαρκώς «κατά των συνεπειών» και κυρίως αρνείται στην πράξη την πάλη για έξοδο από την ΕΕ. Την παραπέμπει στις «ελληνικές καλένδες» και στη «δευτέρα παρουσία» μιας ακαθόριστης λαϊκής εξουσίας, χωρίς επανάσταση.

Η σκληρή πραγματικότητα της ταξικής πάλης απέδειξε ότι η ΕΕ έγινε μια φριχτή φυλακή, ένα «σύγχρονο Νταχάου» για τα εργατικά και λαϊκά δικαιώματα. Ότι δεν διορθώνεται παρά μόνον ανατρέπεται. Καλούμε τους εργαζόμενους και τη νεολαία, κάθε σκεπτόμενο και αριστερό άνθρωπο, σε μαζική ψήφο στις ευρωεκλογές στην «ΑΝΤΑΡΣΥΑ – Ανατρεπτική Συνεργασία». Είναι η πιο κερδισμένη ψήφος για έξοδο από την πολεμοκάπηλη και ρατσιστική-φασιστική ΕΕ, για συνολική και αποτελεσματική καταδίκη της κυβέρνησης της ΝΔ, της πολύπλευρης συναινετικής αντιπολίτευσης, του πολύχρωμου εθνικιστικού και φασιστικού «ευρωσκεπτικισμού». Ψήφος-συμβολή σε ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος και σε μια ισχυρή και μετωπική, αντικαπιταλιστική – επαναστατική – σύγχρονα κομμουνιστική Αριστερά.

Όποια πέτρα κι αν σηκώσεις, από κάτω θα βρεις την ΕΕ και τις ντιρεκτίβες της

Αντώνης Δραγανίγος

Τα «κονδύλια της ΕΕ»: Πού καταλήγουν, τι εξυπηρετούν

Το ΕΣΠΑ (Εταιρικό Σύμφωνο για το Πλαίσιο Ανάπτυξης) και το Ταμείο Ανάκαμψης και Ανθεκτικότητας αποτελούν τα δύο βασικά χρηματοδοτικά εργαλεία της ΕΕ. Αλλά πόσα χρήματα «παίρνουμε» τελικά από την ΕΕ και με ποιους όρους; Πού πηγαίνουν τα χρήματα αυτά; Τι δίνει ο λαός για να τα «πάρει η χώρα»; Και ποιος τελικά τα παίρνει;

Η πραγματικότητα είναι πως ο λαός πληρώνει ένα βαρύ πολύπλευρο φόρο στην ΕΕ, για να γυρίσουν πίσω πολύ λιγότερα και να πάνε στις τσέπες ελάχιστων τραπεζιτών, βιομήχανων, καπιταλιστών, σε συγκεκριμένους τομείς και με τους όρους που τους συμφέρει. Αυτός είναι ο περιβόητος «μηχανισμός των κονδυλίων της ΕΕ».

Αν πάρουμε για παράδειγμα ένα πρόσφατο έτος, το 2022 (που έχουν ολοκληρωθεί τα στοιχεία για το Ταμείο Ανάκαμψης), τότε το συνολικό πάρε-δώσε μεταξύ Ελλάδας και ΕΕ, σύμφωνα με το κείμενο του κρατικού προϋπολογισμού (σελ. 164) είναι: Από λήψεις από την ΕΕ 5.381.000 ευρώ, αποδόσεις στην ΕΕ 2.700.000 ευρώ, άρα συνολικό όφελος 2.681.000 ευρώ.

Για να έχουμε μια συγκριτική «τάξη μεγέθους», το ίδιο έτος εισπράχτηκαν 65.196.000 ευρώ με τη μορφή φόρων, από τους οποίους ο λαός έδωσε, μόνο από την άμεση και έμμεση φορολογία, 46.074.000 ευρώ. Δηλαδή, οι εισροές από την ΕΕ, αυτός ο δήθεν «πακτωλός» των χρημάτων, αποτελούν μόλις το 4% των εσόδων του κρατικού προϋπολογισμού και μόλις το 5% της βαριάς άμεσης και έμμεσης φορολογίας που η εργατική τάξη και ο λαός πληρώνει στο αστικό κράτος. Αν συνυπολογίσουμε δε την πλήρη φορολογική ασυλία των μεγάλων επιχειρήσεων, καταλαβαίνει κανείς πόσο ψεύτικο είναι το επιχείρημα ότι «δεν μπορούμε να ζήσουμε χωρίς τα κονδύλια της ΕΕ».

Όμως, οι προϋπολογισμοί

Τα περιβόητα «κονδύλια της ΕΕ» αντιπροσωπεύουν ένα ελάχιστο ποσό του προϋπολογισμού. Πληρώνονται βαριά από τον λαό, μέσω αυτών καθορίζονται οι κοινωνικές προτεραιότητες, ενώ η συντριπτική πλειοψηφία καταλήγει στα χέρια της άρχουσας τάξης.

δεν λένε όλη την αλήθεια. Στα ποσά που συνεισφέρει η Ελλάδα στην ΕΕ, πρέπει να προστεθούν τα δισεκατομμύρια για την αποπληρωμή του δημόσιου χρέους που πηγαίνουν κατευθείαν στις τσέπες της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας (ΕΚΤ). Σύμφωνα με τον προϋπολογισμό, οι δαπάνες για τόκους που αφορούν το δημόσιο χρέος για το 2024 προβλέπε-

ται να ανέλθουν στα 8.650.000 ευρώ, ήτοι θα είναι μεγαλύτερες κατά 1.650.000 σε σχέση με το 2023 λόγω αύξησης των επιτοκίων. Αυτό είναι το ετήσιο κόστος για τη διάσωση των ευρωπαϊκών τραπεζιτών από τον ελληνικό λαό!

Αν, λοιπόν, θέλουμε να «κάνουμε τον λογαριασμό», τότε ο λαός πληρώνει στους ληστές των Βρυξελλών «φόρο» περί-

«Από εκεί παίρνουμε λεφτά. Τι θα κάναμε χωρίς τα ΕΣΠΑ και το Ταμείο Ανάκαμψης;»

Ταξική ιεράρχηση και κατανομή πόρων

Η ιεράρχηση στην κατανομή των πόρων είναι χαρακτηριστική για τις πραγματικές προτεραιότητες ΕΕ και κυβερνήσεων. Έτσι, από τους πόρους του «Ταμείου Ανάκαμψης» στον Άξονα «Ενίσχυση της προσβασιμότητας, της αποτελεσματικότητας και της ποιότητας του συστήματος υγείας» (3.3), προβλέπονται 1.536.000 ευρώ ή περίπου 5% του προγράμματος. Αντιθέτως, για τις ιδιωτικές επενδύσεις προβλέπεται τριπλάσιο ποσό (4.821.000 ευρώ ή 15%).

Η κατανομή των κονδυλίων, ιδιαίτερα

του «Ταμείου Ανάκαμψης», είναι προανατολισμένη σε τεράστιο βαθμό στις πολύ μεγάλες επιχειρήσεις: Το 85,9% του συνολικού ποσού των δανείων αφορά δανειοδοτήσεις μεγαλύτερες των 10 εκατ. ευρώ και αντιστοιχεί σε 63 δάνεια τα οποία έχουν λάβει μόλις 36 εταιρείες-όμιλοι! Μόλις το 0,4% αφορά δάνεια μικρότερα του ενός εκατ. ευρώ και αντιστοιχεί σε 20 δάνεια τα οποία έχουν λάβει μόλις 20 εταιρείες.

Το ΤΑΑ φτιάχτηκε και είναι για πολύ λίγους!

που 6 δισ. ευρώ τον χρόνο. Είναι το τίμημα για τις διεθνείς συμμαχίες της άρχουσας τάξης, για να αναβαθμίσει τον οικονομικό και γεωπολιτικό της ρόλο στο εξωτερικό και κυρίως για να διαθέτει έναν μηχανισμό επιβολής στο εσωτερικό απέναντι στην εργατική τάξη και τον λαό!

Τα «ευρωπαϊκά κονδύλια» γίνονται το «όχημα» για να επιβληθούν η μόνιμη λιτότητα, το ξεπούλημα της δημόσιας υγείας και παιδείας, η πορεία προς τον πόλεμο. Συνδέονται άμεσα και συγκεκριμένα με όλο το αντεργατικό μνημονιακό πλαίσιο, τόσο στις γενικές του απαιτήσεις όσο και συγκεκριμένα σε κάθε ένα από τα προγράμματα. Ο όρος για την εκταμίευσή τους είναι η άτεγκτη εφαρμογή τους.

Έτσι, για παράδειγμα, προϋπόθεση για την «εκταμίευση» των πόρων του Ταμείου Ανάκαμψης είναι η εφαρμογή όλου του «θεσμικού πλαισίου» της επιτήρησης και της επιτροπείας που οικοδομήθηκε στην μαύρη περίοδο των μνημονιακών χρόνων (των κανονισμών 1176/2011 και 472/2013, όπως προβλέπεται στο άρθρο 10 του Κανονισμού 241 του ΤΑΑ).

Ακόμα και μέσα στην ίδια την περιγραφή των προγραμμάτων φαίνεται ότι αυτά συνοδεύονται με ιδιωτικοποιήσεις και υποχρεωτικές Συμπράξεις Δημόσιου και Ιδιωτικού Τομέα (ΣΔΙΤ). Για παράδειγμα, στον Άξονα 1.4 για το περιβάλλον προβλέπονται 200 εκατ. ευρώ για «Μεγάλες επενδύσεις σε αρδευτικά δίκτυα και συστήματα (κατασκευή και εκσυγχρονισμός φραγμάτων, αρδευτικών δικτύων, δεξαμενών κ.α.) σε συνεργασία με τον ιδιωτικό τομέα (ΣΔΙΤ)» ή ακόμα «Κατασκευή και εκσυγχρονισμός των υποδομών υδροδότησης και διαχείρισης πόσιμου νερού όπου περιλαμβάνονται εγκαταστάσεις αφαλάτωσης με συνεργασία δημόσιου και ιδιωτικού τομέα (ΣΔΙΤ)».

Χρειάζονται, άραγε, πολλά περισσότερα για να αποδειχθεί η ουσία αυτών των προγραμμάτων;

Γεωργία Καλιαμπάκου*

Για μια νέα πνοή στο φοιτητικό κίνημα

Θα ήταν παράλογο για μας που ήμασταν ζωτικό κομμάτι του φετινού φοιτητικού κινήματος να αρκεστούμε –μόλις λίγους μήνες μετά– στο να το χρησιμοποιούμε μονάχα ως μία θεματική πρόταση στις μπροσούρες μας... Ως μια φευγαλέα στιγμή που, πλέον, έχει τελειώσει. Θα ήταν παράλογο, γιατί η φωτιά του καίει ακόμη!

Πίσω από αυτήν τη φωτιά, ξεπροβάλλει μια ολόκληρη γενιά που αντιδρά στη σάπια πολιτική που διαλύει τη ζωή της, που την αναγκάζουν να ζει με τον φόβο του πολέμου, το άγχος της εργασιακής επισφάλειας, των αλληπάλληλων κρίσεων κ.ο.κ. Οι δύο μήνες μαζικοποίησης (εκθετικής ανά στιγμές) των συλλογικών διαδικασιών σε κάθε γωνιά της Ελλάδας, με αδιάκοπες καταλήψεις και κινητοποιήσεις που πολεμήθηκαν με κάθε τρόπο από την κυβέρνηση και τους μηχανισμούς της, δείχνουν ακριβώς αυτό. Το φοιτητικό κίνημα είναι ζωντανό και όχι μία ανάμνηση του «παλιού καλού καιρού»!

Στις φετινές φοιτητικές εκλογές, στις 22 Μάη, επιδιώκουμε να στείλουμε ακριβώς αυτό το μήνυμα, ώστε να γίνει σαφές προς την κυβέρνηση και τα αστικά επιτελεία πως όσοι/ες βγήκαν πριν λίγους μήνες στους δρόμους δεν θα «κλειστούν» σπίτια τους μόνο και μόνο επειδή... πέρασε ο νόμος. Αντίθετα, είναι έτοιμοι να στηρίξουν εκ νέου τις νέες κινηματικές διαδικασίες και τους αγώνες της γενιάς μας, για ένα πανεπιστήμιο πραγματικά δημόσιο και δωρεάν, το οποίο δεν θα αφήνει απ' έξω τα παιδιά της εργατικής τάξης αλλά θα είναι ανοιχτό για όλο τον λαό. Δεν θα είναι «νεκροταφείο» αλλά ζωντανός χώρος πολιτικών διεργασιών, δεν θα παράγει γνώση και έρευνα για στρατό κι επιχειρήσεις αλλά θα είναι πεδίο άνθησης της επιστήμης με βάση τις κοινωνικές ανάγκες της σύγχρονης εποχής.

Για την επίτευξη του στόχου αυτού, είναι κρίσιμο στις φετινές εκλογές –πιο πολύ από ποτέ– να ενισχυθεί η αντικαπιταλιστική Αριστερά. Γιατί είναι εκείνη που δεν βλέπει τους αγώνες του φοιτητικού κινήματος σαν

στείρους αγώνες διαμαρτυρίας και απλώς ως «μέσο πίεσης» για να επηρεάσει τους κοινοβουλευτικούς συσχετισμούς, ούτε σαν εκλογική δεξαμενή προκειμένου ο κόσμος να «βγάλει τα συμπεράσματα του». Αλλά, τουναντίον, επιδιώκει τη δημιουργία ενός ανατρεπτικού μετώπου παιδείας-εργασίας, το οποίο θα προκαλεί ρήγματα στην αστική πολιτική και θα πετυχαίνει νίκες.

Στην αναγκαιότητα αυτή έρχεται να απαντήσει η δημιουργία της ΑΤΤΑΚ, μιας νέας αριστερής αντικαπιταλιστικής συλλογικότητας στα πανεπιστήμια, η οποία αποτελεί συνέχεια των πιο ιστορικών στιγμών του φοιτητικού κινήματος και φιλοδοξεί να απαντήσει στα κρίσιμα ερωτήματα της εποχής και να εκφράσει το ρεύμα εντός των σχολών, το οποίο θέλει να πάει τους αγώνες «μέχρι τέλους». Και επειδή οι αγώνες πάνε μέχρι τέλους μόνο μέσα από μαζικές κινηματικές διαδικασίες, η ΑΤΤΑΚ βάζει ως προμετωπίδα της το πολιτικό σύνθημα «όλη η εξουσία στις γενικές συνελεύσεις», προτάσσοντας την ανάγκη ανασυγκρότησης των φοιτητικών συλλόγων που θέλουμε να είναι ανεξάρτητοι από το κράτος, ζωντανοί, στα χέρια των φοιτητριών, κόντρα στην προσπάθεια αποπολιτικοποίησης που επιβάλλει η κυβέρνηση με τα ενιαία ψηφοδέλτια και τις ηλεκτρονικές εκλογές, αλλά και στις λογικές ανάθεσης και εκπροσώπησης

Να δυναμώσει η αντικαπιταλιστική Αριστερά μέσα από τα αγωνιστικά ψηφοδέλτια της ΑΤΤΑΚ στα ΑΕΙ

σε «κόκκινα» διοικητικά συμβούλια που καλλιεργεί η ΠΚΣ και οι «δορυφόροι» της αλλά και δυναμείς που πρόσκεινται στο ΜέΡΑ25.

Για να πάει «αλλιώς» στο φοιτητικό κίνημα, λοιπόν, πρέπει να πάει αλλιώς και στην αριστερή πρωτοπορία εντός του. Η αδυναμία

Κρίσιμος κόμβος οι φοιτητικές εκλογές στις 22 Μάη

σύνδεσης και συνολικοποίησης των αιτημάτων στοίχισε στον πρόσφατο αγώνα. (Και) μέσω των εκλογών, μπορεί να αναδειχθεί η ανάγκη για μία άλλη Αριστερά, η οποία παλεύει ενάντια όχι μόνο στα ιδιωτικά πανεπιστήμια αλλά και συνολικά ενάντια στην εκπαιδευτική αναδιάρθρωση που συντελείται εδώ και χρόνια με βάση τις οδηγίες ΕΕ και Μπολόνια. Που, κόντρα στα ιδιωτικά πανεπιστήμια και στο πανεπιστήμιο της αγοράς, προτάσσει το δημόσιο και δωρεάν, της ελεύθερης πρόσβασης για όλους/ες/α, με γνώση και έρευνα για τις κοινωνικές ανάγκες. Ενάντια στην ΕΒΕ και τις διαγραφές που πετάνε τα πιο φτωχά στρώματα εκτός πανεπιστημίου, παλεύο-

ντας για ενιαία πανεπιστημιακή εκπαίδευση και ένα πτυχίο ανά γνωστικό αντικείμενο ως μόνη προϋπόθεση για δουλειά.

Για την ανασυγκρότηση συνολικά του νεολαιίστικου κινήματος, χρειάζεται μία Αριστερά που δεν θα μιλάει μόνο για τα «μικρά» αλλά θα πιάνει και τα «μεγάλα» ζητήματα. Όπως του πολέμου και των ιμπεριαλιστικών πολιτικών –σαν τους συναδέλφους μας του Κολούμπια– της εργασίας, όπου παραμένει ανοιχτό το στοίχημα συγκρότησης ενός μαχητικού πόλου στο εργατικό κίνημα κόντρα στον εργοδοτικό συνδικαλισμό της ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ.

*φοιτήτρια Αρχιτεκτονικής Αθήνας

ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΑΝΑΙΡΕΣΕΙΣ

Συνεχίζονται οι δράσεις παρά τη στοχοποίηση

Η πρωτοφανής αντίσταση και αντίδραση που συναντά το Φεστιβάλ Αναίρεσεις από τις πρυτανικές αρχές των πανεπιστημιακών ιδρυμάτων και από τους δήμους της Αθήνας συνεχίζεται, με την εμμονική άρνησή τους να παραχωρήσουν χώρο για τη φετινή του διοργάνωση.

Σε μια προσπάθεια απάντησης στη στοχευμένη επίθεση που δέχονται οι Αναίρεσεις και άλλα πολιτικά, πολιτιστικά φεστιβάλ στην χώρα, κυκλοφόρησε ένα κείμενο στήριξης, το οποίο έχουν ήδη έχουν υπογράψει πάνω από 50 μουσικοί και 15 συγκροτήματα καθώς και η εργατική ομάδα κωμικών και ηθοποιών Improv.

Η λίστα με τις υπογραφές ανανεώνεται συνεχώς και η ανταπόκριση του καλλιτεχνικού κόσμου είναι μεγάλη. Όπως αναγράφεται σε απόσπασμα του κειμένου: «Ενώνουμε τις φωνές μας με τα παιδιά των Αναίρεσεων και κάθε προσπάθεια ανεξάρτητου φεστιβάλ και ζητάμε να σταματήσει αυτή η πρακτική της αποτροπής, στην πράξη απαγόρευσης διοργάνωσης των εκδηλώσεων. Να δοθεί ο χώρος της Γεωπονικής στις Αναίρεσεις όπως συμβαίνει τόσα χρόνια, να διεξαχθούν όλα τα φεστιβάλ στους χώρους που για χρόνια τιμούνε με τη δημιουργικότητά τους».

Την ίδια ώρα, με επιτυχία πραγματοποιήθηκαν οι εκδηλώσεις της Λέσχης Αναίρεσεις για τον ένα χρόνο λειτουργίας της. Οι επισκέπτες μπόρεσαν να ευχαριστηθούν το βιβλιοπωλείο το οποίο φιλοξενεί σειρά από διάφορες εκδόσεις σε προσιτές τιμές, ενώ επιτυχής ήταν επίσης και η έκθεση «anti-war(t)», την οποία οι φιλοξενούμενοι θα μπορούν από εδώ και πέρα να παρακολουθήσουν στο υπόγειο της λέσχης. Επιτυχημένη ήταν επίσης και η δεύτερη συνάντηση του μαρξιστικού εργαστηρίου, το οποίο αποτελεί μια πρωτοβουλία η οποία αποσκοπεί στην ενίσχυση της θεωρητικής αναζήτησης και περιήγησης στον κλασικό και νεότερο μαρξισμό.

Βασιλική Σταυριανουδάκη

Πίσω από τις κάμερες

Οι εμφανίσεις του πρωθυπουργού έχουν πυκνώσει στα ψηφιακά δίκτυα, κυρίως σε X και TikTok. Η προεκλογική επικοινωνία υποχώρησε στο Facebook, μιας και η Μετα δήλωσε πως δεν ενισχύει τις πολιτικές αναρτήσεις και ο αλγόριθμος δεν θα προωθή πολιτικό περιεχό-

Ο ΑΠΡΙΛΗΣ ΕΙΝΑΙ ο μήνας των ετήσιων εκθέσεων διεθνών οργανισμών. Για τα ανθρώπινα δικαιώματα, την ελευθερία των ΜΜΕ, τη δημοκρατία. Η κυβέρνηση αντιμετωπίζει αλληπάλληλες καταγγελίες. Η αρχή έγινε με την έκθεση της αμερικανικής κυβέρνησης για την κατάσταση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, όπου η πολιτική της χώρας κρίνεται ως «απάνθρωπη» και «εγκληματική». Ακολούθησε η έκθεση της Διεθνούς Αμνηστίας που είναι περισσότερο επικριτική.

ΣΤΟ ΤΕΛΟΣ του μήνα αναμένεται η έκθεση για την ελευθερία του Τύπου και των ΜΜΕ, που εκτιμάται πως θα κινείται στο ίδιο πλαίσιο. Τα θέματα που επισημούνται σε όλες τις παραπάνω αναφορές είναι η αντιμετώπιση των προσφύγων και μεταναστών, η ωμή αστυνομική βία και παραβίαση δικαιωμάτων, οι καταχρηστικές αγωγές τύπου SLAPPs, οι παρακολουθήσεις με κατασκοπευτικά λογισμικά, η παρεμπόδιση και απειλές σε ακτιβιστές και δημοσιογράφους.

ΟΠΩΣ και στην περίπτωση της έκθεσης του Συμβουλίου της Ευρώπης, που έθετε ακριβώς τα ίδια θέματα για την πολιτική, το Μαξίμου δηλώνει επίσημα την «ενόχλησή του» για τις συγκριμένες εκτιμήσεις. Ειδικά στην περίπτωση της έκθεσης του Στέιτ Ντιπάρτμεντ διαμαρτυρήθηκε επειδή οι αναλυτές της αμερικανικής κυβέρνησης δεν ζήτησαν την άποψη του Μαξίμου (δηλαδή την άδειά του) πριν τη δημοσίευση...

Ματίνα Παπαχριστούδη

Καμπάνιες με το πολιτικό «προϊόν» Μητσοτάκης

μενο από λογαριασμούς στο Instagram και στη νέα εφαρμογή Threads.

Η αμερικανική επικοινωνιακή ομάδα του Κ. Μητσοτάκη προωθεί για μια ακόμη φορά σε εκλογική μάχη το «προϊόν» που έχει σήμα κατατεθέν το όνομα Μητσοτάκης. Αυτή τη φορά έχει αντίπαλο από την αντιπολίτευση, ένα άλλο «προϊόν» με το όνομα Κασσελάκης. Το Μαξίμου, ωστόσο, διαθέτει ισχυρότερα όπλα μάρκετινγκ - και δεν είναι μόνο οι πολιτικές δηλώσεις και εμφανίσεις σε ελεγχόμενα μίντια. Οι παρεμβάσεις του πρωθυπουργού ειδικά σε ψηφιακά δίκτυα είναι σύντομες, τα μηνύματα προέρχονται από καλοδουλεμένα σενάρια. Και συνήθως, αμέσως μετά, ακολουθεί ευρεία επικοινωνιακή διαφημιστική καμπάνια για να ανακατασκευάσει την πραγματικότητα, σε όλα τα ΜΜΕ.

Ας πάρουμε για παράδειγμα την εφιαλτική ακρίβεια που έχει γονατίσει όλα τα νοικοκυριά. Είναι ένα από τα σοβαρά πολιτικά διακυβεύματα ενόψει ευρωεκλογών, κάτι για το οποίο το Μαξίμου

ανησυχεί. Βγαίνει λοιπόν ο πρωθυπουργός με δήλωση του, όπως μεταδόθηκε στο X και σε όλα σχεδόν τα τηλεοπτικά δίκτυα, ακόμη και σε παιδικά κανάλια, μιλώντας για τον «αγώνα ενάντια στην ακρίβεια που είναι διαρκής». Στη συνέχεια, κλείνει λέγοντας «χαίρομαι που διαπιστώνω ότι σε μία σειρά από προϊόντα, λαχανικά και φρούτα, έχουμε χαμηλότερες τιμές από πέρσι».

Η πραγματικότητα διαψεύδει τον πρωθυπουργό, καθώς οι τιμές ολόένα ανεβαίνουν και αυτό το βιώνουν όλοι. Στόχος, όμως, είναι η ανακατασκευή της πραγματικότητας, ώστε να ταιριάζει με τους μύθους του Μητσοτάκη. Κάτι που θα επιτευχθεί πάλι με μπουκώμα της διαφημιστικής και μιντιακής αγοράς: όπως έγινε γνωστό, ετοιμάζεται ένα νέο διαφημιστικό πρόγραμμα του υπουργείου Ανάπτυξης για «καμπάνια κατά της ακρίβειας» και για «την προστασία του καταναλωτή». Το ποσό που θα διατεθεί για την προπαγάνδη του κυρίαρχου κυβερνητικού αφηγήματος, ότι τα μέτρα κατά της ακρίβειας αποδίδουν, φτάνει στα 8,3 εκατ. ευρώ! Θα πληρωθεί φυσικά από κονδύλια του κρατικού προϋπολογισμού.

ΣΤΡΑΤΕΥΜΕΝΟΙ

Δίκτυο Ελεύθερων Φαντάρων «Σπάρτακος»

Την τραγελαφική και πολύ δύσκολη κατάσταση που βιώνουν καθημερινά στα στρατόπεδα της Δήμνου περιγράφουν φαντάροι στην Επιτροπή Αλληλεγγύης Στρατευμένων. Μάλιστα, την ίδια ώρα, μέσα στην εβδομάδα ήταν προγραμματισμένη η επίσκεψη του στρατηγού της ΑΣΔΕΝ και του αρχηγού ΓΕΣ στο νησί. Οι καταγγελίες είναι συνεχείς. Διαβάζουμε:

«Περιμένουν τον αρχηγό και συγκροτούν αγήματα με όποιον βρουν στον διάβα τους. Οι φαντάροι κοιταζόμαστε μεταξύ μας όλο απορία για τα όσα πρωτοφανή συμβαίνουν σε συγκεκριμένη μονάδα... Κατά τα άλλα ουδείς ενδιαφέρεται για την αφρικανική σκόνη που μας καίει τα πνευμόνια, άσχετα που οι ειδικοί επιστήμονες προειδοποιούν. Εδώ στην Δήμνο, είναι πραγματικά για το Bollywood».

«Καλά εντάξει. Εδώ οι συνθήκες διαβίωσης και υγιεινής είναι τριτοκοσμικές σε όλα τα στρατόπεδα του

Λήμνος: Περιμένοντας τον... ΑΓΕΣ

► Τραγέλαφο και κωμικοτραγικές καταστάσεις στα στρατόπεδα καταγγέλλουν φαντάροι σε επιστολές

νησιού, εκτός της ταξιαρχίας, οι υπηρεσίες είναι το πρόβλημα; Εδώ υπάρχει αμίαντος σε όλες σχεδόν τις αποθήκες. Τα φυλάκια είναι σε τραγική κατάσταση. Οι χώροι διαβίωσης είναι σαν τη βομβαρδισμένη Λιβύη», τονίζεται σε άλλη.

Για μια ακόμη φορά η κυβέρνηση της ΝΔ και οι υπουργοί Άμυνας Δένδιας και Κεφαλογιάννης γράφουν τους φαντάρους και τα χαμηλόβαθμα στελέχη στα παλιά τους τα παπούτσια. Το μόνο που τους ενδιαφέρει είναι το πώς να σταματήσουν τον κατήφορο των ποσοστών της ΝΔ και τάζουν εκατοντάδες σπίτια στους

στρατιωτικούς. Το αποδεικνύουν και οι δεκάδες καταγγελίες του Δικτύου «Σπάρτακος» για το τι συμβαίνει στις μονάδες από τα Δωδεκάνησα μέχρι τον Έβρο, αλλά και στην υπόλοιπη Ηπειρωτική Ελλάδα.

Καλούμε τους συνφάνταρους να αντιδράσουν και να βγουν παραπονούμενοι. Να ζητήσουν ακρόαση από τους στρατηγούς. Να στείλουν επιστολές καταγγελίας. Να αγωνιστούμε όλοι μαζί με το Δίκτυο «Σπάρτακος» ενάντια στην εργασιακή και οικονομική εκμετάλλευση της υποχρεωτικής στρατιωτικής θητείας, τη βυρσοκρατία και την ψηφοθηρία

της ΝΔ μέσω των άθλιων πελατεϊκών σχέσεων.

Απαιτούμε να φύγουν όλοι οι φαντάροι από ΚΑΑΥ, ΛΑΦ και στρατιωτικά πρατήρια. Να μας πηγαίνει μία υπηρεσία και μία έξοδος για όλους. Να μειωθεί η στρατιωτική θητεία στους έξι μήνες. Να αυξηθεί ο μισθός των φαντάρων στα 8,7 ευρώ, να δοθούν τα ένσημα για τους 12 μήνες της θητείας και να εγγραφόμαστε στο ταμείο ανεργίας με την απόλυση μας από τον στρατό, λαμβάνοντας το επίδομα ανεργίας.

Πρέπει όλοι να ενισχύσουμε την προσπάθεια ανάπτυξης κινήματος μέσα και έξω από τον στρατό. Η πάλη για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων του φαντάρου πολίτη με στολή είναι άμεσα συνδεδεμένη με το αντιπολεμικό κίνημα για το μπλοκάρισμα της μηχανής του πολέμου και των πολεμικών εξοπλισμών, ενάντια στην κυβερνητική πολεμοκαπηλεία, τις ΗΠΑ, το ΝΑΤΟ και την ΕΕ.

PENTHS

Κυριάκος Νασόπουλος

Συλλήψεις «ρεβάνς» Μητσοτάκη

► Κόντρα Μεγάρου Μαξίμου – Μαρινάκη με φόντο τον θάνατο αστυνομικού σε επεισόδια με οπαδούς του Ολυμπιακού

Ως ένα ακόμη –σοβαρό– επεισόδιο στον αιματηρό πόλεμο που βρίσκεται σε πλήρη εξέλιξη μεταξύ πολύ ισχυρών εγχώριων πολιτικών και οικονομικών «κέντρων», φαντάζουν οι δεκάδες συλλήψεις για τα επεισόδια έξω από το κλειστό γυμναστήριο «Μελίνα Μερκούρη» του Ρέντη, τον περασμένο Δεκέμβριο.

Η ΕΛΑΣ ανακοίνωσε την εξάρθρωση εγκληματικής οργάνωσης με περίπου 160 μέλη, η οποία προέβαινε σε εγκληματικές πράξεις με αθλητικό υπόβαθρο τουλάχιστον από το 2019. Συνελήφθησαν μέχρι στιγμής 63 άτομα τα οποία κατηγορούνται για –κατά περίπτωση– εγκληματική οργάνωση, ανθρωποκτονία από πρόθεση, επικίνδυνες σωματικές βλάβες, διατάραξη κοινής ειρήνης, έκρηξη, ληστεία, εκβίαση, εμπρησμό, κλοπή, φθορά ξένης ιδιοκτησίας και για παραβάσεις σχετικές με τις εκρηκτικές ύλες σε συνδυασμό με τη νομοθεσία περί αθλητισμού. Επίσης συνελήφθησαν ακόμη τέσσερα άτομα καθώς βρέθηκαν στην κατοχή τους πυροτεχνήματα και ναρκωτικά.

Στο διαβιβαστικό της, το οποίο δόθηκε με... ευκολία στα ΜΜΕ, επισημαίνεται πως ο ηγετικός πυρήνας της εγκληματικής οργάνωσης αποτελείται από άτομα, τα οποία έχουν στενή σχέση

τόσο με τη Θύρα 7 όσο και με την επίσημη διοίκηση της ΠΑΕ Ολυμπιακός, αλλά και με τον Δήμο Πειραιά (όπου κάποιοι εργαζόνταν). Σημειώνεται ότι αρκετοί εξ' αυτών είχαν σχέσεις με τη δολοφονική δράση της Χρυσής Αυγής, με υποθέσεις ναρκωτικών και τη Greek Mafia.

«Η λειτουργία της εγκληματικής οργάνωσης [...] περιλαμβάνει τα ηγετικά μέλη που αναγνωρίζονται ως επικεφαλής της Θύρας 7, οι λεγόμενοι “μεγάλοι” και οι αποκαλούμενοι “μικροί” οι οποίοι υποτάσσονται πλήρως στα ανώτερα μέλη για την πραγματοποίηση των επιθέσεων», αναφέρει το διαβιβαστικό της αστυνομίας. Μάλιστα, η Ασφάλεια το πάει ένα βήμα παρακάτω καθώς εκτιμά ότι η εγκληματική οργάνωση «διευθύνεται συγκεκριμένα και σε ανώτατο επίπεδο από μέλη της διοίκησης ή στελέχη της ΠΑΕ Ολυμπιακός [...] και χωρίς τη συμμετοχή και την υψηλή προστασία (μελών διοίκησης και στελεχών της ΠΑΕ) τα ηγετικά μέλη της εγκληματικής οργάνωσης δεν θα είχαν την καθολική και αδιαμφισβήτητη αποδοχή και υπακοή των κατώτερων μελών και κατά συνέπεια η εγκληματική οργάνωση δεν θα υπήρχε ή θα είχε περιορισμένο εύρος και δράση». Παράλληλα,

καθόλου τυχαία δεν είναι η «διάρροη» για τρεις προστατευόμενους μάρτυρες, που «έδωσαν» την εγκληματική οργάνωση.

Η «επιτυχία» της ΕΛΑΣ με την επιχείρηση «Δαμόκλειος σπάθη» έρχεται σε μία χρονική στιγμή που βολεύει το Μέγαρο Μαξίμου. Εν μέσω προεκλογικής περιόδου, το κυβερνητικό δόγμα «νόμος, τάξη και μηδενική ανοχή», με εννορηστρωτή τον Μιχάλη Χρυσόχοϊδη, ενισχύεται στα μάτια των δεξιών ψηφοφόρων, ενώ και η προσωπική υπόσχεση Μητσοτάκη για σύλληψη των ενόχων για την δολοφονία του αστυνομικού... επιβεβαιώνεται.

Από την άλλη, δεν έχουν περάσει παρά λίγες μόνο εβδομάδες που δημοσιεύματα ΜΜΕ του ιδιοκτήτη της ΠΑΕ Ολυμπιακός Βαγγέλη Μαρινάκη είχαν «στριμώξει» πολιτικά την κυβέρνηση για το έγκλημα των Τεμπών. «Στις δικές μας ζωές δεν θα ξεπλύνετε ούτε τα Τέμπη ούτε τους “Διγνάδηδες” που συγκαλύπτετε! Τα εκατομμύρια των οπαδών θα σας δώσουν την απάντηση την μοναδική ημέρα της τετραετίας που σας ενδιαφέρει!», απειλεί η Θύρα 7.

Η «σιωπή» μέχρι στιγμής της ΠΑΕ Ολυμπιακός και του ίδιου του εφοπιστή, αφήνουν ανοιχτά όλα τα ενδεχόμενα...

Ψυχική Υγεία

Τερατούργημα η «ψυχιατρική μεταρρύθμιση»

Για ένα νομοσχέδιο «γραφειοκρατικό τερατούργημα, με το οποίο προχωράει η κυβέρνηση της ΝΔ στην οριστική απεξάρθρωση των υπηρεσιών ψυχικής υγείας και απεξάρτησης και την πλήρη ιδιωτικοποίησή τους», έκαναν λόγο στην συνέντευξη τύπου που πραγματοποιήθηκε την Τετάρτη 24/4 στην αίθουσα του Δικηγορικού Συλλόγου Αθήνας, ο ψυχίατρος Θόδωρος Μεγαλοϊκονόμου και η πρόεδρος του Σωματείου Υποστήριξης του Κοινωνικού και Επιστημονικού Έργου του «18Ανω», Κατερίνα Μάτσα.

Την εκδήλωση για το νομοσχέδιο με τον ψευδεπίγραφο τίτλο «Ψυχιατρική Μεταρρύθμιση», το οποίο πρόκειται να τεθεί σε δημόσια διαβούλευση την ερχόμενη εβδομάδα και να ψηφιστεί αμέσως μετά το Πάσχα, διοργάνωσαν από κοινού η «Πρωτοβουλία για ένα Πολύμορφο Κίνημα στην Ψυχική Υγεία», το «Δίκτυο Ακούγοντας Φωνές», ο «Συντονισμός για τη Δημόσια Ψυχική Υγεία και Απεξάρτηση» και οι «Συλλογικές Δράσεις Κοινωνικής Αλληλεγγύης για το 18Ανω».

Κοινός τόπος των τοποθετήσεων αποτέλεσε ότι το νομοσχέδιο προβλέπει την άμεση κατάργηση των οργανισμών των δύο (ΨΝΑ, ΨΝΘ) εκ των εναπομεινάντων ψυχιατρικών καθώς και το τσουβάλιασμα όλων των δημόσιων υπηρεσιών ψυχικής υγείας σ' ένα Εθνικό Δίκτυο Υπηρεσιών Ψυχικής Υγείας (ΕΔΥΨΥ), διαρθρωμένο ανά Υγειονομικές Περιφέρειες (ΠΕΔΥΨΥ). Παράλληλα, τονίστηκε ότι δεν προβλέπεται τίποτα για δημιουργία κοινοτικών υπηρεσιών, ενώ σχετικά με τον τομέα των εξαρτήσεων, μέσω της ίδρυσης του –απροσχημάτιστα Ιδιωτικού Δικαίου χαρακτήρα– «Εθνικού Οργανισμού Πρόληψης και Αντιμετώπισης Εξαρτήσεων» (ΕΟΠΑΕ) θα επιχειρηθεί το τσουβάλιασμα όλων των υπαρχόντων προγραμμάτων απεξάρτησης.

ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΕΛΛΗΝΩΝ ΗΘΟΠΟΙΩΝ

Η Συνέλευση Αγωνιζόμενων Ηθοποιών στις εκλογές

Οι φετινές εκλογές (26-29 Απριλίου) του Σωματείου Ελλήνων Ηθοποιών (ΣΕΗ) διεξάγονται με φόντο την ακρίβεια, τους πλειστηριασμούς, την εκχώρηση όλων των δημόσιων αγαθών στο ιδιωτικό κεφάλαιο, τη γενικευμένη κοινωνική ασφυξία, το «πάμε και όπου βγει» και τις «παραπλευρές θυσίες όποιου/ας δεν κατάφερε να προσαρμοστεί». Η κυβέρνηση «ολοκληρώνει» σε όργιο βίας και χυδαιότητας τα έργα των κυβερνήσεων που προηγήθηκαν, συμμετέχει στην γενοκτονία του λαού της Παλαιστίνης από το κράτος του Ισραήλ, σκοτώνει και βιάζει παιδιά στα πρόσωπα των νεκρών των Τεμπών, της 12χρονης, των επιζώντων του παιδοβιαστού Δ. Διγνάδη.

Ο πολιτισμός δεν μπορεί φυσικά να μείνει έξω από την εξίσωση. Μέσα στην τελευταία διετία η κυβέρνηση με το ΠΔ85 «βαφτίζει» τους ηθοποιούς απόφοιτους λυκείου. Καταλήψεις σε κρατικά θέατρα και δραματικές σχολές, μαζικές κινητοποιήσεις, εικόνες ενός φοιτητικού-εργατικού συλλογικού πολιτισμού από το μέλλον, συζητήσεις για μία άλλη καλλιτεχνική εκπαίδευση, για το πώς όλα αυτά συνδέονται άρρηκτα με τη διεκδίκηση συλλογικής σύμβασης στο ελεύθερο θέατρο προς όφελος των εργαζομένων με μισθούς αξιοπρέπειας, ήταν μερικά από όσα ακολούθησαν.

Η Συνέλευση Αγωνιζόμενων Ηθοποιών παρμβαίνει στο ΣΕΗ και συμμετέχει στις εκλογές του. Στις πολιτικές ατζέντες του

«λιγότερου κακού» και της υποταγμένης στάσης, αντιτάσσουμε την κινηματική συγκρότηση και τις γενικές συνελεύσεις. Ζητάμε συλλογικές συμβάσεις που θα κατοχυρώνουν τους εργαζόμενους, μακριά από την απλήρωτη, ανασφάλιστη εργασία, από κακοποιητικές συμπεριφορές, από ταξικούς, έμφυλους κ.ά. διαχωρισμούς. Επιδιώκουμε να αρθρώνουμε πολιτικό και καλλιτεχνικό –αντικαπιταλιστικό κινηματικό λόγο– εντός και εκτός του σωματείου. Παλεύουμε για μια τέχνη απελευθερωτική που συνδέεται με την κοινωνία και τις ανάγκες της, συμμαχεί με ό,τι αγωνίζεται, αμφισβητεί ό,τι είναι βολικά ήσυχο.

*συλλογικό κείμενο της Συνέλευσης Αγωνιζόμενων Ηθοποιών για το Prin

Μνήμη

Συγκινητική εκδήλωση για τον Γιάννη Σεφερλή

Το Σάββατο 20/4 πραγματοποιήθηκε στον Πύργο Ηλείας εκδήλωση μνήμης και τιμής στον σύντροφο Γιάννη Σεφερλή, ο οποίος έφυγε από την ζωή στις 14 Δεκεμβρίου 2023. Πολλός ήταν ο κόσμος που έδωσε το «παρών» στην εκδήλωση, δείχνοντας το αποτύπωμα του Γιάννη στη ζωή και στην ταξική πάλη. Ο Γιάννης ήταν πάντα στην πρώτη γραμμή των λαϊκών αγώνων. Στέλεχος του NAP αλλά και της ΑΝΤΑΡΣΥΑ για πολλά χρόνια, μέχρι και τον τελευταίο καιρό που αντιμετώπιζε σοβαρά προβλήματα υγείας. Ήταν ιδιαίτερα γνωστός στην περιοχή της Ηλείας μέσα από την δράση του στο παράρτημα του ΤΕΕ. Διατέλεσε δημοτικός σύμβουλος Πύργου, με την κίνηση *Ανταρσία στον Δήμο Πύργου*, ενώ συμμετείχε ενεργά στην περιφερειακή κίνηση *Αριστερή Παρέμβαση - Αντικαπιταλιστική Κίνηση στη Δυτική Ελλάδα*.

Χαιρετισμούς στην εκδήλωση απήθυσαν η Χαρούλα Μιχοπούλου, φίλη και συντρόφισσα του Γιάννη, ο Χρήστος Κοσίνας, μέλος της ΠΕ του NAP, εκ μέρους των οργανώσεων Δυτικής Ελλάδας, ο Παναγιώτης Μαυροειδής φίλος του Γιάννη και μέλος της ΠΕ του NAP, ο Νίκος Σάμαρης, φίλος και σύντροφος του Γιάννη, αναδεικνύοντας όλοι πόσο αγαπητός άνθρωπος ήταν σε φίλους, συντρόφους και γενικότερα στον λαό του Πύργου και της Ηλείας. Πόσο έντονα ήταν η συνέπιά του για έναν καλύτερο κόσμο, το στίγμα του στις οργανώσεις Δυτικής Ελλάδας. Χαιρετισμό απήθυσαν και ο Στάθης Καννής, δήμαρχος Πύργου, κάνοντας ιδιαίτερη μνεία στη μεγάλη προσφορά του Γιάννη στην τοπική κοινότητα. Τέλος η Θεοδώρα Γιαννοπούλου διάβασε ένα κείμενο του Δημήτρη Δεσούλα, για τον Γιάννη.

Ο Γιάννης θα μείνει αξέχαστος για την αφοσίωσή του στον αγώνα, για την λαϊκότητα, την ντομπροσύνη και το χιούμορ του. Οι σύντροφοι και οι συντρόφισσες του NAP και της ΝΚΑ θα τον θυμόμαστε με βαθιά συγκίνηση. Στη μνήμη του Γιάννη, θα δώσουμε όλες μας τις δυνάμεις για την ευγενική υπόθεση της κομμουνιστικής απελευθέρωσης που αποτέλεσε και πυξίδα της ζωής του.

ΙΔΙΩΤΙΚΑ ΑΕΙ

Θεοπίστη Καπέτα

Φέρνουν την CVC να μας... μορφώσει

▶ Στο αμερικάνικο fund και το Πανεπιστήμιο Λευκωσίας η πρώτη άδεια

Η Επιτροπή (αθέμιτου) Ανταγωνισμού, στις 19 Απριλίου συνεδρίασε και ενέκρινε ομόφωνα την ίδρυση ιδιωτικής ιατρικής σχολής στην Αθήνα. Παρά τις συνεχείς διαβεβαιώσεις της κυβέρνησης της Νέας Δημοκρατίας ότι με το νέο αντικειμενικό νόμο για τα ιδιωτικά πανεπιστήμια θα έρθουν στην χώρα μεγάλα πανεπιστήμια της Αμερικής και της Ευρώπης, ήδη από το πρώτο παράρτημα που αναμένεται να ανοίξει, φαίνεται καθαρά τι είδους παραρτήματα θα έρθουν τελικά στην Ελλάδα για να κερδοσκοπήσουν. Ούτε το Χάρβαρντ ούτε το Γέιλ, ούτε το πανεπιστήμιο της Οξφόρδης ή οποιοδήποτε άλλο καταξιωμένο πανεπιστήμιο δεν έρχεται, παρά τα όσα εποφθαλιούν οι δεξιόι «άριστοι» της Νέας Δημοκρατίας. Η ιδιωτική σχολή ιατρικής που εγκρίθηκε από την Επιτροπή, υπό την επωνυμία «University of Nicosia Greece Branch Medical Limited», θα ιδρυθεί από το Πανεπιστήμιο Λευκωσίας και το αμερικάνικο fund CVC Capital Partners.

Το Πανεπιστήμιο Λευκωσίας (UNIC) είναι το μεγαλύτερο ιδιωτικό πανεπιστήμιο της Κύπρου και σε αραστή συνεργασία με τον μεγάλο όμιλο της CVC, θέλουν να επεκτείνουν την επιχειρηματική τους δραστηριότητα και τα κέρδη τους υπό την αιγίδα της κυβέρνησης. Να σημειωθεί ότι στο πλαίσιο ιδιωτικοποίησης των πάντων, πέρα από την ιδιωτικοποίηση της εκπαίδευσης, η κυβέρνηση είχε ξεκινήσει την προσπάθεια της και για την ιδιωτικοποίηση της υγείας. Έτσι, στρώνεται ακόμη καλύτερα

ο δρόμος για την επέκταση του ομίλου της CVC, ο οποίος ήδη έχει εξαγοράσει και ελέγχει έξι μεγάλες νοσοκομειακές μονάδες και συγκεκριμένα: Υγεία, Metropolitan Hospital, Μητέρα, Metropolitan General, Δητώ, Creta Inter Clinic. Έχοντας ως βιτρίνα το Πανεπιστήμιο της Λευκωσίας, μπορεί να ανοιχτεί πλέον και στον πανεπιστημιακό χώρο παίρνοντας ακόμη μεγαλύτερο κομμάτι της πίτας.

Έχοντας κατά νου όλα τα παραπάνω, για όσους πιστεύουν ακόμη στο αστικό σύστημα δικαισύνης προκύπτουν αρκετά ερωτήματα. Πέρα από την καταπάτηση του άρθρου 16 του Συντάγματος, πού είναι η εφαρμογή των προϋποθέσεων του νόμου Πιερρακάκη για την ίδρυση των ιδιωτικών σχολών; Αφού τα ιδρύματα θα πρέπει να είναι «μη κερδοσκοπικά», γιατί η ίδρυση της πρώτης ιδιωτικής σχολής στη χώρα είναι κατ' ουσίαν μια εμπορική συμφωνία μεταξύ δύο εταιρειών; Γιατί χρειαζόταν η έγκριση από την Επιτροπή Ανταγωνισμού και όχι κατευθείαν της Εθνικής Αρχής Ανώτατης Εκπαίδευσης (ΕΘΑ-ΑΕ); Γιατί, ενώ ο νόμος αναφέρει ότι για να ιδρυθεί μια ιδιωτική σχολή θα

πρέπει είτε να είναι παράρτημα από ένα από τα 20 καλύτερα πανεπιστήμια του κόσμου είτε να ιδρυθούν τρεις σχολές μαζί, τίποτα από τα δύο δεν προβλέπεται στη συγκεκριμένη περίπτωση;

Εξετάζοντας τα παραπάνω, καλό είναι να έχουμε υπόψη μας μία ακόμη «χρήσιμη» πληροφορία: Η κόρη του Κυριάκου Μητσοτάκη, Σοφία, όπως αναφέρει και η ίδια στο LinkedIn, εργαζόταν από τον Αύγουστο του 2021 μέχρι τον Ιούλιο του 2023 στο εν λόγω αμερικάνικο fund. Το ίδιο fund, το οποίο πέραν των νοσοκομειακών μονάδων ελέγχει και το 10% της ΔΕΗ, ενώ έχει εξαγοράσει και την επιχείρηση κατεψυγμένων προϊόντων «Μπάρμπα Στάθης». Υπενθυμίζεται ότι σχετικά με την εξαγορά του «Μπάρμπα Στάθη» είναι ακόμη «φρέσκο» το σκάνδαλο όπου ο υπουργός Ανάπτυξης Κώστας Σκρέκας επέβαλε πρόστιμο στην εταιρεία «Αίνο» για αθέμιτο ανταγωνισμό με αιτιολόγηση τις χαμηλές τιμές των προϊόντων.

«Όλα γίνονται για το κέρδος. Ιδρύουν μια ιδιωτική ιατρική σχολή ενώ σε εμάς πάνε να αναθεωρήσουν το ήδη πολύ εντατικοποιημένο πρόγραμμα σπουδών, υπάρχει έλλειψη διδακτικού προσωπικού, υπάρχει διαχωρισμός μεταξύ θεωρίας και πράξης», λέει στο Prin ο Γιάννης Παναγιώτης, φοιτητής στην Ιατρική Σχολή στο Πανεπιστήμιο Πάτρας. Τα δημόσια πανεπιστήμια ολοένα και υποβαθμίζονται με την υποχρηματοδότηση και την εγκατάλειψη να ενισχύουν την «ανάγκη» για την ίδρυση των ιδιωτικών σχολών. Το γνωστό «κόλπο» σε εκπαίδευση, υγεία και κάθε άλλο τομέα όπου επιχειρείται ιδιωτικοποίηση...

ΓΟΥΔΗ

Πορεία για το Μητροπολιτικό Πάρκο

Συγκέντρωση διαμαρτυρίας ενάντια στη λεηλασία και την εμπορευματοποίηση του Μητροπολιτικού Πάρκου Γουδή, με τη συμμετοχή εκατοντάδων κατοίκων και εκπροσώπων φορέων, συλλόγων γονέων και δημοτικών και περιφερειακών κινήσεων,

πραγματοποιήθηκε το απόγευμα της Τετάρτης (24/4) στην πλατεία Πανόρμου. Το αγωνιστικό κάλεσμα είχε απευθύνει η Επιτροπή Αγώνα, ενώ μεταξύ άλλων χαιρέτισαν η Αντικαπιταλιστική Ανατροπή στην Αττική και η Ανατρεπτική Συμμαχία για την Αθήνα.

Ακολούθησε πορεία προς το υπουργείο Περιβάλλοντος, όπου η πολιτική ηγεσία απέφυγε ξανά τη συνάντηση. Ο κόσμος διαδήλωσε ενάντια στο νέο απαράδεκτο προεδρικό διάταγμα το οποίο επιχειρεί να θίξει και τον πυρήνα του πάρκου, μεταβάλλοντας έναν από τους τελευταίους ελεύθερους χώρους της Αθήνας σε ένα απέραντο παράνομο πάρκινγκ, διατηρώντας τα στρατόπε-

δα, τη σχολή χωροφυλακής, τα κτίρια της ΕΥΠ καθώς και άλλες μορφές χρήσης-καταπάτησης ασύμβατες με τον χαρακτηρισμό του ως μητροπολιτικού.

«Η λογική της καπιταλιστικής κερδοφορίας θέλει να υποτάξει όλους τους ελεύθερους χώρους σε μια πόλη που η αναλογία πρασίνου ανά κάτοικο είναι από τις χειρότερες στην Ευρώπη. Αντί να συζητάμε για την αντιστροφή της κατάστασης με κατασκευή χώρων πρασίνου και πάρκων, η Αττική μεταβάλλεται σε ένα απέραντο εργοτάξιο με νέα κατασκευαστικά έργα να απειλούν να κλείσουν όλους τους ελεύθερους χώρους», σημείωσε ο Κ. Τουλγαρίδης, από την Αντικαπιταλιστική Ανατροπή στην Αττική.

Κώστας Παλούκης

Όταν «την 27.4.44 κομμουνιστικά συμμορίες παρά τους Μολάους κατόπιν μιας ενέδρας επιθέσεως εδολοφόνησαν ανάνδρω έναν Γερμανόν στρατηγόν και τρεις συνοδούς του», αποφασίστηκε από τον Στρατιωτικό διοικητή στην Ελλάδα Χέλμουτ Φέλμου (Hellmuth Felmy): «1) Ο τυφεκισμός 200 κομμουνιστών την 1.5.1944. 2) Ο τυφεκισμός όλων των ανδρών τους οποίους θα συναντήσουν τα γερμανικά στρατεύματα επί της οδού Μολάων προς Σπάρτην...». Συνολικά, εκτελέστηκαν 325 άνθρωποι ως αντίποινα για το θάνατο από επίθεση του ΕΛΑΣ του διοικητή της 41ης Γερμανικής Μεραρχίας Οχυρών υποστράτηγο Φραντς Κρεχ (Franz Krech). Εκτελέστηκαν 200 κομμουνιστές στο Σκοπευτήριο της Καισαριανής, ενώ οι υπόλοιποι νεκροί προέκυψαν στο δρόμο της επιστροφής της Μεραρχίας από τους Μολάους στη Σπάρτη. Ο μεγάλος αριθμός εκτελεσθέντων αιτιολογήθηκε λόγω της υψηλής θέσης του στρατηγού. Με τη λήξη του πολέμου, ο Χέλμουτ Φέλμου συνελήφθη από τους συμμάχους και το 1948 προσήχθη στο Δικαστήριο της Νυρεμβέργης ως εγκληματίας πολέμου. Η εκτέλεση στην Καισαριανή είναι η δεύτερη στη σειρά μαζική εκτέλεση, ως αντίποινα. Η πρώτη συνέβη στις 6 Ιουνίου 1943 στο Κούρνοβο/Νεζερό της Λάρισας, όταν εκτελέστηκαν 106 αγωνιστές.

Εκείνο το πρωινό, ξημερώματα Πρωτομαγιάς 1944, ήταν βροχερό, παγωμένο. Διακόσιοι από τους κρατούμενους στο στρατόπεδο του Χαϊδαρίου άκουσαν το όνομά τους και ανέβηκαν στις καρότσες των φορτηγών με προορισμό την Καισαριανή. Ανάμεσά τους και ο διερμηνέας Ναπολέοντας Σουκατζίδης, στον οποίο ο διοικητής του στρατοπέδου είχε δώσει τη δυνατότητα να απαλλαγεί και στη θέση του να μπει άλλος κρατούμενος. Ωστόσο, ο κομμουνιστής πρόεδρος των Εμπορο-υπαλλήλων Ηρακλείου αρνήθηκε και προτίμησε την εκτέλεση. Μέχρι το Σκοπευτήριο ο δρόμος γέμισε με ρούχα και σημειώματα από τους μελλοθάνατους.

«10 η ώρα το πρωί τους φέρανε και ως τις 12 το μεσημέρι βάσταξε κείνη η τελετή. Κατά εικοσάδες έβγαιναν και στήνονταν στον τοίχο. Αντίκρυ στον τοίχο, απάνω σε σιδερένια τρίποδα στις γωνιές ήταν τα πολυβόλα. Και τα πυρά τους τα έριχναν διασταυρούμενα. Μέσα στο χώρο της εκτέλεσης ήταν δύο εργάτες του Δήμου κι ένας παπάς. [...] Δεν άντεξε για μια στιγμή ο παπάς, κάνει να στρίψει αλλού το πρόσωπο. Τον πρόγκηξαν οι Γερμανοί με τα πιστόλια. Ο κόσμος γύρω στα λοφάκια και τις ταράτσες στέκεται βουβός. Ακούγεται καθαρή-καθαρή η ομοβροντία και η ριπή της κάθε ομάδας. Τότε ο κόσμος όλος μαζί άρχισε να κλαίει. Κλαίγαν και οι γέροι και παιδιά. Λέγαν “κατάρρα, ανάθεμα”. Σ’ όλο το διάστημα οι καμπάνες του συνοικισμού

Την Πρωτομαγιά του 1944 εκτελέστηκαν από τον γερμανικό στρατό κατοχής στο Σκοπευτήριο της Καισαριανής 200 κομμουνιστές σε αντίποινα για τον θάνατο ενός γερμανού στρατηγού από επίθεση του ΕΛΑΣ.

Οι 200 ήταν παλιοί κρατούμενοι της Ακροναυπλίας που το μεταξικό καθεστώς παρέδωσε στις αρχές κατοχής, μέλη και στελέχη του ΚΚΕ, του ΑΚΕ, τροτσκιστές και αρχαιομαρξιστές. Η θυσία τους συνένωσε το προπολεμικό επαναστατικό κίνημα με την αντίσταση στη ναζιστική κατοχή.

Άσβεστη δάδα οι 200 κομμουνιστές της ματωμένης Πρωτομαγιάς του 1944

χτυπούσαν νεκρικά. Μια γυναίκα αστυφύλακας που κοίταζε από ψηλά τρελάθηκε», γράφει η Μέλπω Αξιώτη στις Πρωτομαγιάς.

Στο τελευταίο γράμμα προς τον πατέρα του, ο Σουκατζίδης έγραψε: «Πατερούλη, πάω για εκτέλεση, να ‘σαι περήφανος για το μονάκριβο γιο σου. Ν’ αγαπάς και να λατρεύεις την κορούλα σου (σ.σ. την αρραβωνιαστικιά του Χαρά) και την αδελφούλα μου, κι οι δυο τους μεγάλοι άνθρωποι. Γεια, γεια πατερούλη». Ο Νίκος Μαριακάκης στο δικό του σημείωμα έγραψε: «Καλύτερα να πεθαίνει κανείς στον αγώνα για τη λευτεριά παρά να ζει σκλάβος». Ο Δημήτρης Σόφης: «Χαίρετε φίλοι. Εκδίκηση. Μάνα μη λυπάσαι. Χαίρε μάνα». Ο Μήτσος Ρεμπούτσικας: «...Όταν ο άνθρωπος

δίνει τη ζωή του για ανώτερα ιδανικά, δεν πεθαίνει ποτέ...»

Η ποιήτρια και μεταφράστρια Ρίτα Μπούμη - Παπά που κατοικούσε στην Ανάληψη Υμηττού απέδωσε πολύ παρυστατικά τα συναισθήματα του αντιστασιακού κινήματος:

«Τέσσερις ώρες γάζωσαν οι σφαίρες την καρδιά σας/και πέφτοντας αμίλητοι κατά οκτάδες/αγκάθινο στεφάνι μας φορέσατε/χαλκά ζηματιστό στην εποχή μας/να ντρέπεται αιώνια για τη φρίκη της και τα εγκλήματά της.

Η οδός Φορμίωνος, οδός του Γολγοθά σας/σπάρθηκε όλη με κόκκινα λουλούδια/από το πλούσιο αίμα σας τ’ αφύ/που τα μαζεύουμε μες’ σε λευκά μαντήλια/τη Λευτεριά να ράβουμε που αργεί.»

Στο δρόμο της «επιστροφής» τα

καμιόνια άδειασαν τα πτώματα στο Γ’ Νεκροταφείο της Κοκκινιάς, όπου είχαν ήδη σκαφθεί 200 τάφοι σε ένα τετράγωνο, οκτώ σειρές με 25 τάφους στην κάθε σειρά. Επειδή κανένας δεν γνώριζε ποιος βρισκόταν στον κάθε τάφο, κάθε οικογένεια περιποιήθηκε τυχαία έναν τάφο. Τα γεγονότα αυτά πρόσφατα αποτυπώθηκαν στην ταινία του Παντελή Βούλγαρη *Το Τελευταίο Σημείωμα* (2017). Στην πλειοψηφία τους (περί τους 170) ήταν παλιοί Ακροναυπιώτες πολιτικοί κρατούμενοι. Οι υπόλοιποι ήταν πολιτικοί εξόριστοι από την Ανάφη.

Στις 22 Φλεβάρη 1937, οι στρατιωτικές φυλακές της Ακροναυπλίας - το παλιό ενετικό φρούριο «Ιτς Καλέ» στην άκρη του Ναυπλίου - μετονομάστηκαν σε «Στρατόπεδο Κράτησης Κομμουνιστών». Οι πρώτοι φυλακισμένοι μεταφέρθηκαν από τα κρατητήρια Αθήνας -Πειραιά - Πατρών και τον Μάη - Ιούνη και Ιούλη άρχισαν να μεταφέρονται από τα ξερονήσια οι «πιο επικίνδυνοι», καθώς είχαν αρνηθεί να υπογράψουν δήλωση μετάνοιας. Συνολικά, είχαν κρατηθεί 625 κομμουνιστές. Τον Απρίλιο του 1941 το μεταξικό καθεστώς είχε τη δυνατότητα να απελευθερώσει τους κρατούμενους, πολλοί από τους οποίους είχαν ζητήσει με επιστολή τους να πολεμήσουν στα βουνά της Αλβανίας. Τελικά, οι αρχές τους παρέδωσαν στους Ιταλούς κατακτητές, οι οποίοι τους μετέφεραν σε στρατόπεδο κράτησης στη Λάρισα. Μετά τη συνθηκολόγηση των Ιταλών, το Σεπτέμβρη 1943, οι Γερμανοί μετέφεραν τους Ακροναυπιώτες της Λάρισας στο Χαϊδάρι, ενώ εκεί συγκέντρωσαν όσους αντιστασιακούς έπιαναν.

Η εκτέλεση των 200 κομμουνιστών συνένωσε δύο διαφορετικές εποχές των αγώνων της εργατικής τάξης και του λαού. Πρόκειται για αγωνιστές που κατά κύριο λόγο πρωταγωνίστησαν στο εργατικό και κομμουνιστικό κίνημα του μεσοπολέμου: μέλη της Κεντρικής Επιτροπής, γραμματείς Οργανώσεων του ΚΚΕ και της ΟΚΝΕ, βουλευτές του Παλλαϊκού Μετώπου, στελέχη του Αγροτικού Κόμματος Ελλάδας και των τροτσκιστικών οργανώσεων. Οι φωνές τους πάσχιζαν να καλύψουν τους ήχους των όπλων: «Αδέλφια, γεια σας!», «Ζήτω το ΚΚΕ! Ζήτω το ΕΑΜ! Ζήτω η Ελλάδα», «Εκδίκηση! Λευτεριά!» Οι επτά τροτσκιστές και οι πέντε αρχαιομαρξιστές έπεσαν τραγουδώντας τον ύμνο της Διεθνούς, φωνάζοντας για την 4η Διεθνή και τη νίκη της σοσιαλιστικής επανάστασης. Αντίστοιχα, ανάμεσα στους 106 κομμουνιστές στο Νεζερό βρίσκονταν τέσσερις τροτσκιστές (μεταξύ των οποίων και ο Π. Πουλιόπουλος) και ένας αρχαιομαρξιστής. Την επόμενη μέρα, ο λαός της Καισαριανής, αφηφώντας την τρομοκρατία μετονομάζει την οδό Σκοπευτηρίου σε «Οδό Ηρώων».

«Όταν ο άνθρωπος δίνει τη ζωή του για ανώτερα ιδανικά, δεν πεθαίνει ποτέ»

“

ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΕΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ

Για τον λαό και τους μουσικούς της Γάζας

► 775 υπογραφές
κινηματογραφιστών

Ως απάντηση στους Ισραηλινούς βομβαρδισμούς και στη γενοκτονία που διεξάγεται στη Γάζα, στην Ελλάδα εντείνονται τη δράση τους οι πρωτοβουλίες αλληλεγγύης από καλλιτέχνες, κινηματογραφιστές και ενεργούς μουσικούς οι οποίοι μέσω της τέχνης τους επιστρατεύονται για να ευαισθητοποιήσουν την κοινή γνώμη. Με τη σειρά εκδηλώσεων «From the river to the sea» οι «μουσικοί της Αθήνας» θέλουν να συμβάλλουν στην οικονομική ενίσχυση των Παλαιστινίων καλλιτεχνών και των οικογενειών τους στην Γάζα. Οι διοργανωτές αναζητούν και κλείνουν χώρους τέχνης, θέατρα και μουσικές σκηνές με σκοπό τη συλλογή χρημάτων μέσω μουσικών παραστάσεων κάθε είδους. Στις εκδηλώσεις, όπως αυτή που πραγματοποιήθηκε την Τρίτη στο Ίλιον Plus, πέρα από μουσικές συναυλίες γίνονται χαιρετισμοί και ομιλίες από ανθρώπους που έχουν συμπαρασταθεί έμπρακτα πολλά χρόνια στον λαό της Παλαιστίνης. Σε δεύτερη φάση, θα ξεκινήσουν καλλιτεχνικές δραστηριότητες για τα ψυχικά τραυματισμένα παιδιά της Γάζας.

Περισσότερες από 775 είναι οι υπογραφές ανθρώπων του κινηματογράφου στο κάλεσμα αλληλεγγύης των «Filmmakers for Palestine Greece». Η πρωτοβουλία με το κείμενο υπογραφών άσκησε ως κοινότητα πίεση στο 26^ο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης για να κάνει δήλωση αλληλεγγύης. Παρά την άρνηση του Φεστιβάλ να ανταποκριθεί στο κάλεσμα, οι φωνές για μια ελεύθερη Παλαιστίνη ήταν αισθητές. Ακολούθησαν παρεμβάσεις σε πολιτιστικές εκδηλώσεις. Παράλληλα, από τις αρχές Απριλίου το δίκτυο συμμετέχει στην εβδομαδιαία συγκέντρωση αλληλεγγύης στη Γάζα που γίνεται κάθε Σάββατο 12 το μεσημέρι στο Σύνταγμα.

Βασίλης Τσιράκης

Φώτης Αγγουλές: Ένας γνήσιος λαϊκός ποιητής

Κι εφέτος η πρωτοχρονιά στη φυλακή με βρίσκει

κι άδειο κανίски είν' η καρδιά και μαύροι γύρω μου ίσκιοι.

Κι έτσι καθώς σε σκέφτομαι χαρά που μου χεις λείψει

μου σιγοτραγουδά η βροχή του σύννεφου τη θλίψη.

Μην καρτεράτε να λυγίσουμε μήτε για μια στιγμή

μητ' όσο στην κακοκαιριά λυγάει το κυπαρίσσι

έχουμε τη ζωή πολύ, πάρα πολύ αγαπήσει.

«**Τ**ο πρώτο-πρώτο που πρέπει να πω είναι ότι δεν πιστεύω ότι θα μπορούσε να υπάρχει μια ειδική εργατική λογοτεχνία. Μπορεί να υπάρχει λογοτεχνία γραμμένη από εργάτες, αλλά αυτή, εφόσον είναι καλή, δεν διακρίνεται από τη μεγάλη λογοτεχνία... Ο Τολστόι είναι μεγάλος στο μάτια μου στο μέτρο που καταφέρνει να συγκινήσει ακόμη και τον λιγότερο καλλιεργημένο αναγνώστη. Αντιστρόφως, η εργατική λογοτεχνία έχει έννοια και μεγαλείο μόνον όταν, με αφετηρία την αλήθεια της δουλειάς επανασυνδέει, με τον πιο ευθύ, βαθύ και άμεσο λόγο, αυτή την ίδια αλήθεια που ακολουθούσε και ο Τολστόι με όλα τα μέσα της τέχνης του. Αντιθέτως, όταν αυτή η λογοτεχνία περιορίζεται στο να επαναλαμβάνει απλώς αυτά τα ίδια που διαβάζουμε και στις εφημερίδες, θα είναι βέβαια ενδιαφέρουσα, αλλά εξαιτίας των περιστάσεων μέσα στις οποίες γεννήθηκε, όχι επειδή είναι λογοτεχνία...».

Το παραπάνω απόσπασμα προέρχεται από την επιστολή που έστειλε ο Αλμπέρ Καμί το 1953 στον Μορίς Λιμ, έναν εργάτη που δημοσίευε λογοτεχνικά του κείμενα στο περιοδικό *Μετά τη δουλειά*, η συντακτική επιτροπή του οποίου αποτελούνταν αποκλειστικά από εργάτες και ο οποίος του είχε ζητήσει να γράψει για το περιοδικό ένα άρθρο με θέμα την εργατική λογοτεχνία. Και συνεχίζει ο Καμί: «Για μένα, όμως, δεν υπάρχει ειδοποιός διαφορά ανάμεσα στα βιβλία του Γκόρκι και τα βιβλία του μεγαλογαιοκτήμονα Τολστόι. Αντίθετα, μου αρέσουν και οι δύο, εν μέρει για τους ίδιους λόγους: σε μια γλώσσα

Στις 27 Μαρτίου συμπληρώθηκαν 60 χρόνια από το θάνατο του ανυπόταχτου προλετάριου ποιητή **Φώτη Αγγουλέ**. Πρόσφυγας από τη Μικρά Ασία, παράτησε το σχολείο για το μεροκάματο αλλά ποτέ δεν εγκατέλειψε τα γράμματα και την ταξική πάλη.

Υπάρχει προλεταριακή ποίηση ή απλά ποίηση-λογοτεχνία γραμμένη από εργάτες; Πόσο πιο δύσκολο είναι για έναν βασανισμένο προλετάριο να βρει τις λέξεις για να εκφράσει την τάξη του;

απλή και ταυτόχρονα ωραία, μιλούν για ό,τι μεγαλειώδες υπάρχει στην ψυχή ενός ανθρώπου, είτε πρόκειται για χαρά είτε για πόνο».

Πόσο πιο δύσκολο είναι όμως για έναν εργάτη μετά την καταπόνηση του οχταώρου, να μελετήσει και να αφομοιώσει την παγκόσμια λογοτεχνική κληρονομιά, ώστε να προσθέ-

σει το λιθαράκι του σε αυτήν και πόσο πιο εύκολο είναι αυτό για έναν αστό, ο οποίος έχει όλο τον χρόνο δικό του;

Την απάντηση σε αυτό το ερώτημα μας την δίνει 60 χρόνια μετά τον θάνατό του ο εργάτης-ποιητής Φώτης Αγγουλές. Γεννημένος στο Τσεσμέ της Μικράς Ασίας το 1911, βρέθηκε με τον διωγμό του 1922 μαζί με την οικογένειά του σε μια παράγκα στο κάστρο της Χίου, όπου ο Φώτης εγκατέλειψε το σχολείο για να βοηθά στο ψαρομανάβικο τον πατέρα του, τον Σιδερή Χονδρουλάκη. Αγγουλές (παλληκάρι), ήταν το παρατσούκλι που του έδωσαν για την ντομπροσύνη και το θάρρος του, παράλληλα με την ευαισθησία του, που τον έκανε να διαβάξει στους πελάτες ποιήματα και χρονογραφήματα, γραμμένα στις εφημερίδες όπου τύλιγε τα ψάρια. Το 1928 πιάνει δουλειά στο τυπογραφείο που έβγαζε τη χιώτικη εφημερίδα *Ελευθερία* και αρχίζει να γράφει ποιήματα, ώσπου το 1934 εκδίδει την πρώτη του ποιητική συλλογή *Αμβασιά*. Τον Ιούνιο του 1936 για ένα άρθρο του στην *Ελευθερία* καταδικάζεται σε τρεις μήνες κράτηση για παράβαση του νόμου περί Τύπου και από τα τέλη του 1936 μέχρι το 1939, παράλληλα με τη βιοπάλη, βγάζει το λογοτεχνικό περιοδικό *Νησί* και εκδίδει τις ποιητικές συλλογές *Κραυγές στον ήλιο* και *Μενεξέδες*.

Το 1941 φεύγει για τη Μέση Ανατολή, όπου το 1944 συμμετέχει στην εξέγερση των Ελλήνων φαντάρων της ΑΣΟ, συλλαμβάνεται από τους Άγγλους και κλείνεται στο κολαστήριο Ντεκαμερέ, από όπου στα τέλη του 1945 απελευθερώνεται και επιστρέφει στη Χίο. Εκεί συνεχίζει την «αντεθνική» δράση του και το 1948 καταδικάζεται σε 12 χρόνια φυλακή επειδή με τον κομμουνιστή σύντροφό του Μιχάλη Βιτάκη τύπωναν έντυπα του ΔΣΕ. Περνώντας από τα κολαστήρια των Βούρλων, της Μακρονήσου και του Ιτζεδίν, αποφυλακίστηκε βαριά άρρωστος

το 1956 και επέστρεψε στη Χίο όπου αρνήθηκε να υπογράψει δήλωση μετανοίας. Τότε τύπωσε την ποιητική του συλλογή του *Πορεία στη νύχτα*, ενώ είχαν προηγηθεί οι *Φλόγες του δάσους*, *Φουτσιγιάμα*, *Ποιήματα*. Πέθανε από οξύ πνευμονικό οίδημα εν πλω από τη Χίο για Πειραιά, στις 27 Μαρτίου 1964 σε ηλικία 53 ετών.

ΗΠΑ

Παναγιώτης Ξοπλίδης

«Νέο 1968», με άρωμα αντικαπιταλιστικής ανατροπής

► Τι κρύβει η εξέγερση για να σταματήσει η σφαγή των Παλαιστινίων

Το ένα μετά το άλλο, τα αμερικανικά «πανεπιστήμια της αριστείας» συγκλονίζονται από τις κινητοποιήσεις και τις καταλήψεις χιλιάδων φοιτητών και εκπαιδευτικών, που απαιτούν να διακοπεί κάθε στήριξη προς το κράτος-δολοφόνο του Ισραήλ, αλλά και να κοπούν οι οργανικοί δεσμοί των ιδρυμάτων με την πτέρυγα του κεφαλαίου που κερδοφορεί στο έδαφος της κατοχής και των πολέμων.

Η εξέγερση στα πανεπιστήμια των ΗΠΑ γράφει ήδη ιστορία με το μέγεθος και τη διάρκειά της. Χιλιάδες φοιτητές αλλά και εκπαιδευτικοί, στα πιο γνωστά αμερικανικά ΑΕΙ, προχωρούν σε ιδιόμορφες καταλήψεις και πολύμορφες, μαζικές και δυναμικές κινητοποιήσεις, απαιτώντας να σταματήσει η γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού και η πολιτική, οικονομική και στρατιωτική στήριξη που προσφέρει η κυβέρνηση Μπάιντεν στο κράτος-δολοφόνο του Ισραήλ. Εμφανίζονται, μάλιστα, αποφασισμένοι να μην υποχωρήσουν, παρά τις αποβολές, τις εκατοντάδες συλλήψεις και την απειλή επέμβασης της εθνοφρουράς - στοιχεία που κάνουν ήδη αρκετά ΜΜΕ και αναλυτές να διαπιστώνουν ότι «επέστρεψε το φάντασμα του αντιπολεμικού κινήματος του 1968».

Η εξέγερση είναι όμως ιστορική για έναν ακόμη λόγο: Επειδή ανέδειξε την ευθύνη που έχουν για τη γενοκτονία όχι μόνο οι κυβερνήσεις ή τα σιωνιστικά λόμπι, αλλά ένα πολυπλόκαμο δίκτυο πανεπιστημίων, ερευνητικών κέντρων και επιχειρηματικών κολοσσών. Αυτό που τροφοδότησε το κύμα των διαμαρτυριών στα πλέον φημισμένα αμερικανικά ιδρύματα ήταν η αποκάλυψη του ρόλου τους ως «εργαστηρίων θανάτου», καθώς η «αριστεία» τους γίνεται γρανάζι μιας δολοφονικής μηχανής.

Το Χάρβαρντ, σε συνεργασία με την Alphabet (μητρική εταιρεία της Google) και την Amazon ήταν ο συνεκτικός κρίκος για την δημιουργία του «Nimbus Project». Πρόκειται για ένα σύστημα υπολογιστικού «νέφους» αξίας 1,2 δισ. δολαρίων στην υπηρεσία της ισραηλινής κυβέρνησης και στρατού. Χρησιμοποιείται για την ανίχνευση

ση προσώπων, την αυτοματοποιημένη κατηγοριοποίηση εικόνων, την παρακολούθηση αντικειμένων και μέσω αυτού ο ισραηλινός στρατός έχει πλασιάζσει τον αριθμό των νεκρών από τους βομβαρδισμούς στη Γάζα. Παράλληλα, αξιοποιείται για την παρακολούθηση και επιτήρηση των Παλαιστινίων στη Δυτική Όχθη, για την εδραίωση ενός απαρτχάιντ με αλυσίδες τεχνητής νοημοσύνης.

Τα αμερικανικά πανεπιστήμια διατηρούν, επίσης, οικονομικούς δεσμούς με επιχειρήσεις που ωφελούνται από την ισραηλινή επέκταση στα κατεχόμενα. Ορισμένοι είναι άμεσοι, με τα κολέγια να επενδύουν σε εταιρείες που περιλαμβάνονται ακόμα και στον κατάλογο του ΟΗΕ για παράνομη δραστηριότητα σε οικισμούς εποίκων: προμήθεια εξοπλισμού για την κατασκευή και την επέκτασή τους, όπως και για την επιτήρησή τους, για το τείχος, για τα σημεία ελέγχου του στρατού, για την παροχή υπηρεσιών «ασφαλείας».

Η Columbia Investment Management Company, του πανεπιστημίου που βρέθηκε στο επίκεντρο της εξέγερσης, επενδύει στην εταιρεία ενοικίασης AirBnB, η οποία είναι μία από τις πέντε αμερικανικές επιχειρήσεις που περιλαμβάνονται στον κατάλογο του ΟΗΕ για παράνομη δράση στους εβραϊκούς οικισμούς. Παράλληλα, το Κολούμπια έχει ιστορικό επενδύσεων σε εταιρείες που είναι υπεύθυνες για τον εξοπλισμό παράνομων ισραηλινών σημείων ελέγχου στη Δυτική Όχθη, αλλά και τη στελέχωση ιδιωτικών φυλακών και τη λειτουργία απάνθρωπων εγκαταστάσεων κράτησης μεταναστών και εντός των ΗΠΑ.

Το πανεπιστήμιο της Καλιφόρ-

Η «νιότη του κόσμου» εξεγείρεται σε Νέα Υόρκη, Μπουένος Άιρες και Αθήνα, για να ζήσει ειρηνικά και ελεύθερη

νια, την ίδια στιγμή, έχει επενδύσει σε επιχειρήσεις με δεσμούς σε εδάφη που έχουν προσαρτηθεί από το Ισραήλ - όπως η General Electric που πρωτοστατεί στο έργο Genesis Wind, τη μεγαλύτερη επένδυση ανανεώσιμων πηγών ενέργειας του Ισραήλ, με ανεμογεννήτριες στα Υψώματα του Γκολάν, συριακό έδαφος που κατελήφθη στον Πόλεμο των Έξι Ημερών του 1967. Το χαρτοφυλάκιο του πανεπιστημίου Τζορτζ Μέισον παρουσιάζει ανάλογες επενδύσεις, με μετοχές στην Lockheed Martin, τη μεγαλύτερη εταιρεία κατασκευής οπλικών συστημάτων στον κόσμο. Μόλις πριν από τέσσερις μήνες, άλλωστε, το Ισραήλ κατέβαλε 3 δισ. δολάρια για 25 αεροσκάφη F-35, που είναι βασικός πυλώνας των βομβαρδισμών στην Γάζα.

Όλα αυτά δε, είναι μόνο η κορυφή του παγόβουνου, καθώς οι ΗΠΑ φιλοξενούν χιλιάδες κολέγια, που δεν αποκαλύπτουν τις επενδύσεις τους. Όμως, οι φοιτητές και οι ερευνητές τους γνωρίζουν ότι γίνονται εξαρτήματα της πολεμικής βιομηχανίας. Έτσι, το κίνημα που βρίσκεται σε εξέλιξη δεν είναι απλώς αντιπολεμικό, όπως εκείνο την εποχή του Βιετνάμ. Τότε η νεολαία είχε εξεγερθεί ενάντια στην προοπτική της υποχρεωτικής στράτευσης. Τώρα οι φοιτητές συμμετέχουν ήδη και

γίνονται συνένοχοι, παρά τη θέλησή τους, σε μία γενοκτονία. Γι' αυτό και στην καρδιά της εξέγερσης βρίσκονται τα «πανεπιστήμια αριστείας» που παρέχουν τις υπηρεσίες τους στους στρατούς ΗΠΑ και Ισραήλ.

Η κατάληψη στο Κολούμπια (η πρώτη μετά το 1968) και η σύλληψη 108 φοιτητών μετά από εντολή της προέδρου του, πυροδότησε την ακόμα μεγαλύτερη εξάπλωση του κύματος διαμαρτυριών και καταλήψεων, με συνεχείς διαδηλώσεις μέσα και έξω από πανεπιστήμια όπως το Γκέιλ, το Μπέρκλεϊ, το MIT, το NYU, το πανεπιστήμιο της Βόρειας Καρολίνας και δεκάδες ακόμα. Μετά την αστυνομική επιχείρηση, το Κολούμπια απαγόρευσε την είσοδο στους χώρους του, τα μαθήματα γίνονται διαδικτυακά και το πανεπιστήμιο λειτουργεί με προσωπικό ασφαλείας. Οι συλληφθέντες φοιτητές απειλούνται με πειθαρχικά και αναστολές σπουδών, ωστόσο η συμμετοχή στις κινητοποιήσεις αυξήθηκε με την στήριξη εκατοντάδων καθηγητών και ερευνητών που προχώρησαν σε αποχή από τα καθήκοντά τους.

Το βασικό σύνθημα δεν είναι μόνο η κατάπαυση του πυρός στη Γάζα και η απελευθέρωση του παλαιστινιακού λαού, αλλά η άμεση αποεπένδυση των πανεπιστημίων από εταιρείες που έχουν δεσμούς με το Ισραήλ και την πολεμική βιομηχανία. Αυτός είναι ο λόγος που η εξέγερση έχει προκαλέσει τρόπο στην κυβέρνηση, στις διοικήσεις των πανεπιστημίων και στα ΜΜΕ που την χαρακτηρίζουν ως «αντισημιτική βία». Όμως αυτή η προπαγάνδα, αν και εφαρμόζεται με όρους μακαρθισμού, δεν γίνεται πλέον αποδεκτή. Μεταξύ των φοιτητών των κορυφαίων πανεπιστημίων στον κόσμο βρίσκεται ένας μεγάλος αριθμός προοδευτικών Εβραίων, που πρωταγωνιστεί στο κύμα διαμαρτυριών στις ΗΠΑ.

Αυτή η εξέγερση δεν αφορά ζητήματα «ανθρωπισμού» και «δικαιωμάτων». Στοχεύει την καρδιά του κτήνους, είναι στην ουσία της αντικαπιταλιστική, καθώς στρέφεται ενάντια σε μια «ιερή αγελάδα» του ολοκληρωτικού καπιταλισμού: τη μετατροπή της παιδείας και της επιστημονικής έρευνας σε πεδίο κερδοφορίας για ένα σύστημα που σαπίζει μετατρέποντας τον πλανήτη σε σφαγείο. Το μόνο που μπορεί να το σταματήσει είναι η «νιότη του κόσμου» που εξεγείρεται στη Νέα Υόρκη, το Μπουένος Άιρες, την Αθήνα, διεκδικώντας όχι απλώς ένα «νέο 1968», αλλά την αντικαπιταλιστική ρήξη για να ζήσει ειρηνικά και ελεύθερη.

ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ

► Χαβιέρ Μιλί: Τρία σε ένα

Ο Μιλί μπορεί να χαρακτηρίζεται από πολλούς γραφικός, τα πολιτικά του χαρακτηριστικά είναι όμως απολύτως σαφή και εξυπηρετούν πολύ συγκεκριμένα συμφέροντα. Είναι ακραία νεοφιλελεύθερος, όπως έχει αποδείξει ήδη με την προσπάθειά του να εφαρμόσει μια νέα εκδοχή της «θεωρίας του σοκ». Είναι ανοιχτά φιλοαμερικανός, κάτι που φρόντισε να καταστήσει σαφές αποσύροντας ουσιαστικά την υποψηφιότητα της Αργεντινής για να γίνει μέλος της ομάδας των BRICS. Επίσης, είναι προκλητικά φιλοϊσραηλινός, όπως έχει φανεί όχι μόνο στις δημόσιες τοποθετήσεις του και τις αποφάσεις του, αλλά και κατά την πρόσφατη επίσκεψή του στο Ισραήλ, όπου τραγούδησε και χόρεψε παρέα με σιωνιστές και Εβραίους εποίκους. Η αναμέτρηση, κατά συνέπεια, μαζί του έχει αντικειμενικά συνολικά χαρακτηριστικά, κάτι που ασφαλώς έχουν συνειδητοποιήσει φοιτητές, εκπαιδευτικοί και εργαζόμενοι. Γι' αυτό και μοιάζουν αποφασισμένοι να πάνε τη σύγκρουση μέχρι το τέλος.

► Η νεολαία εγκαταλείπει τον Μακρόν

Μάταιες αποδεικνύονται οι προσπάθειες του Μακρόν και της κυβέρνησής του να σώσουν την πολιτική παρτίδα. Παρά την ολοένα πιο αντιδραστική και ακροδεξιά στροφή, με πολιτικές που θα μπορούσαν να αποτελούν «σημαία» τόσο της Λεπέν όσο και, παλιότερα, του Σαρκοζί, οι δημοσκοπήσεις ενόψει των ευρωεκλογών αποδεικνύονται καταστροφικές. Αφενός, επειδή το πιο συντηρητικό τμήμα της κοινωνίας επιλέγει

να εκφραστεί μέσω των «ορίτζιναλ» κομμάτων και όχι εκείνων που προσπαθούν να τα μιμηθούν για να αποκομίσουν πολιτικό όφελος. Και αφετέρου –κι αυτό ίσως έχει ακόμη μεγαλύτερο ενδιαφέρον– επειδή οι νέοι εγκαταλείπουν το κυβερνητικό στρατόπεδο, με αποτέλεσμα το κόμμα του προέδρου να συγκεντρώνει στις τάξεις τους μόλις 3-7%. Μάλιστα, σύμφωνα με τις έρευνες, βασική αιτία είναι δύο επίμαχοι νόμοι που ψήφισε η κυβέρνηση: το συνταξιοδοτικό και το μεταναστευτικό.

► Ο Σούνακ και το όνειδος της Ρουάντα

«Τίποτα δεν θα μπορέσει να μπει στον δρόμο μας και να μας σταματήσει», δήλωσε ο πρωθυπουργός της Βρετανίας, Ρίσι Σούνακ, μετά την οριστική έγκριση από το κοινοβούλιο του νόμου-όνειδος που δίνει τη δυνατότητα στην κυβέρνηση να απελάσουν στη Ρουάντα και τα στρατόπεδα-φυλακές που έχουν δημιουργηθεί εκεί όλους τους πρόσφυγες και μετανάστες που έχουν εισέλθει χωρίς χαρτιά στο έδαφος

Με νέο γύρο μαζικών διαδηλώσεων απάντησαν την Τρίτη φοιτητές και εκπαιδευτικοί της Αργεντινής στην προσπάθεια του προέδρου Χαβιέρ Μιλί και της κυβέρνησής του να οδηγήσουν σε χρεοκοπία τα δημόσια πανεπιστήμια. Μόνο στο Μπουένος Άιρες εκτιμάται πως μετείχαν περίπου 800.000 κόσμοι. Κι αυτό, ενώ η Αργεντινή ετοιμάζεται για νέα γενική απεργία την Τρίτη 30 Απρίλη.

της χώρας μετά την 1^η Ιανουαρίου 2022 και δεν έχουν λάβει άσυλο. Το έκανε δε την ίδια στιγμή που στη Μάγνη σημειωνόταν μια ακόμη τραγωδία, με τουλάχιστον 5 ανθρώπους να χάνουν τη ζωή τους όταν το σαπιοκάραβο που τους μετέφερε έχασε τη μηχανή του και μπατάρισε, λίγο πριν φτάσει στις ακτές. Ο Σούνακ διαβεβαίωσε, παράλληλα, ότι οι πρώτες πτήσεις προς τη Ρουάντα θα ξεκινήσουν εντός των επόμενων 10-12 εβδομάδων.

Κόσμος **Γνώριμα**

του Γιώργου Μιχαηλίδη

Ινδία: Οι δύο όψεις μιας ανερχόμενης υπερδύναμης

Η μεγαλύτερη εκλογική διαδικασία στον κόσμο, στην οποία παίρνουν μέρος 970 εκατομμύρια ψηφοφόροι, έχει ξεκινήσει στην Ινδία και θα ολοκληρωθεί ως τις αρχές Ιουνίου. Ο εκλογικός μαραθώνιος θα αναδείξει τη νέα κυβέρνηση στην πολυπληθέστερη χώρα και πέμπτη μεγαλύτερη οικονομία του πλανήτη. Παρά την καθυστέρησή της σε σχέση με τις υπερδυνάμεις, η Ινδία διαδραματίζει έναν ολοένα και σημαντικότερο ρόλο οικονομικά και γεωπολιτικά. Αφενός, το ΑΕΠ της έχει σχεδόν διπλασιαστεί κατά τη δεκαετία διακυβέρνησης του εθνικιστή Μόντι και, αφετέρου, η ακροβασία της ανάμεσα στη συμμαχία με τις ΗΠΑ και τη συμμετοχή της στα BRICS καθιστά τον διεθνή προσανατολισμό της βαρύνουσας σημασίας για τις παγκόσμιες εξελίξεις. Ο ίδιος ο Μόντι δεν παραλείπει, άλλωστε, να υπογραμμίζει αυτές τις δύο πλευρές, θέτοντας τον στόχο του πολλαπλασιασμού του ινδικού ΑΕΠ μέσα στις επόμενες δύο δεκαετίες και

την καθιέρωσή της ως χώρας που θα είναι σε θέση να καθορίζει τις εξελίξεις σε παγκόσμιο επίπεδο.

Απέναντι στον Μόντι, ο οποίος αποτελεί το μεγάλο φαβορί για επανεκλογή στην ηγεσία της Ινδίας, η αντιπολίτευση παραθέτει έναν κεντροαριστερό συνασπισμό άνω των 20 κομμάτων, γύρω από το ιστορικό κόμμα του Εθνικού Κογκρέσου, των Γκάντι. Αυτήν τη φορά, το αντιπολιτευτικό μέτωπο έχει επεκταθεί ώστε να συμπεριλάβει και μεγάλα κόμματα της Αριστεράς, ανάμεσά τους και τρία κόμματα κομμουνιστικής αναφοράς. Πρακτικά, αν ο Μόντι στην προεκλογική του εκστρατεία «πουλάει» τους δείκτες ανάπτυξης, το διεθνές κύρος της χώρας και μπόλικο εθνικισμό με συχνές αντι-μουσουλμανικές κορώνες, η αντιπολίτευση επιχειρεί να αναδείξει την κοινωνική ανισότητα, την ανεργία και το καθεστώς ανελευθερίας που έχει επιβάλει η κυβέρνηση. Ωστόσο, η ρηχότητα

των θέσεών της και η απουσία ενιαίου στίγματος και ταυτότητας της αντι-Μόντι συμμαχίας δε φαίνεται να εμπνέει τον ινδικό λαό, τουλάχιστον όχι ως το σημείο που να μπορεί να προκληθεί κυβερνητική αλλαγή.

Η εκτός απροόπτου επανεκλογή του Μόντι θα σηματοδοτήσει ακόμα περισσότερες ιδιωτικοποιήσεις, ενώ η επίθεση στη φτωχή αγροτιά θα συνεχιστεί προκαλώντας κύματα εσωτερικής και εξωτερικής μετανάστευσης. Επίσης, θα συνεχιστεί η οικοδόμηση ενός αυταρχικού νομικού πλαισίου που έχει οδηγήσει σε απανωτά χτυπήματα πολιτικών αντιπάλων και τη φίμωση του αντιπολιτευτικού Τύπου, με την Ινδία να θεωρείται μία από τις χειρότερες χώρες για να ασκεί κανείς το επάγγελμα της δημοσιογραφίας. Όσον αφορά στη μεγαλύτερη μειονότητα στη χώρα, οι μουσουλμάνοι της Ινδίας θα δουν τη θέση τους να χειροτερεύει, υποβιβάζόμενοι οριστικά σε καθεστώς πολιτών «β' κατηγορίας».